BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Alessandro Boffa, *Sei una bestia*, *Viskovitz*
Copyright © Alessandro Boffa, 1998

© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere www.polirom.ro
Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: BOFFA, ALESSANDRO

Eşti un animal, Viskovitz / Alessandro Boffa; trad. de Alexandra-Maria Cheşcu.

— Iaşi: Polirom, 2006

ISBN (10) 973 – 46 – 0361-2 ISBN (13) 978 – 973 – 46 – 0361 – 9

Cheşcu, Alexandra-Maria (trad.) 821.131.1 – 31 = 135.1

Alessandro Boffa

Eşti un animal, Viskovitz

Traducere din limba italiană şi note de Alexandra-Maria Cheşcu

POLIROM 2006

Alessandro Boffa s-a născut la Moscova. A lucrat doi ani ca biolog într-un laborator de genetică animală, pentru ca ulterior să se dedice studierii creierului uman. În timpul crizei financiare din 1986, a câştigat la bursă o sumă considerabilă şi a plecat într-o călătorie de unsprezece ani în California şi în estul Asiei. Şi-a luat diploma în gemologie la Bangkok şi a început să facă afaceri cu pietre preţioase, după care a petrecut cinci ani pe o mică insulă thailandeză. În 1998, debutează cu *Eşti un animal*, *Viskovitz*, carte ce va avea un succes răsunător. În prezent, trăieşte în Thailanda şi la Roma.

Tradusă în douăzeci de limbi, *Eşti un animal*, *Viskovitz* descrie existenţele multiple ale protagonistului, care întrupează, pe rând, un melc bisexuat, un papagal care vorbeşte despre dragoste, un pârş cu vise erotice, un câine poliţist budist, un trântor supus unei operaţii estetice, un leu îndrăgostit de o gazelă, un cameleon în căutarea

sinelui, un rechin, un vierme, un gândac… Viskovitz trăieşte în fiecare dintre aceste animale şi în multe altele, asumându-şi bizareriile, nevrozele şi vanităţile lor, însă, în umbra acestor hilare metamorfoze, este ascunsă condiţia umană, cu demnitatea şi libertatea ei.

Eşti un animal, *Viskovitz* este un *tour de force* de comic şi inteligenţă, în care jargonul ştiinţific se transformă în invenţie lingvistică, replicile, în aforisme, iar loviturile de teatru – în momente de iluminare filosofică. E o suită de fabule ironice, care prezintă o lume în care începi prin a fi animal şi sfârşeşti prin a deveni bestie.

Sybilei

Prolog

Rămăseserăm singuri în noaptea polară, pe acea pojghiţă de gheaţă în derivă. Viskovitz se întoarse şi îmi spuse:

— Aş vrea să pui negru pe alb conversaţia noastră.

— Nu se poate, am răspuns. Nu sunt nici tipograf, nici scriitor. Sunt pinguin. Şi, pentru mine, „a pune negru pe alb" înseamnă cel mult să fac alţi pinguini.

Şi totuşi, după o lună, iată-mă aici, nemişcat, cu un ou sub burtă, amintindu-mi.

Eu eram cel care adusese vorba…

Cum îţi merge, Viskovitz?

Nu există nimic mai plictisitor decât viaţa, nimic mai deprimant decât lumina soarelui, nimic mai înşelător decât realitatea. Pentru mine, fiecare trezire era un sfârşit, viaţa însemna moarte.

— Trezeşte-te, Visko, suntem în luna mai! îmi ţipă Iana. Ne vor lua de sub nas ghindele cele mai bune.

M-am întins cu greu şi, fără să vreau, am deschis un ochi. Pentru că, în definitiv, să trăieşti era o necesitate.

— Un moment, am horcăit, cât să mă dezmorţesc.

Era sfârşitul unei hibernări de opt luni. Mă trezeam în cenuşiul lumii de dincolo, la viaţa de apoi a pârşilor.

În bezna scorburii, întrevedeam umbre şoriceşti înaintând nesigur către ieşirea din acel mormânt, printre corpurile înghesuite ale celor care dormeau, suflete stinse care, ca şi mine, treceau în starea de

veghe.

M-am ridicat pe o parte şi toate oasele îmi trosniră sub greutatea trupului. Am început să recunosc contururile familiare ale membrilor stirpei mele, nepoţi şi strănepoţi, bunici şi străbunici, fii, părinţi şi socri. Unii dintre ei, ghemuiţi sub coada lungă şi stufoasă, moţăiau încă şi, bombănind, se lăsau în voia acelei plăceri de neînvins.

Pe măsură ce metabolismul începea să funcţioneze, se făceau simţite dureri la încheieturi, deshidratare şi o suferinţă care-mi măcina fiecare celulă. Era agonia trezirii, a unui chin care urma să dureze alte patru luni, până la noua hibernare, în acele momente, doar foamea îţi mai dă forţa să te ridici, ştiind că, dacă nu te îngraşi, nu vei putea dormi. „Hai, Visko", mi-am spus, „la vârsta ta, pe bună dreptate, te mai poţi aştepta la încă trei hibernări; iar pe acelea, bătrâne pârş, ar fi păcat să le pierzi".

Ca un zombi, mi-am ridicat trupul rigid şi lipsit de forţă, fără grăsime şi fără vlagă, mi l-am împins stângaci către lumină, iar strălucirea aceea orbitoare m-a făcut să lăcrimez.

— Eşti slab ca un băţ, Visko. Hai să dezghiocăm ghinde[1]! zbieră Iana. De ani de zile, era consoarta mea; îi fusesem fidel nu datorită vreunei înclinaţii spre monogamie – care nouă, pârşilor, ce-i drept, ne cam lipseşte –, ci din lene şi din dorinţa de a mă plictisi. Iana era femela cea mai urâtă şi mai deprimantă din toată comunitatea noastră, cea mai plictisitoare şi mai neghioabă. Tocmai pentru asta o alesesem. Doar o viaţă trăită în plictiseală şi frustrări îţi poate oferi ocazia unor vise măreţe, care să te satisfacă. Sunt singurele momente care contează. Dacă lumea de dincolo – starea de veghe – este infernul, atunci viaţa – adică visul – va fi paradisul, şi nu invers.

Nu mă simţeam în stare să mă aventurez printre crengi, aşa că am ochit câteva ghinde căzute pe pământ şi, cu o încetineală prudentă, mi-am târât oasele pe trunchi în jos. M-am clătinat până la unul dintre acele fructe, pe care l-am dezghiocat cu lăbuţele şi mi-am înfipt molarii în cotiledonul copt. De îndată, m-am simţit mai bine.

---

[1] În limba italiană, joc de cuvinte intraductibil: *ghianda* = „ghindă"; *zghiandare* = „a face sex" (arg.) (n.r.).

Vizuina mea, scobită într-un stejar cu flori sesile, fusese cândva un cuib de ciocănitoare. Era o moştenire de familie. Stejarul era cel mai rodnic din toată pădurea, ar fi fost suficient să-l cureţi pe el de ghinde şi ţi-ar fi ajuns până în toamnă. Fiii mei se apucaseră deja de treabă: trândăveau pe crengile copacului. Cu o satisfacţie paternă, le-am apreciat nepăsarea, privirea sfârşită, plictisul de viaţă. Am început apoi să mă îndrept către malul lacului.

Un alt lucru ce trebuie făcut când eşti treaz, pe lângă a te îngraşă şi a căuta să te plictiseşti, este să aduni material oniric pentru hibernarea ce va veni. Pentru asta, noi, pârşii, hoinărim mereu prin locurile cele mai încântătoare, căutăm să ne inspirăm pentru fanteziile, personajele şi începuturile viselor noastre. Un alt mod de a ne îmbogăţi imaginaţia e acela de a asculta visele altcuiva, sperând să găsim vreo idee de împrumut. Asta făceau Zucotici, Petrovici şi Lopez, tolăniţi la soare sub un stejar, în vreme ce măturau cu coada ghindele căzute.

— Bine te-ai trezit, Viskovitz! Povesteşte-ne cum a fost, spuse Lopez.

— Vorbitul oboseşte, i-am tăiat-o scurt. N-aveai ce să-nveţi de la ei. Visele lui

Lopez erau trăncăneli de telenovelă: toţi sfârşeau între colţii unui jder sau ai unei vidre. În cele ale lui Petrovici, în schimb, pârşii erau cei ce omorau totul în jur, pentru a sfârşi apoi, unul după altul, ucişi de el însuşi. Zucotici, sărăcuţul, suferea de insomnie. Dacă, în timp ce dormeai, auzeai o voce venind de dincolo de întuneric, acea fantasmă era cu siguranţă el. Şi apoi, visele mele nu erau dintre acelea ce puteau fi povestite celorlalţi. Întotdeauna, la mijloc era o anumită pârşă. Şi vă asigur că nu era Iana. O pârşă cum numai în vise poate exista, capodopera fanteziei mele. Avusesem nevoie de ani întregi trăiţi în urâţenie şi frustrări pentru a reuşi să-mi imaginez acele trăsături şoriceşti de o perfecţiune absolută, acea îmbinare desăvârşită de sfinţenie şi păcat. O creasem frumoasă precum somnul, seducătoare ca un căscat, molcuţă ca o pernă. Şi o numisem Liuba[2]. Gândul la ea mă

---

[2] Iubita (rus.).

făcea imediat să-mi doresc nespus să dorm. Am făcut trei paşi, după care m-am prăbuşit pe spate, aţipit lângă un trunchi…

Am găsit-o acolo unde o lăsasem, în pădurea tropicală pe care o visasem pentru ea, între florile de hibiscus şi la umbra salcâmilor, în acel habitat fermecat în care nu existau zgomote, ci doar muzici; nu existau miasme, ci doar parfumuri, nici urcuşuri, ci doar coborâşuri. Nu existau denivelări sau asperităţi şi totul, chiar şi trunchiurile copacilor, era acoperit cu blană, petale şi puf. Nu erau prădători, pisălogi sau rivali. Nu exista alt mascul în afară de mine şi nici alt Dumnezeu în afară de Viskovitz.

Am salutat-o cu un *chiţ-chiţ*, chemarea noastră de dragoste, a pârşilor. Apoi m-am apropiat, coborând dintr-un bananier, frumos şi trândav ca un zeu rozător.

— M-am întors, dragostea mea, i-am chiţcăit. Sunt aici numai pentru tine.

— Sunt ocupată, Visko, mi s-a plâns ea. Caut un stejar. Nu e uşor să găseşti ghindă sau jir când ai numai bananieri în jur.

— Nu trebuie decât să ceri, i-am spus şi, printr-un act al fanteziei mele, am făcut să apară ca din pământ trei ghinde dezghiocate şi fără coajă, mari cât nişte pepeni.

Ca toţi pârşii mai luminaţi la minte, ştiam de-acum să visez conştient, ceea ce făcea ca fiecare moment să fie mai intens.

— Acum însă vino să ai grijă de mine, comoara mea, i-am poruncit. Nu am la dispoziţie o hibernare întreagă, ci doar un pui de somn. Priveşte acel pat de flori, îmi pare locul ideal în care să…

— Nu, Visko.

— Nu?

Nu e plăcut să fii refuzat în propriul vis. Dar, în ciuda progreselor pe care le făcusem în a-mi ţine în frâu creativitatea onirică, încă nu reuşisem să ţin sub control un caracter puternic precum cel pe care îl dădusem Liubei; şi nu izbuteam să mă liniştesc.

— M-am săturat să fiu tratată ca o păpuşă şi să mă supun capriciilor tale! a răbufnit ea, zburlindu-şi vibrizele. Pentru tine e uşor. E doar un vis al tău şi poţi să faci în el ce vrei. Dar pentru mine, e singura viaţă pe care o am; aş vrea să mă laşi să o trăiesc…

— Ştii că nu e singura, ştii că vei retrăi în fiecare vis al meu.

— Bineînţeles, toţi spun aşa. Deocamdată, nici măcar nu mă laşi să mănânc sau să-mi exprim vreun gând. Mă faci să trăiesc în lumea asta a ta ridicolă şi soporiferă, fără pârşi, fără stejari, cu un soare care nu mai apune. Nu mă laşi să am puiuţi, nu mă laşi să am o viaţă a mea…

— Totuşi, te las să visezi…

— Da, dar ce să visez, când eu cunosc doar lumea ta închipuită?

— Comoara mea, hai să nu discutăm despre asta acum, mai am doar puţin timp. Hai, vino aici.

— Nu, Visko.

Ca de obicei, până la urmă, ca să o fac să simtă că „trăieşte", cum spunea ea, trebuia să-i visez toate lucrurile obişnuite ale vieţii: răsăritul soarelui, stejari, fagi şi cel puţin pe Zucotici. La sfârşit, eram mai obosit decât atunci când adormisem. A trebuit să mai treacă o oră până ce Liuba să vină lângă mine şi să mă facă să simt atingerea blăniţei sale înmiresmate. Apoi, s-a întins languroasă pe patul de muşchi, şoptindu-mi provocator, de două ori, *chiţ-chiţ*.

— Nu, Liuba, ştii că nu asta vreau, i-am atras atenţia.

Problema pe care o aveam cu Liuba era că niciodată nu dorea să facem împreună acele lucruri pe care pârşii şi pârşele le fac în vis, adică să doarmă. Să împărtăşească momentul magic al moţăitului, viclenia căscatului, pasiunea toropelii, contopirea finală a trupurilor într-un unic şi devastator somn, fuziunea sufletelor într-un vis triumfător, comun.

Cu mine, voia să facă sex, să facă dragoste, să aibă pui şi toate celelalte banalităţi, în timp ce, în momentul crucial, când pleoapele începeau să se închidă, refuza mereu să alunece în acea stare. Astfel, sfârşeam prin a fi nevoit să mă lipsesc de acea plăcere desăvârşită. Chiar şi de data aceasta, se părea că nu va fi altfel.

— OK, Visko, mă surprinse ea deodată. Vreau să te mulţumesc, hai să o facem. De data asta, îmi doresc şi eu.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

Deodată, am simţit un picior pe ceafă şi m-am trezit. Desigur că eram furios; dacă aş fi avut forţă, aş fi fost în stare să ucid, pentru că cine te trezeşte nu merită altceva. Eram ameninţat de o claie de blană.

— Visko! am auzit-o zbierând.

Cunoşteam vocea. Mi-am ridicat botul şi am văzut o pârşă. „Ce

naiba se-ntâmplă?”, mi-am spus. Nu numai că era foarte frumoasă, dar era mai Liuba decât Liuba însăşi. Era chintesenţa Liubei.

— Tu eşti Viskovitz, cel care mă visează mereu, se hlizi ea.

M-am uitat perplex în jur. Ce căuta Liuba acolo, în realitate?

— Liuba? Ce faci tu aici?

— Ţi-am spus că vreau să fac ce mi-ai cerut, dar prefer să se întâmple aici, nu în visul ăla caraghios.

Dacă era o glumă, era într-adevăr una de prost gust. Auzisem mereu spunându-se în jur că realitatea este un vis, dar nu crezusem niciodată: cine putea fi atât de sucit încât să aibă un vis asemănător?

— Nu ştiu cine te-a trimis, Liuba, dar cu siguranţă a făcut o greşeală. Vezi tu, aici nu e loc pentru tine. Simţi mirosul ăsta îngrozitor? Sunt ploile acide, nitraţii, sulfurile; fiecare centimetru pătrat din acest ambient e poluat. Aici trebuie să te chinui ca să trăieşti, e plin de zgomote, de boli. Sunt jderi, bufniţe şi dihori. Mai e şi omul. Am o consoartă foarte geloasă şi paisprezece fii. E blestemata de realitate, Liuba, nu va putea fi niciodată fericire, nu va putea fi niciodată pace…

— Nu neapărat…

— Crede-mă, scumpetea mea.

— Nu te mai cred, Visko.

— Nu?

Îşi încreţi buzişoarele într-un surâs enigmatic şi dulce şi chiţcăi:

— Toate acestea există doar pentru că am vrut să mi le imaginez, Visko. Nu e „viaţa”, ci hibernarea mea. De asta visai mereu, pentru că eu am vrut să fie aşa. Nu ţi-am spus-o niciodată fiindcă voiam să te surprind, mă distram jucându-mă cu tine.

— Asta zău că e bună! I-ai visat chiar şi pe Iana, pe Zucotici şi pe ceilalţi?

— Bineînţeles, i-am creat atât de jalnici fiindcă te voiam numai pentru mine, dragul meu. Nu mă crezi? Priveşte.

În faţa ochilor mei apărură deodată, ca din pământ, trei ghinde dezghiocate şi fără coajă, mari cât nişte pepeni.

— Până astăzi, Visko, mi-a fost ruşine. Nu e uşor să mergi la cineva şi să-i spui: „Tu eşti pârşul viselor mele”. Preferam ca tu să fii acela care mă caută şi mă visează. Voiam să te pun la încercare. Acum

ştiu că mă iubeşti, comoara mea, nu-mi mai este frică, vreau să te fac fericit. Nu mai avem timp de pierdut, Visko, toate visele au un sfârşit. Vino.

Făcu să apară un pat de flori de muşeţel şi se întinse încetişor.

— Adevărul este că eu sunt chiar mai leneşă şi mai adormită decât tine, Visko, şi nu vreau nimic mai mult decât să dorm în braţele tale, să te aud sforăind în somnul meu.

Deschise gura într-un căscat atât de ostentativ, încât părea că-şi dă şi sufletul odată cu el…

M-am despărţit de ea plin de o mare bucurie. Nu înţelegeam bine care pe care visase, dar sub blană inima îmi fu inundată de un ocean de fericire. Cu o singură şi recunoscătoare atingere de pleoape, le-am binecuvântat pe toate: tristeţea, lacul abject şi pădurea poluată, aerul sufocant şi pământul sterp. Toată acea lume dezolantă şi stinsă, aflată la un căscat distanţă de fericire.

Dar la sex nu te gândeşti niciodată, Viskovitz?

Sexul? Nici măcar nu ştiam că am unul. Imaginaţi-vă cum a fost când mi s-a spus că am două.

— Noi, melcii, Visko, mi-au explicat babacii, suntem hermafroditi insuficienţi…

— Ce scârbos! am protestat eu. Chiar şi noi, cei de familie?

— Desigur, fiule. Suntem capabili să îndeplinim atât funcţia masculină, cât şi pe cea feminină. Nu-i nimic ruşinos în asta.

Îmi arătă cu radula unde se găseau cele două podoabe.

— Şi de ce insuficienţi?

— Pentru că ne putem împerechea doar cu alţi melci, dacă există o atracţie reciprocă, şi niciodată cu noi înşine.

— Şi cine spune asta?

— Credinţa noastră, Visko. Celălalt lucru e ceva urât, faci un păcat de moarte numai dacă te gândeşti la asta, mă avertiză tăticul-mamă.

— Este un comportament imoral chiar şi să te închizi prea mult în cochilie, să vorbeşti cu jumătatea cealaltă şi să te satisfaci de unul singur, adăugă mămica-tată.

Un fior de groază îmi încreţi mantaua.

— Ar fi timpul să începi să priveşti în jur după o partidă bună,

perioada de reproducere durează doar câteva săptămâni.

Mi-am întins perplex tentaculele în mai multe direcţii.

— Dar cei mai apropiaţi melci sunt la câteva luni de mers!

— Greşeşti, fiule, sunt tineri excelenţi chiar aici, în apropiere.

Dar acolo, aproape, îi vedeam doar pe Zucotici, Petrovici şi Lopez, vechii mei colegi de şcoală.

— Glumiţi. Nu aţi vrea ca eu să…

— Provin din familii bune, cu un patrimoniu genetic satisfăcător şi cu perspective promiţătoare în evoluţie. Frumuseţea nu e totul, Visko.

— Dar v-aţi uitat bine la ei? Mi-am îndreptat tentaculul olfactiv către

Zucotici, un gasteropod sfrijit, cu o cochilie practic aplatizată, cu ochiul retras, cu branhia atrofiată. Le făcea greaţă până şi prădătorilor. Chiar voiau să aibă astfel de nepoţi?

— Ai să vezi o să gândeşti altfel, cu timpul. Noi, melcii, avem o vorbă: „Iubeşte pe cine ţi-e aproape, pentru că cine e departe, departe rămâne".

— Mai degrabă mort.

Am salutat şi m-am ascuns în cochilie. Am închis cu grijă operculul şi l-am sigilat cu săruri calcaroase, pentru că nu se putea şti niciodată…

— Nu e bine să te închizi aşa în cochilie, Viskolino, lumea o să te judece.

La dracu' cu lumea!

În zilele următoare, dintr-un motiv sau altul, n-am reuşit să mă gândesc decât la sex, adică la sexe.

Iniţial, simţeam mâncărimi inexplicabile, mici tulburări hormonale care mă făceau să zăbovesc cu privirea pe cutele de pe mantalele melcuşoarelor, să încerc să ghicesc formele ce se ascundeau sub cochilie, pentru a admira contracţiile unduitoare ale piciorului lor. Nimic grav, se-nţelege; nu mă frământa şi nu-mi tulbura somnul. Unele dintre melcuşoarele din grădină nu arătau chiar rău, morfologic vorbind, dar nu prea vedeam pe niciuna care să mi se potrivească, pe vreuna care să aibă într-adevăr clasa şi cerinţele zoometrice necesare pentru a se uni cu un Viskovitz. Aşadar, am ajuns la concluzia că nu

existau şi că, probabil, încă nu se născuseră.

Greşeam.

Maiestatea Sa, Frumuseţea gastero-podă, apăru pe neaşteptate dintre tufele de lăptucă. Era cam la distanţă, dar îi distingeam conturul ce-mi tăia respiraţia, abandonat voluptuos la soare, cu formele-i generoase abia cuprinse de cochilia micuţă.

Parbleu.

Vrăjit, mi-am pierdut somnul şi apetitul. Pentru antenele mele oculare exista deocamdată doar ea – el. Fără să ştiu de ce, am început să secret mucus. Dar ce puteam să fac? Aleasa mea se afla la o depărtare de cel puţin doi ani melceşti! Dacă mi-aş fi luat atunci inima în dinţi şi aş fi început să alerg ca un nebun, chiar şi renunţând la hibernare, oricum aş fi ajuns acolo, departe, bătrân şi neputincios.

Numai dacă… Da, chiar la asta mă gândeam. La acea nebunie. Ce-ar fi ca ea – el să vină în întâmpinarea mea? Atunci, întâlnirea ar fi avut loc printre florile de dovleac, iar noi doi am fi fost nişte melci ajunşi la maturitate. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai sedus de sublimul romantic al acelui gest. Trăiam neliniştea anticipării. Sacrificiul tinereţii pentru o promisiune de dragoste. Însă dragostea nu a fost oare dintotdeauna un mare pariu? Am văzut cum se uita la mine, cum mă cerceta cu privirea. Era limpede, foarte limpede. Trebuia să fii bivalv ca să nu înţelegi acele semne de acceptare pe care mi le trimitea cu antenele…

— Viskooo! urlă mămica-tată. Nu e bine să vorbeşti cu jumătatea ta, lumea o să te judece.

— N-are decât să mă judece.

— Mai bine aranjează-te puţin, pentru că vine la tine domnişorul Lopez.

Lopez înainta ca un nebun, lăsând bale şi alunecând pe ele, cu chipul desfigurat de o dorinţă lascivă. Gâfâind, cu osfradiile dilatate, cu mezenchimul slăbit şi cu radula fleşcăită, era acum doar la o distanţă de două zile de mine. Dar, la o distanţă mai mică, la doar câteva ore, Petrovici şi Zucotici erau angajaţi într-o cursă a morţii pentru a mă avea, pentru a se bucura de trupul meu tânăr. Am simţit cum îmi îngheaţă hemolimfa şi îmi înţepeneşte cavitatea paleală. Esofagul mi s-a dilatat într-un spasm de oroare.

Mi-am întors privirea către lăptucă şi, într-o secundă – una dintre acele secunde în care ţi se decide viaţa –, alegerea a fost făcută.

— Vin! am strigat.

Şi ea – el se avântă către mine.

După şase luni de cursă eram distrus.

Pornirile pasionale nu sunt făcute pentru moluşte, mai ales pentru noi, melcii. Aveam pielea iritată şi mezenchimul sfâşiat. Cum perioada de reproducere se sfârşise, hormonii mi s-au liniştit, odată cu înflăcărările romantice. Tinereţea apusese, iar mucusul mi se usca. Îmi vedeam trupul îmbătrânind mai repede ca schimbarea peisajului. Dacă viaţa e o cursă împotriva timpului, ei bine, un lucru e sigur pentru noi, melcii: favorit este timpul.

Iniţiind acea călătorie, m-am iluzionat că, oricât de rău ar fi fost, cel puţin aş fi cunoscut lumea, teritorii neexplorate şi culturi străine aflate la decimetri şi decimetri depărtare. Însă mi-am dat seama că lumea întreagă era doar zarzavat. Mă iluzionasem că pot să mă desprind total de trecut, dar, de fiecare dată când îmi întorceam antenele, vedeam rude şi cunoscuţi cu privirile pline de reproş, cu o expresie dezamăgită şi furioasă. Melcii copilăriei şi chiar ai bătrâneţii ne rămân mereu în imagine. Pentru noi, nu există întâlniri ocazionale şi nici intimitate. Înţelegeţi atunci de ce avem nevoie de o cochilie, în ciuda chinului de a o purta în spinare.

Dar continuam să-i alerg în întâmpinare, să suspin şi să visez cu ochii deschişi, noaptea, sub lună, înconjurat de parfum de pătrunjel şi simţind pe pielea solzoasă adierea vântului. La rândul său, şi ea – el îmi ieşea înainte. Doar asta conta.

Veni iarna; după alte trei luni, îşi făcură apariţia primăvara şi mlădiţele celor dintâi flori de dovleac.

Apoi, momentul atât de mult aşteptat.

Eram înspăimântat, lumea mi se prăbuşise sub picior. Ştiu bine că îmi venise în întâmpinare, că răspunsese chemărilor mele! El-ea era o imagine reflectată. Mă învârteam în jurul unui robinet şi mă vedeam lăcrimând în linişte ultimele picături de mucus. Bietul Viskovitz. Am simţit o infinită duioşie faţă de mine. Apoi m-am aplecat asupra acelei suprafeţe cromate şi am început să râd zgomotos. Ce altceva puteam să fac? Am început să râd sau, mai degrabă, să râdem. Dar, imediat,

imaginea mea deveni serioasă şi începu să mă observe cu atenţie. Cât de frumos eram! O moliciune atât de feminină şi o virilitate atât de viguroasă. Nu reuşeam să-mi desprind ochii de pe spatele meu: eram încă un animal superb, probabil cel mai atrăgător care existase vreodată, extraordinar de sexy pentru o moluscă. O radulă senzuală pe o piele de vis, un fizic flexibil şi compact, o cochilie mimetică, dar elegantă, un organ de reproducere bine echipat… *Parbleu*! într-o secundă, sensul acelei întâmplări îmi deveni clar. Mi-am înclinat timid antenele oculare una către cealaltă şi, pentru prima dată, pupila mea dreaptă a fixat-o pe cea stângă. Am simţit scurtcircuitul, fiorul inimii, şi nu am ştiut decât să bâlbâi o frază banală:

— Te iubesc, Viskovitz.

— Şi eu, prostuţule.

Am mângâiat delicat cu radula gura exterioară, iar cu partea periferică a piciorului am atins-o uşor pe cealaltă. Am simţit presiunea caldă a tentaculului olfactiv ce se strecura sub cochilie şi o puternică emoţie mă imobiliza în centrul fiinţei.

— O, cerule, ce fac? am bâlbâit. Dar de-acum mă abandonam îmbrăţişării mele, mă agăţăm de propria-mi carne. Beat de dorinţă, mă strângeam, fremătam la contactul vâscos al dermei, mă îmbătăm de umezeala cleioasă a mucusului, întins lacom sub posesia acelor membre adorabile. M-am cuprins cu forţă, disperat.

Când am terminat, mi-am dat seama că în acel elan ieşisem din cochilie şi că stăteam cu burta în aer, gol şi cu sexele în vânt. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra mea. Doar pe o rază de un decimetru erau trei familii de melci şi vă puteţi imagina reacţiile lor…

— Ce greţos, vai, ce ne este dat să vedem! se lamenta un vecin.

— O să fii blestemat pentru totdeauna, Viskovitz, ţipă un altul.

Urlau la fiii lor să se întoarcă, dar aceştia nici gând să-şi ferească antenele.

— O să-ţi dăm o lecţie, ameninţară ei, ca şi când ar mai fi fost vreodată cineva ciomăgit de un melc.

Suferisem destule abuzuri şi, astfel, în loc să mă retrag în cochilie, m-am ridicat în faţa lor:

— Hermafroditi insuficienţi ce sunteţi!!! am urlat la ipocriţii ăia.

Zilele ce urmară au fost cele mai fericite din viaţa mea. Vântul

primăverii îmi adusese omagiul a două petale mari, galbene, în care mă întindeam şi mă parfumam languros, fericit că sunt o moluscă şi că sunt îndrăgostit. Înlocuisem cu acea nouă locuinţă cochilia, total nepotrivită formelor geometrice complexe ale erotismului hermafrodit. Povestea mea însă nu încetase să producă scandal:

— Nu e decât un exemplu tipic de destrămare a societăţii gasteropode, spunea unul. Eul a înlocuit socialul, triumfă personalitatea narcisistă. E o refugiere în planul personal şi privat…

Mărturisesc că mă retrăgeam mai degrabă cu plăcere în propria intimitate. Era unul dintre puţinele avantaje pe care mi le oferea lipsa coloanei vertebrale.

Dar se găsea câte unul care încerca să mă psihanalizeze:

„În cazul narcisismului secundar, iubirea frustrată se întoarce către sine şi dă naştere delirului de grandoare şi supraevaluării sinelui. Eul se simte Dumnezeu…”

Nu, nu-mi trecuse niciodată prin gând că aş fi Dumnezeu. Doar dacă nu cumva răspândea El anumite zvonuri.

„… Sub apăsarea îmbătrânirii, însă, se frânge fericitul vis de mărire al omnipotenţei infantile, iar sistemul de autoapărare al narcisistului se prăbuşeşte…”

Trebuie să recunosc faptul că uram să îmbătrânesc. Bătrâneţea mă făcea să devin gelos. Nu o dată m-am surprins având fantezii cu o femelă mai tânără şi inima mi s-a frânt. Bineînţeles că acea femelă eram tot eu, imaginea mea tânără întinsă pe lăptucă, dar asta nu făcea ca întristarea mea să se diminueze. Atunci, mă închideam în cochilie şi plângeam. Nu răspundeam iubirii mele. Ochii mei nu se mai priveau.

Dar viaţa mergea înainte, trebuie s-o spun, fiindcă eram însărcinată. Mă temeam ca acele poveşti despre efectele negative ale autofecundării să nu fie adevărate şi să nasc nişte monştri, exemplare cu cochilia în formă de turn şi cu piciorul despicat, ce m-ar fi făcut să mă simt vinovat pentru tot restul vieţii mele.

Greşeam. Imediat ce am văzut cochilia noului-născut, a fiului meu, Viskovitz, l-am recunoscut. Maiestatea Sa, Frumuseţea gasteropodă. Era copia perfectă a părintelui său, mai asemănătoare unei divinităţi decât unei moluşte. Atât de mic, părea un melc văzut de departe, *acel* melc văzut de departe. Cât de frumos era! I-am mângâiat

delicat cu radula gura exterioară, iar cu partea periferică a piciorului i-am atins-o uşor pe cealaltă…

— Te iubesc, „Viskovitz, i-am gângurit eu.

— Şi eu, Viskovitz, mi-a răspuns. Dragostea triumfa, ca în poveşti. De data aceasta, nu se va mai sfârşi. Nu se va mai sfârşi niciodată.

— Ce greţos, vai, ce ne este dat să vedem! se lamenta un vecin.

Îţi pierzi capul, Viskovitz!

— Cum era tata? am întrebat-o pe mama.

— Crocant, puţin sărat şi plin de fibre.

— Înainte de a-l mânca, vreau să spun…

— Era un specimen nesigur, neliniştit şi nevrotic, cam la fel ca voi toţi, masculii, Visko.

Mă simţeam, mai mult decât oricând, aproape de acel părinte pe care nu-l cunoscusem niciodată şi care se dizolva în stomacul mamei mele în timp ce eram conceput. Acel părinte de la care nu primisem căldură, ci calorii. Mulţumesc, tăticule, am gândit eu. Ştiu ce înseamnă pentru o călugăriţă să se sacrifice pentru familie.

M-am oprit o secundă, într-un moment de reculegere, în faţa mormântului său – adică în faţa mamei – şi am recitat un psalm pentru răposaţi.

După puţin timp, întrucât nu mă puteam gândi la moarte fără să am o erecţie, am considerat că venise momentul să ajung la Liuba, insecta pe care o iubeam. O cunoscusem cam cu o lună înainte, la căsătoria surorii mele – ce avea să fie şi înmormântarea cumnatului meu –, şi am rămas prizonierul nemiloasei sale frumuseţi. De atunci, am continuat să ne vedem. Cum fusese posibil? Dumnezeu mă binecuvântase cu darul cel mai de preţ pentru noi, călugăriţele: ejacularea precoce, condiţia necesară pentru o poveste de dragoste de lungă durată. În prima săptămână îmi pierdusem doar o pereche de picioare, apoi apendicele de prins prada, în a doua proto-racele cu anexele pentru zbor, iar într-a treia…

— Pentru Dumnezeu, Visko, nu face asta! au început să ţipe prietenii mei Zucotici, Petrovici şi Lopez, cocoţaţi pe crengile cele mai înalte.

Pentru ei, femela era dracul, iar misoginismul, o misiune. Erau

deviaţi sexual sau disfuncţionali încă din metamorfoză, făcuseră legământul preoţiei şi, cât era ziulica de mare, o petreceau mestecând petale şi recitând psalmi. Erau foarte religioşi.

Dar nu exista nicio rugăciune care să mă facă să mă opresc; nu acum, când simţeam respiraţia de gheaţă a frumoasei mele, foşnetul surd al membranelor sale, surâsul ei funebru. M-am mişcat frenetic în direcţia acelor sunete, folosindu-mă de singurul picior ce-mi mai rămăsese, proptindu-mă în sexul meu erect, chinuindu-mă să vizualizez gloria formelor sale, acum că nu le puteam vedea fiindcă nu mai aveam ochi, nu le mai puteam simţi mirosul fiindcă nu mai aveam antene, nu le mai puteam săruta fiindcă nu mai aveam palpi.

Pentru ea, de-acum îmi pierdusem capul.

Nu căuta nod în papură, Viskovitz…

După ce migrasem o mulţime, mi-am găsit un locşor ideal într-o pădure de fagi din Bavaria de Nord. Un teritoriu mai puţin aglomerat, luxuriant, cu o vedere frumoasă către lac, dar mai ales la o distanţă de două bătăi de aripi de plantaţia de grâu. Chiar aşa, de grâu! Nu ştiu voi, dar eu sunt, de preferinţă, granivor. Şi apoi, mă descurc de minune chiar şi ca fructivor sau ca insectivor, mănânc până şi melci şi aşa mai departe. Adevărul e că noi, cintezoii virtuozi, sfârşim prin a devasta orice ecosistem în care ne-aţi aşeza. Eu am stat în mai multe locuri şi vă rog să mă credeţi pe cuvânt că nu am găsit un loc mai bun în care să-mi fac cuib. Era timpul să-mi întemeiez o familie, să am copii – specimene dezgheţate precum tatăl lor, dornice să fructifice învăţămintele bătrânului Viskovitz. Astfel, fiind încă iarnă, înainte ca hormonii să mă îndemne să trec la treabă, am început, mai întâi de toate, să construiesc cuibul; aveam la dispoziţie tot timpul să-l proiectez, să găsesc materialele cele mai bune şi să-l aranjez cât mai bine. Băieţi, primul lucru ce le interesează pe cinteze este cuibul, aşa că, după ce am terminat, celibatarele de prin partea locului – nu multe, ce-i drept – au început să-mi dea târcoale.

Mama viitorilor mei pui trebuia să aibă nu atât un penaj atrăgător, cât un corp sănătos şi robust, dar şi feminin, cu o capacitate bine dezvoltată de a depune ouă, un simţ bine definit al responsabilităţii şi o moralitate de neclintit.

Pentru aceste calităţi o alesesem pe Liuba.

— O, Visko, e un vis! ciripi ea imediat ce a pus picioruşul pe verandă. Nu reuşea să-şi creadă ochilor. La dreapta, după intrare, era colţul pentru depus ouă, pe de-a întregul căptuşit cu puf, cu orificii pentru aerisire şi pentru reglarea temperaturii. La stânga, era colţul pentru păstrarea hranei, compartimentat pentru grâul decorticat şi pentru cel necojit. Etajul nu era altceva decât un alcov luxos, cu vedere către lac, impermeabil şi căptuşit cu pene, ierburi, fire de lână şi flori. Toată structura de susţinere a construcţiei se sprijinea ferm pe crengi de fag împletite în maniera vrăbiilor ţesătoare, era cimentată cu argilă şi salivă, cum fac rândunelele, şi finisată cu excremente uscate. Camuflasem pereţii externi cu iederă parfumată, atât cât să-i ascundă de privirea prădătorilor, dar nu într-atât încât să-i împiedice pe vecinii mei să moară de invidie. Iar în viitor, la timpul potrivit, aş fi făcut un cuib chiar şi pe lac, un fel de platformă, cum fac anumite lişiţe.

— O, Visko, totul e al tău?

— Al nostru, puiule.

— Sunt atât de emoţionată!

Era la prima ovulaţie, aşa că trebuia s-o înţeleg.

„Dragostea e de vină", mi-am explicat, „după un timp, va trece". Am invitat-o sus.

— O, Visko…

După câteva zile, urmau să apară primii puişori.

În aşteptarea fericitului eveniment, petreceam cu plăcere timpul pe terasă, admirându-mi teritoriul. Era ciudat, gândeam, că prin acele locuri competiţia era atât de redusă: doar alte trei păsări, care aveau însă un aer tâmp; cu timpul, aş fi putut să-mi extind liniştit teritoriul, astfel încât să ajung până la plantaţii. Existau motive ca viitorii mei moştenitori să fie invidiaţi: cu un tată ca mine, viaţa lor ar fi fost un marş triumfal.

Am început să sar de pe o creangă pe alta, fără vreun motiv anume; pur şi simplu, pentru că aşa aveam chef şi pentru că erau crengile mele.

Am auzit pe neaşteptate un zgomot bizar şi am zărit o pasăre cu mişcări suspecte pe teritoriul meu, printre toate ale mele.

— Stai, cintezoiule! am ciripit.

— Scuză-mă, Visko. Sunt eu, Petrovici… Sunt rănit.

Petrovici, vecinul meu, se târa pe pământ, cu penele însângerate, ca şi cum ar fi fost împuşcat sau ceva de genul ăsta. Cine îl adusese oare în starea asta?

— Cucul, Viskovitz. M-a aranjat, de data asta.

Recunosc că, într-adevăr, nu ştiam prea multe despre cuci. Credeam că se limitează doar să iasă din orologii şi să cânte: *Cu-cu*. Petrovici mi-a făcut o descriere alarmantă. Erau nişte creaturi de cinci ori mai mari decât noi şi aveau un năravv.

— Parazitism reproductiv?! Ce vrei să spui?

— Nenorociţii ăia nu au nicio morală, Visko. Nu îşi construiesc cuib, se cred de capul lor pe crengi, fără a face curte sau parade nupţiale, apoi îşi lasă ouăle în cuiburile altora, iau unul dintre ale tale şi pun în loc unul de-al lor. Ouăle lor seamănă, mai mult sau mai puţin, cu ale noastre; e imposibil să le recunoşti. Apoi, uneori, bastardul îi aruncă pe copiii tăi din cuib, făcând un adevărat masacru. I s-a întâmplat lui Lopez.

— Măiculiţă!

— Şi, dacă eşti atât de prost încât să nu-ţi dai seama, sfârşeşti prin a-l hrăni luni întregi, crezând că e fiul tău. Aşa a păţit Zucotici. Continuă să-l ţină de un an, se plimbă alături de un cuc de patru ori mai mare decât el, spunând: „Priviţi cât de mare e băiatul meu!”. Nimeni nu a avut curajul să-i spună adevărul…

— Sfântă Fecioară!

— Anul acesta am prins cucul chiar în momentul în care îmi schimba ouăle în cuib şi i-am spus câteva verde în faţă.

Dar se vedea bine că tot cucul avusese ultimul cuvânt.

Gândul mi-a fugit imediat la Liuba. Trebuia să depună ouăle dintr-un moment într-altul, iar eu nu aveam decât să mă grăbesc spre cuib şi să fac de gardă. Am salutat şi am dispărut.

— Să nu pierzi din ochi ouăle, Visko, e suficient doar un moment! ţipă Petrovici în urma mea.

O găsii pe Liuba în salon, tolănită pe o pernă din flori. Îmi confirmă tot ceea ce îmi spusese Petrovici; toţi ştiau că există cuci, erau o realitate a vieţii.

— Dar noi nu trebuie să ne facem griji, Visko. Acest cuib e un buncăr. Şi apoi, tu nu eşti un prost, ca vecinii tăi.

— Sigur, sigur, dar ar fi mai bine să fim atenţi.

Am aşteptat trei zile fără să închid vreun ochi pentru ca ouăle să fie depuse. Dumnezeu ne dăruise trei: albe, având o formă ovală, regulată. Le-am măsurat, apoi am însemnat cu ciocul pe ele un V. Liuba nu m-a lăsat să folosesc coloranţi: dacă ar fi ajuns la gălbenuş?

Trebuia să rămânem în alertă. Am stabilit ture de gardă şi de clocit. Eu nu m-aş fi mişcat niciodată din cuib, atât de îmbelşugată era hrana. Aş fi rămas la pândă după uşă, astfel încât, dacă cineva şi-ar fi băgat ciocul, l-aş fi ţintit drept între ochi. Nu reuşeam să-mi iau gândul de la povestea aceea despre cuci. Ca şi cum, de secole, noi, păsările, fuseserăm făcute ca să fim păcălite. Mă simţeam rănit în orgoliul meu de cintezoi. Adevărul era că multe dintre noi, păsările, inclusiv cintezoii, aveau prostul obicei să se poarte previzibil. Din acest motiv, dacă vedeau o păpuşă din paie cu o pălărie pe cap, însemna că era un ţăran şi, dacă vedeau un pui cu ciocul deschis în cuibul lor, acela trebuia obligatoriu hrănit. Apoi, bineînţeles că lumea profita de asta. Unul dintre primele lucruri pe care le-aş fi transmis copiilor mei ar fi fost virtutea de a pune la îndoială.

În liniştea nopţii, îmi aplecam urechea deasupra cojii ouălor şi-mi auzeam plozii respirând.

Când îi venise rândul Liubei să stea de gardă, mi-am permis să dorm puţin. Când m-am trezit, am găsit-o întinsă, moţăind printre pene.

I-am făcut o scenă. Am înjurat de toţi sfinţii cu pene şi i-am spus vreo două pe un ton ridicat.

— Calmează-te, Visko, V-urile tale sunt încă la locul lor. De-abia le-am depus, nu poţi continua să mă chinui în felul acesta.

— Ai curajul să faci cioc, da?! Crezi că eu am trudit o viaţă întreagă pentru plăcerea puilor de cuc? Crezi că neamul meu s-a ţinut tare timp de milenii de competiţie genetică pentru ca, într-o zi, un nenorocit de cuc să poată avea babysitter?!

M-am întors să controlez ouăle şi vă jur că, dracu' să mă ia, unul dintre acele V-uri avea o caligrafie ciudată. Petrecui alte trei zile fără să închid un ochi, învârtindu-mă în jurul ouălor, rugându-mă şi înjurând. Aveam nervii în vârful penelor.

Apoi, într-un final, au ieşit din găoace. Doi băieţei şi o fetiţă. Te

impresionau oarecum: trei trupuşoare slabe şi fără pene, cu un cioc enorm deschis şi plângăcios. I-am studiat cu atenţie.

— Nu-i aşa că sunt adorabili?

— Presupun că da, am răspuns circumspect şi m-am oprit să-l examinez pe cel din mijloc. Era clar diferit de ceilalţi doi.

— Uite, ăsta are puful roşcat.

— I-a rămas pe spate puţin gălbenuş, Visko, doar atât.

— OK, dar ar fi bine să-l ţii sub observaţie… Şi de ce naiba ţipă mai tare decât ceilalţi?

— Pentru că de o oră îl tot tragi de pene, Visko.

— Aşa o fi. Oricum, va fi mai prudent să-l izolezi de ceilalţi doi.

— Glumeşti? Îţi dai seama ce traumă ar fi pentru el, sărăcuţul? Şi apoi, gândeşte-te şi tu: dacă ar fi ceea ce crezi tu, ar fi cel mai mare dintre toţi. În schimb, celălalt băieţel e mai mare.

— Da, ar fi bine să stai cu ochii şi pe celălalt.

La cuvântul *ochi* am început să-mi dau privirea peste cap. De când naiba n-am mai închis unul?

— Micuţii au nevoie de proteine, Visko. Pune-te pe treabă, fă rost de nişte râme, un melc, un şerpişor. Ideal ar fi chiar un şerpişor.

Un şerpişor? Uşor de zis, dar unde să merg să găsesc la ora aia un şerpişor?

Am pornit totuşi în zbor. Aerul curat şi gândurile cu care continuam să-mi bat capul m-au mai trezit puţin. M-am învârtit în lung şi-n lat şi, într-un final, dibăcia şi cunoaşterea amănunţită a teritoriului mi-au fost încă o dată răsplătite. La primele luciri ale zorilor, mă întorceam spre cuib cu un frumos şerpişor.

— Bravo, Visko, gânguri Liuba mea. Ştiam că ai să reuşeşti. Dă-ncoace.

— Ei nu! Vreau să le dau eu şerpi-şorul!

Am împărţit prada în trei bucăţi şi am început să hrănesc fetiţa.

— Mulţumesc, tăticule, piui.

— Ai auzit? Deja ştie să spună *tăticule*! într-adevăr, este a noastră.

După aceea, am hrănit băieţelul cu puf galben.

— Mulţumesc, tăticule, ganguri.

— Ai auzit? Şi ăsta mi se pare un specimen în regulă.

Apoi am luat ce mai rămăsese şi l-am servit pe cel cu puful roşcat.

— Mulţumesc, Visko, trăncăni el, nu e rău şerpişorul.

Am simţit în oase un fior rece.

— El este! am blestemat eu. El este! Am înţeles imediat că el era bastardul!

L-am apucat de ceafă.

— Mărturiseşte! Mărturiseşte, nenorocitule! Voiai să mă păcăleşti, nu? Sperai să scapi nepedepsit, nu-i aşa, pocitanie?

Individul începu să plângă ca şi cum aş fi vrut să-i iau gâtul. Liuba îmi sări în spate şi astfel începu sfârşitul lumii. M-am trezit cu aripile ţintuite la pământ.

— Să nu îndrăzneşti să mai atingi pe vreunul dintre micuţi, altfel te omor! izbucni ea. Şi Dumnezeu mi-e martor că, dacă te mai aud vorbind de cuci, îi iau pe micuţi şi plec!

Era furioasă.

— Ba chiar plec imediat!

— Aşteaptă, scumpete, să nu ne grăbim. Ştii că vă iubesc, pe tine şi pe micuţi, sunteţi totul pentru mine. Iartă-mă, nu mai ştiu ce fac. Povestea asta despre cuci…

— Nu vreau să mai aud cuvântul acela!

— Sigur. Poate că am nevoie doar de un somn bun. Un somn bun şi lung.

Micuţul continua să scâncească între aripile Liubei. Nu mai suportam.

— Adorm, Liuba. Supraveghează-i, te rog… Vreau să spun… ai tu grijă de ei.

Am căzut ca un bolovan.

Când m-am trezit, Liuba şi copiii dispăruseră. Cuibul era cu susu-n jos, ca şi cum ar fi trecut un ere te pe-acolo.

— Liuba! am strigat.

— Suntem aici, pe verandă, Visko. E timpul să ne facem provizii, dragule. Grâul s-a terminat.

— S-a terminat? La naiba, cât timp am dormit?

— Trei zile, dragule.

Copiii erau întinşi la soare şi moţăiau. I-am privit cu atenţie.

— E vreunul care se comportă ciudat, Liuba?

— Doar tu, Viskovitz.

Aveau deja un penaj discret. Gri cenuşiu pe părţile laterale, pe gât şi pe piept, negru plumburiu cu pete albe pe aripi şi pe coadă. Păreau în regulă, semănau între ei precum picăturile de apă. Foarte bine. Sosise momentul să sărbătorim, aveam încă bace de coacăze în pod şi m-am îndreptat într-acolo.

Ajuns la etajul superior, ochii mi-au jucat o festă. Mi s-au zbârlit penele şi am rămas cu ciocul deschis, împietrit. Era cineva în patul meu: o pasăre mare, întinsă comod pe puful meu!

— Liuba! am urlat. Ce se întâmplă?! Liuba veni sus în grabă. Între timp, acel individ sărise de pe pat şi se ridica în picioare. Era mare cât Liuba, adică de patru ori mai mare decât mine, avea pieptul gri cenuşiu şi penele aripilor de un negru plumburiu cu pete albe. Deschise ciocul şi spuse:

— Cu-cu, Viskovitz.

I-am văzut venind în grabă şi pe micuţi, dar nici vorbă să fie micuţi, pentru că deja erau mai înalţi cu un cioc decât mine.

— Cu-cu, Viskovitz, trăncăniră în cor. Atunci am privit-o pe Liuba şi am văzut-o surâzând.

— Cu-cu, Viskovitz, confirmă ea.

Mi se învârtea capul şi nu ştiam efectiv ce să spun.

— Cu-cu, am răspuns politicos.

Ai coarne, Viskovitz!

Eu, Viskovitz, sunt blând şi bun, dar, când îmi aplec coarnele… am scos un muget înspăimântător şi am atacat.

Aşa a fost mereu între noi, elanii: cine învinge îşi ia toate femelele în călduri, iar celor umiliţi nu le rămân decât fanteziile. Doar un singur adversar mă mai despărţea de glorie, de dragoste şi de putere. Nu puteam să dau greş, nu puteam permite ca vreo secundă de neatenţie sau vreun sentiment banal de teamă să-mi distrugă un an de pregătire atletică şi de aşteptare apăsătoare…

M-am aruncat asupra lui cu rapiditatea unui cal de curse şi cu toată greutatea mea de două chintale, dar, când a venit momentul loviturii, Petrovici, rivalul meu, a jucat murdar: s-a ghemuit ca un şoarece şi eu m-am repezit în gol. M-a lovit la încheietura picioarelor şi

m-am prăbuşit. Am sfârşit cu botul în pământ şi nu mi-a rămas decât t să cer îndurare. Petrovici mi-a mai ars nişte coarne şi apoi s-a îndreptat către femelele elan, pentru a-şi lua premiul, în acea seară, m-am refugiat şchiopătând în adâncul pădurii, să-mi Ung rănile, apoi m-am târât până la baltă, căutând-o pe Iana.

— Bună, Iana, am horcăit.

— Puţi ca naiba, Viskovitz. Întunericul serii o acoperea cucernic.

În timp ce păştea, mamelele sale mângâiau solul fertil.

— Te-au aranjat bine de data asta, Visko, rânji ea.

Dacă o curăţai de păduchi, te lăsa să faci o tură cu ea şi dacă o scărpinai puţin pe petele lăsate de râie îţi zbiera ceva de genul: „Eşti cel mai bun, eşti campionul arenei, numărul unu…”

Şi astfel trecea iarna.

Între timp, nu aveam decât să mă antrenez pentru primăvară şi să-mi ascut coarnele. Când eşti elan, nu ai în cap numai idei, ci şi săbii.

Când veni noul anotimp şi femelele intrară în călduri, noi, burlacii, ne-am întâlnit la poalele muntelui pentru a hotărî cine avea să-l înfrunte pe Petrovici. Adăugasem, la forţa cu care eram dotat în mod natural, ceva experienţă şi toate acele trucuri ce se învăţau cu timpul. Am avut nevoie doar de un sfert de oră pentru a-i face să înţeleagă pe Lopez, pe Zucotici şi pe ceilalţi că, încă o dată, provocatorul eram eu. Prin viclenie, îi făcusem pe unii dintre cei mai tineri să creadă că mi-e frică, iar acum îşi lingeau rănile prin pădure. Petrovici, ce urmărise totul de pe vârful muntelui, a atacat imediat. De data aceasta, l-am aşteptat în fundul văii, având copita pregătită. L-am găsit îmbătrânit şi vlăguit, scofâlcit şi nesigur. Astfel, l-am trântit de un stejar până mi s-a făcut milă de el.

După ce am terminat cu Petrovici, am luat drumul muntelui, unde mă aşteptau femelele elan. Căpşoarele li se iveau de după pietre. Simţeam în aer mirosul de femelă şi auzeam câteva voci subţirele.

— Cine a învins?

— Viskovitz. Vine acum.

Când m-am trezit faţă în faţă cu ele, nu mi-au dat chiar impresia pe care o aşteptam de la o turmă de femele în călduri. Îţi imaginezi un răsunet de freamăte şi de nechezaturi. Două dintre ele moţăiau, altele stăteau întinse pe burtă şi îşi băteau spatele cu coada, iar una păştea.

Oricum, cea mai apetisantă dintre ele veni în faţa mea şi necheză:

— Eu sunt conducătoarea grupului. Acum, că ai câştigat întrecerea, tu eşti mândria turmei, domnul şi stăpânul nostru, şi te vei împerechea întâi cu mine şi apoi cu celelalte, iar noi îţi vom naşte pui mulţi şi viguroşi.

— Poţi fi sigură de asta, am bodogănit.

— Bineînţeles, tu va trebui să vezi de siguranţa şi de prosperitatea turmei. Va trebui să descoperi şi să cucereşti teritorii noi şi vei veghea mereu asupra păşunii noastre. Vei ţine departe lupul şi linxul, iar zi şi noapte vei veghea de pe vârful muntelui ca să adulmeci vânătorul. Vei fi temut de alte turme şi vei apăra teritoriul, întrucât tu eşti singurul dintre noi ce are coarne, ne vei apleca ramurile mai înalte ca noi să putem lua frunze şi ne vei curăţa părul de paraziţi. Va trebui să fii un exemplu pentru fiii tăi şi te vei ocupa de educaţia lor. Când vom fi însărcinate, va trebui să ne satisfaci orice capriciu. Vei aplana orice conflict, guvernând mereu cu înţelepciune şi judecând cu dreptate. Nu va trebui să te întâlneşti cu ceilalţi masculi de pe munte şi vei ţine departe de noi sămânţa lor impură. În perioada estrului, îţi vei înfrunta rivalii în arenă, până când, într-o zi, când vei fi bătrân şi obosit, vei ceda în faţa provocatorilor mai tineri şi mai viguroşi, printre care vei putea întâlni chiar şi pe fiii tăi. Iar dacă vei fi ucis, coarnele tale vor sta alături de cele ale predecesorilor tăi, cărora nu am încetat să le arătăm recunoştinţă şi cel mai profund respect. Numele meu este Liuba.

— Eu sunt Viskovitz, comoară, am spus. Ai păr frumos, Liuba… Ştii ce-aş vrea să fac acum, floricico? Noi doi vom face o plimbărică în crâng…

— Mă tem că nu se poate. Când veţi dori să vă împerecheaţi cu mine, pentru că despre asta cred că este vorba, va trebui să o faceţi aici, pe munte. Turma nu poate fi lăsată nepăzită.

— Aici, în faţa tuturor?

— Asta e regula, Mărite Elan.

— OK, mai vorbim pe înserate. Dar fă-mi o plăcere, mânzuco: spune-mi Visko.

În acea seară, după apusul soarelui, stăteam de pază. Noaptea era liniştită. Micuţii dormeau ghemuiţi printre picioarele femelelor

mele, care, la rândul lor, moţăiau. Doar Liuba continua să pască şi, din când în când, îmi mai arunca o privire. Am fluierat o dată şi imediat a început să galopeze: era clar că ne înţelegeam din zbor. Luna făcea să-i lucească ochii mari şi apoşi. Am început să mă aranjez. Mă grăbeam al naibii de tare. Păi da, eram de înţeles, nu? M-am ridicat pe spatele ei, cu picioarele din faţă o ţineam nemişcată, iar cu dinţii îi muşcam uşor gâtul şi…

— Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Cred că a apucat lupul pe vreunul dintre micuţi, Măreţia Voastră.

— Ei şi? Nu e de-al meu şi va fi unul mai puţin de… Vreau să spun că… Sigur, bineînţeles, cobor acum să rezolv problema… Dar, te rog, spune-mi Visko.

O scârbă de lup tânăr înşfăcase de gât un pui de elan şi o ştersese pe ascuns, ca să-l hăpăiască în desiş. I-am luat spinarea între coarne şi l-am aruncat cu picioarele în aer. Dar, între timp, alte două jigodii au apărut pe neaşteptate, iar acum aveam pe unul agăţat de gleznă. Mi-am lăsat greutatea pe picioarele din spate şi mi-am zvârlit piciorul ca să-l scutur. Îşi aleseseră greşit ziua. Pe al treilea l-am străpuns şi, odată cu el, am rezolvat problema. Ceilalţi au şters-o şi credeam că nu-i voi mai vedea pentru o bună bucată de timp. Dar de acum, seara era compromisă. Sângeram la două picioare şi la burtă. Fusese o zi lungă. M-am lăsat pe spate cu burta în sus şi le-am lăsat pe femele să-mi lingă rănile. Am auzit-o pe una spunându-i alteia:

— Ce ţi-am zis eu? Visko îi va aranja. Apoi m-am prăbuşit. În ziua următoare, înainte de a mă pune pe picioare, au venit lincşii, apoi, către seară, doi nenorociţi din vale, atraşi fiind de mirosul fetelor. N-ar fi fost greu să-i pun la punct, dacă n-aş fi fost în situaţia în care încă mă găseam. O cârpă. Dar imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă tipii ar fi făcut ce aveau chef. Am decis să joc la noroc. M-am forţat să merg cu paşi mici şi repezi, prefăcându-mă că picioarele îmi sunt în regulă, şi numai Dumnezeu ştie că, în momentul acela, blestemam de durere. Apoi, în faţa celui mai voinic dintre cei doi, am lansat aşa-numitul „ultim muget”, ceea ce aici sus, ca şi la poalele muntelui, înseamnă o luptă până la moarte. Spre norocul meu, cei doi şi-au întors coarnele, dar, dacă ar fi avut sânge să atace… mai bine să nici nu mă gândesc.

Le-am auzit pe femele spunând:

— E un tip tare, Visko. Ai văzut? Au făcut pe ei de frică.

Apoi m-am prăbuşit la pământ.

A doua zi am început să mă simt mai bine, forţele îmi reveneau şi, odată cu ele, creştea şi dorinţa. Am decis ca acea zi s-o dedic Liubei. Am chemat-o şi ea nu s-a lăsat rugată. Dar mi-am dat seama imediat că era puţin nervoasă.

— Încă ţi-e teamă de bunul tău Visko? am mugit cu un surâs cabalin.

— Nu-i vorba de asta, domnul meu, doar că am auzit o împuşcătură dinspre pădure.

— A fost o închipuire, draga mea. Nu se poate să vină toate necazurile deodată. Eşti doar puţin emoţionată, eu însumi…

Se auzi o împuşcătură, apoi un muget sugrumat dinspre desişuri.

— Merg să văd ce pot să fac, dar fă-mi o plăcere: data viitoare spune-mi Visko.

Am coborât în pădure şi am atras atenţia vânătorilor asupra mea, în timp ce turma se punea la adăpost. Mi-am purtat picioarele în lung şi-n lat, pe munte şi în vale, lăsând şi ştergând urme, fiind nimerit de două ori şi primind o rafală de alice.

Apoi, în noaptea întunecată, încet, m-am întors distrus pe vârful muntelui.

Două femele erau deja treze. Am auzit-o pe una mugind la cealaltă:

— E chiar un tip tare Viskovitz. Cu el alături putem dormi liniştite. Apoi m-am prăbuşit. A doua zi m-am trezit într-o formă excelentă. Prin părţile noastre, vânătorii nu vin mai mult de o dată pe săptămână. Lupilor şi lincşilor le dădusem o lecţie pe cinste, iar elanii… ar fi făcut bine să se ţină departe. Era o zi călduţă, cu soare, iar atunci când aerul este curat, vederea Munţilor Stâncoşi e într-adevăr minunată. Poate pentru că sunt un elan, acele creste neregulat decupate îmi păreau nişte coarne de neînvins. Am scos un muget puternic pentru că aşa aveam chef. Mi-ar fi plăcut ca de pe ceilalţi munţi să-mi răspundă vreun şef de turmă. Pentru că pe toate vârfurile eram noi, elanii.

Plozii păşteau veseli şi turma era liniştită. Am ronţăit nişte iarbă fragedă şi le-am chemat pe fete la mine. Ce mai alergau mânzoacele! mai rămăseseră nişte treburi nerezolvate. Nu aveam niciun motiv să mai aştept înserarea; de acum, totul va fi pe placul meu, nu era cazul să am reţineri în propria casă. Erau Liuba şi Lara, apoi Olga şi Alcina… Sfântă Elănime, mă simţeam emoţionat ca un tinerel!

— Fetelor, astăzi vom lucra împreună ca să asigurăm turmei urmaşi mulţi şi viguroşi. Înaintează, Liuba, am nechezat eu.

— Mă tem că nu e posibil, domnul meu.

— Nici măcar în glumă să nu spui asta…

— Perioada estrului s-a terminat, domnul meu, şi va trebui să aşteptăm anul viitor pentru aceste lucruri, dacă vom mai avea onoarea să vă avem printre noi. Între timp, dumneavoastră rămâneţi unicul nostru stăpân. Dacă vreţi să fiţi atât de amabil şi să aplecaţi această creangă, noi…

Iana zăcea imobilă în baltă, scufundată pe jumătate în mâlul ce îi îneca păduchii laţi.

— Puţi ca naiba, Elănimea Ta, zbieră ea.

Nu tot ce străluceşte este aur, Viskovitz

Imediat ce m-am născut, am primit complimente.

— Cât e de frumos, se bucură mama. E deja un gândac. E mai colorat decât ceilalţi şi mai atrăgător!

Era într-adevăr mulţumită de ceea ce vedea. Pesemne că nu eram un spectacol urât, aşa, proaspăt născut şi viu colorat.

M-am bucurat că am venit pe lume şi am aruncat o privire împrejur pentru a mă convinge că nu sunt prădători; m-ar fi enervat ca petrecerea să se termine prea curând. În jurul meu erau alţi mucoşi care tocmai îşi încheiaseră evoluţia larvară, căutau să iasă din „pere” şi se chinuiau să meargă. Îmi plăcea ideea de a începe viaţa cu un avantaj faţă de ei, chiar şi unul efemer, precum frumuseţea. Dar tata se gândi să-mi domolească entuziasmul.

— N-o asculta pe mama ta, Visko. Pe noi frumuseţea nu ne avantajează câtuşi de puţin.

— Crezi?

— Sunt sigur de asta, fiule, şi ar fi bine să afli imediat cum stau lucrurile. Noi adunăm excremente, băiatule, şi singurul lucru ce

contează în existenţa noastră, ei bine… vezi… e rahatul.

Am rămas împietrit. Pe moment, n-am reuşit să înţeleg ce voise să spună, dar modul în care a făcut-o, încreţindu-şi tegumentul cu o expresie de descurajare, m-a împovărat cu o anumită neliniște.

— Acum, însă, trebuie să sărbătorim, a continuat. Aceasta e o delicatesă, o să-ţi placă.

Cu o anumită îndemânare, mi-a întins o bilă închisă la culoare pe care o ţinea între apendice. Suspicios, am gustat puţin. Era într-adevăr greţos. Dumnezeule mare, m-am gândit, viaţa noastră chiar se desfăşoară în jurul acestei porcării?

— Tu eşti primul nostru fiu, Visko, nu a fost uşor să te aducem pe lume. E nevoie de astfel de mingi de materie cu o circumferinţă de trei centimetri pentru ca larvele să crească. Noi le numim „pere”. Să nu crezi că ţi se fac cadou.

— E competiţie mare?

— Ai spus-o, băiete. E secetă, nu sunt turme de animale, materia e puţină, iar noi suntem atâţia. Pe o distanţă de zece minute, într-o bucată de un kilogram, găseşti cam cinci mii de adunători de excremente, printre care endocopridele, unele care sapă şi altele ce rostogolesc…

— Endocopride?

— Da, scarabei ca şi noi, sunt nişte nenorociţi mici care se strecoară printre mingile de materie pe care le rostogoleşti şi ţi le devorează din interior. Sunt în stare să-ţi termine chiar şi larva, dacă nu eşti atent! Apoi, sunt cei din familia *heliocopris*: sunt săpători, adevărate buldozere, bestii ce cântăresc mai mult de douăzeci de grame şi, dacă întâlneşti vreunul, te asigur că e preferabil să faci ce spune el, fiule.

— Am să ţin minte, tăticule.

— Dar cel mai important e să te păzeşti de semenii tăi. Deoarece să sapi, să rostogoleşti şi să împingi o pară e o muncă foarte grea, ai nevoie de treizeci de minute, de douăzeci, dacă eşti tare. Excrementele nu sunt toate la fel; când le manevrezi, trebuie să le testezi umiditatea şi consistenţa; apoi trebuie să găseşti o protuberantă pe care să o rotunjeşti, să o mişti din loc şi să o rostogoleşti, susţinând-o cu capul şi împingând-o cu posterioarele, şi, între timp, folosind picioarele ca

greblă, trebuie să întinzi deasupra toate excrementele pe care le găseşti. Sunt operaţii ce presupun energie. Iar energia presupune balegă. Şi atunci, strategia cea mai avantajoasă de a obţine o astfel de minge este să o furi. Când ai terminat, iar para este gata, trebuie să o aperi ca pe propria viaţă, altfel ţi-o iau alţii, după ce te ciomăgesc bine. Chiar şi cei mai buni prieteni ai tăi, cei cu care ai crescut. Materia e mai puternică decât noi, Visko, ne devorează sufletul.

— Tăticule, la ce folosesc aceste apendice de sub elitre? am aruncat o vorbă ca să schimb subiectul.

— Sunt aripi membranoase, ne permit să zburăm.

— Să zburăm! Uau, asta e într-adevăr o veste bună!

— Fii atent, însă: ca să zbori, îţi trebuie foarte multă energie. Întâi trebuie să-ţi accelerezi metabolismul, să faci să-ţi crească temperatura corpului, şi pentru asta trebuie să tremuri.

— Să tremur?

— Da, tremurai te încarcă de energie şi te pregăteşte pentru zbor. Însă trebuie să fi ingerat suficientă materie pentru asta. În zilele noastre, în general, energia abia de ajunge ca să-ţi procuri materie, iar materia abia de ajunge ca să-ţi procuri energie. Îţi poţi permite să zbori doar ca să ajungi în grabă la bălegar. Până la urmă, tot aici ne întoarcem, Visko.

— La materie.

— Da, să nu crezi însă că activitatea noastră e de dispreţuit. Nici vorbă. Existenţa noastră, a celor care adunăm excremente, este fundamentală pentru ecosistem. Nu numai că îndepărtăm excrementele, care altfel s-ar aduna pe pământ sufocând plantele, dar facem solul mai fertil şi mai aerisit, întârziem răspândirea paraziţilor şi a agenţilor patogeni şi reducem numărul muştelor care se înmulţesc pe excremente, proclamă tatăl meu cu acel dram de orgoliu pe care metabolismul său şi-l putea permite.

A doua zi am pornit în zbor dis-de-dimineaţă pentru a recupera timpul pierdut cu venirea mea pe lume şi deja mă simţeam vinovat, când, într-un târziu, am zărit o turmă de elefanţi care se adăpau. Tata voia să mă iniţieze, iar ingerarea materiei de elefant părea calea cea mai promiţătoare. Mi se explicase că rareori se întâmplă ca acele animale să calce pe propria materie, însă era într-adevăr dificil să crezi

că cineva ar fi putut avea curajul să meargă acolo, în mijlocul lor, şi să se bage în treaba lor. Şi totuşi, imediat ce prima încărcătură fusese lansată, mii de gândaci au apărut ca prin minune, asaltând materia. Tatăl meu era printre primii. Eram acolo să învăţ, să-i studiez mişcările, să mă familiarizez cu neprevăzutul, dar curând scena se transformă într-un infern întunecat de corpuri şi excremente, o îngrămădeală indescifrabilă de lovituri, urlete şi blesteme. Stăteam acolo împietrit, copleşit de miasmă, de urlete şi de spaimă, şi mă rugam Domnului să aibă milă de noi.

Îmi păru într-adevăr un miracol când am văzut ivindu-se din acel amestec antenele tatălui meu. Se târa înainte cu greu, prins puternic de o bucată de materie mai mare decât el, nu cantitatea care i-ar fi permis să-mi dea un frăţior, dar suficiente calorii cât să o ducem până la următoarea bătălie. Îmi făcu un semn cu elitrele, era răvăşit şi lovit, iar gândul la încântătoarea perspectivă îi îndoise apendicele bucale într-un rictus de satisfacţie. Bucuria lui dură puţin, însă, deoarece doi indivizi ieşiră pe neaşteptate de sub o frunză şi începură să-l ia la bătaie. L-au dat peste cap şi i-au luat para. Tatăl meu s-a întors la încărcătură, iar ei au luat-o de la capăt. Am sărit în ajutorul lui, dar încă nu învăţasem bine să tremur pentru a-mi accelera metabolismul, şi astfel am sfârşit şi eu bătut şi cu burta în sus. Când mi-am recăpătat cunoştinţa, am văzut că din tatăl meu nu mai rămăseseră decât fragmente împrăştiate. I-am zărit de departe pe călăii care se îndepărtau cu para furată. împreună cu ei era mama mea, care se grăbise să se alăture carului învingătorilor.

Din acea zi, tremuratul nu mai era o problemă. Eram singur împotriva tuturor, în acea lume fără Dumnezeu supravieţuia o singură valoare: Materia. Credinţa mea era Ea. Şi am început să măsor sensul vieţii în grame.

M-am alăturat unei bande de tinerei care îi jefuiau şi-i băteau pe cei slabi şi pe bătrâni. Am participat la tot felul de crime.

E legea celui mai puternic, îmi spuneam, nu am inventat-o eu. Dar nu cele două pere furate unui tată de familie puteau să satisfacă nemărginita mea dorinţă de posesiune. Atunci am decis să caut bogăţia la sursa de unde se revărsa şi am început să mă agăţ cu putere de părul animalelor care o produceau şi să mă deplasez cu ele. Economiseam

astfel energie, iar când acestea dădeau drumul la o încărcătură, eram mereu primul. Dacă vântul ducea miasma către o zonă moartă, cum ar fi un ochi de apă, putea să treacă chiar şi o jumătate de oră până să se aglomereze. Era o muncă foarte dură, dar bine răsplătită, şi curând am avut capitalul suficient ca să încep o afacere, să am angajaţi şi să mă înconjur de o miliţie privată, în scurt timp, am ajuns şeful unei organizaţii ce controla hectare de savană şi avea exclusivitate asupra câtorva turme şi, mai mult, controla paritatea schimbului de valută, piaţa de titluri şi fluxul de economii. De-a lungul unui anotimp, acumulasem un patrimoniu ce se calcula în chintale de materie, din care o bună parte era în lichidităţi.

Am devenit insecta de succes, demnă de admiraţie şi de invidie, căreia trebuia să-i plăteşti tribut respectul şi adularea ce erau rezervate doar Materiei1 înseşi. Credeam că în asta consta toată fericirea pe care un gândac o putea simţi. Dar a trebuit să-mi schimb părerea.

Am văzut-o în corola unei orhidee. Exo-scheletul ei era roşu precum o auroră, protoracele îi era ca un vârtej de reflexe aurii, o picătură de soare prinsă între petale. Ce să vă spun despre ea? Frumuseţea sa era în acelaşi timp vorace şi polifagă. Fiecare parte a corpului ei, epime-rumul şi episternumul, pronotul, mezanotul sau metanotul, coccisul sau scutelumul, reprezenta pentru ocelii mei atât încântare, cât şi nelinişte. Era regina scara-beidelor, iar eu nu mai puteam trăi fără ea. În sfârşit, dragostea avea un chip şi un nume: Liuba.

M-am gândit imediat să-i ofer un buchet de valută forte, dar m-am abţinut: nu era cel mai indicat lucru. Nu voiam să-mi fac loc în inima ei cu bogăţia mea. Tocmai venise odată cu musonul şi nu ştia nimic despre mine. Îi plăcea să vorbească despre

1. Joc de cuvinte: pentru a numi Materia, autorul foloseşte aici cuvântul Cosa („lucru, obiect”); este o aluzie la organizaţiile de tip mafiot (Cosa Nostra). (n.r.)

flori, despre copaci şi răşini, despre fructe, înclinaţie neobişnuită pentru o scarabea. Putea să converseze ore în şir fără să pomenească de materia maronie. Ah, cât de revigorantă era compania ei! Era fascinată de tot ceea ce era dulce, parfumat şi colorat, iar

această pasiune era atât de contagioasă, încât, pentru prima dată, viaţa mi-a apărut ca o aventură plină de minuni şi de mister, iar lumea ca un loc perfect în care să celebrezi armonia dintre insecte şi Creaţie.

I-am spus că o iubesc.

— Şi tu îmi placi, Visko. Aş vrea să fiu prietena ta.

— Vrei să spui că mă placi aşa cum sunt, ca insectă, şi nu te interesează ce avere am?

— Bineînţeles, ce importanţă are?

Am simţit o imensă uşurare. Era realitate sau vis? Chiar şi gândacii aveau suflet? Am făcut pregătirile pentru zborul nupţial şi niciodată – zic *niciodată* – nu mi-a cerut să-i ofer ceva anume sau pur şi simplu să-i ofer de mâncare. Într-un final, ferm convins de sinceritatea ei, am decis să-i dau premiul bine meritat şi am condus-o la una dintre proprietăţile mele, un bazin de excremente de zece metri pătraţi, înconjurat de miliţia mea privată.

— Totul e al meu, am anunţat-o. Iar ceea ce vezi nu e decât o parte din averea mea, un imperiu ce se extinde de aici până la lacul Victoria.

— Glumeşti.

— Deloc, priveşte.

Am plonjat nebuneşte în acea bogăţie.

— Vino, acum îţi aparţine şi ţie! Liuba nu reuşea să-şi creadă ocelilor.

— Îmi ceri să intru… acolo? bâigui ea.

— Sigur, îţi înţeleg pudoarea, draga mea, dar până la urmă suntem dintre cei care adună excremente.

— Dacă e o glumă, să ştii că e una de prost gust, Visko. Eu sunt o *malolontha*, un cărăbuş de mai veritabil! Nimeni nu m-a mai luat drept gândac.

— Cărăbuş de mai? Nu înţeleg diferenţa.

— Văd bine că nu înţelegi. Gândacii sunt insecte ce au carapacea închisă la culoare şi mănâncă porcării mizerabile. Noi, cărăbuşii de mai, dimpotrivă, avem culori vii, ne hrănim cu polen, cu răşini parfumate şi cu substanţe zaharoase. Putem zbura ore întregi şi iubim poezia, dansul, compania aleasă şi, mai ales, curăţenia.

Visko. Te asigur că, până astăzi, nu am mai văzut un cărăbuş de

mai atât de mare şi gras ca tine într-o baie de excremente. Acum trebuie să plec, locul ăsta duhneşte, iar tu îmi faci greaţă.

Tremurase suficient cât să treacă oceanul, probabil nu aveam s-o mai văd niciodată.

Am rămas acolo, cu antenele împrăştiate, încercând să înţeleg ceva. Eu, un cărăbuş de mai? Dar părinţii mei? Poate că ăsta era motivul pentru care le semănăm atât de puţin. Poate uitaseră în ce loc puseseră oul şi se saturaseră să fie singuri. Dumnezeule mare! Era posibil ca… Pluteam într-o confuzie totală. Cine eram eu? Ce făceam în acea baie de excremente? Trebuia să ies de acolo, să alerg după Liuba, să-i explic cum stăteau lucrurile şi să-mi construiesc alături de ea o existenţă curată. Sus, Visko, mişcă-te, mi-am spus. Şi totuşi, nu reuşeam să tremur, să simt suficientă scârbă ca să-mi încarc metabolismul şi să zbor. Era prea mare plăcerea acelei băi balsamice, aroma acelor miasme, satisfacţia de a vedea plebea, nu numai coleopterele, ci şi tricopterele, strepsiterele şi afaniterele, înghesuindu-se în jurul ţarcului ca să mă privească şi să viseze. Pentru o secundă, mi s-a părut că zăresc printre ei tegumentul bătrânului meu părinte tremurând. Tremura de mândrie, văzând că fiul său a reuşit, că era acolo, înăuntru – Mărite Doamne! –, era acolo până în gât.

Porcării frumoase, Viskovitz!

Ca să fii porc, trebuie să te naşti aşa. Iar noi eram porci deja de câteva milioane de ani. Dar uneori uitam asta destul de uşor. Acolo unde stăteam noi, într-un sat de nomazi Hmong, în sudul Chinei, toţi locuiau sub acelaşi acoperiş: bărbaţi, femei şi porci. Nu degeaba ideograma *jia* (un porc sub un acoperiş) însemna „familie". Atât de preţioşi eram pentru acei oameni încât, în lipsa unei scroafe, femeile erau cele care alăptau purceluşii.

Toate acestea creau însă o anumită confuzie în capul nostru, al porcilor.

Pentru a limpezi lucrurile, ultimele cuvinte ale mamei mele, înainte de a fi tăiată, au fost:

— Aminteşte-ţi întotdeauna ce eşti, fiule: un porc. Caută mereu să mănânci, să faci şi să gândeşti porcării. Să faci în aşa fel încât casa ta să fie o adevărată cocină, iar cu ceilalţi să te simţi bine în pielea ta de porc, ca porcul ăla mare de taică-tău.

— Da, mămico, îţi promit, am grohăit hohotind de plâns.

Apoi am băgat râtul în troacă, numai să nu aud urletele tăierii.

Dispariţia mamei mele, binecuvântată fie amintirea acelei scroafe, a lăsat în mine un gol de neumplut şi a marcat, bietul de mine, începutul acelui funest lanţ de evenimente ce a dus la ruinarea mea.

Începuseră celebrările *chun de*, Anul Nou chinezesc, când anul Dragonului lăsa locul anului Şarpelui. Erau zile de sărbătoare pentru oameni şi de doliu pentru porci. Nu lipseau însă nici pentru noi întâmplările fericite, ocaziile de a socializa şi de a chefui. Locuitorii satelor vecine se întâlneau pentru dansurile de bun augur, pentru ritualurile de însămânţare şi de schimb reciproc, iar atunci era momentul în care veneau cortegiile şi se încheiau căsătoriile. Pentru ca petrecerile de nuntă să poată avea loc, eram necesari noi, porcii. Chiar atunci, o tânără din coliba noastră se căsătorea cu un băiat din satul vecin, iar tipul se prezentase cu o zestre alcătuită din doi purceluşi de lapte şi o scroafă. Numai cine nu văzuse scroafa ar fi putut spune că nu e cine ştie ce zestre. Cât despre mine, pe tot parcursul nunţii, m-am uitat numai la ea. Era o frumuseţe grasă şi răpitoare, cu şoriciul curat şi râti-şorul prognat. Mirosul de babirusă şi codiţa ridicată se adresau cu dulceaţă părţilor celor mai porcoase ale inimii mele. Veni mândră în faţa mea, dând din şolduri. Am înţeles imediat că se simţea regina lumii porcine.

— Eu sunt Liu-ba, grohăi. În dialectul nostru înseamnă „perlă printre porci". Măiculiţă, ce tip bine!

— Eu sunt Viskovitz, am grohăit.

— Şi ce înseamnă?

— Nimic. Că sunt un porc murdar care se numeşte Viskovitz, cuconiţă… Vino aici… Ştii că ai într-adevăr un rât frumos?

— Rât? O înfăţişare frumoasă, vreţi să spuneţi.

— Sigur, sigur…

Începusem să-i masez şoriciul cu buzele mele groase. Ar fi putut spune tot ce voia.

— Ai şi un şorici foarte frumos…

— O carnaţie frumoasă, vreţi să spuneţi.

— Sigur, sigur…

Grohăind şi făcând bale, am apucat-o de spinare.

— Ah, ce şuncuţe frumoase… voiam să zic picioare, contesă…

Atunci se întoarse pe neaşteptate şi mă prinse cu colţii între ochi atât de tare, încât am văzut toate cele zece *tien gan* ale anului lunar.

— Drept cine m-ai luat, una dintre scrofiţele tale?

— Nu văd alţi masculi în acest coteţ.

— Nu aparţin nimănui. Doar sufletului meu *la wu*, care a fost hrănit de învăţăturile Celor Opt Nemuritori *Ba Xian* şi ale Celor Cinci Sute de Sfinţi *huo Han*, doar minţii mele *fu*, pe care am cultivat-o în practica Qui Gong şi în acord cu Cele Cinci Canoane *Wu Jing*, doar demnităţii mele *kun* şi vieţii mele *lin*, care se află în serviciul Binelui şi al Porcimii.

Am rămas împietrit, jambonat. Ce să-i spui unei scroafe care îţi vorbeşte de Porcime?! îmi arătă cu colţii către oameni, către soţul şi soţia care dansau.

— Priveşte cu atenţie cum îşi tratează bărbaţii femeile. Sunt oare cu ceva mai prejos decât ele?

— Nu, într-adevăr.

— Am trecut de ceremonia aranjării părului *shan tou*, de horoscopul prevestitor *ba zi*, dar cel puţin un dans vreau să fac de *ziua de hun-ului* meu.

Am privit dansatorii. Nu părea un ritm dificil, era unul în patru pătrimi, mai degrabă monoton.

— Aş da orice să dansez cu ei. Orice, Viskovitz.

Şi aşa a fost, mămico, chiar dacă eram însufleţit de cele mai porceşti intenţii, am comis cea dintâi imensă greşeală a vieţii mele.

În pas de dans, m-am îndreptat către scena agitată şi tulbure, scena condamnării mele. Sub privirile înspăimântate ale porcilor şi ale celorlalţi, eu şi Liuba ne-am făcut loc să trecem printre dansatori şi, mişcându-ne în echilibru pe picioarele din spate, ne-am lăsat duşi pe muzica acelui plăcut swing. Senzaţia de plăcere provocată de sunete şi fumul de opiu m-au făcut să improvizez paşii cei mai îndrăzneţi şi, imediat, eu şi Liuba am rămas singuri pe scenă, provocând aplauze. Mă roteam, săream, făceam piruete, apoi reveneam obraz lângă obraz. Când, într-un final, mi-am dat seama cât de ridicol fusesem, era deja prea târziu. La acele întâlniri erau mereu prezenţi comercianţi de opiu

şi de jad, dispuşi să achiziţioneze orice lucru ce promitea un profit. Unul dintre ei s-a gândit să câştige de pe urma noastră.

Am fost vânduţi unui circ din Shanghai şi astfel a început drumul crucii şi al mortificării mele. Dragostea mea pentru Liuba deveni subiectul unui număr de clovn, care a luat amploare până a ajuns un supershow în toată regula, interpretat de doisprezece porci. Exista numărul îmblânzitorului de porci, al celor care evoluau la trapez şi pe *cyclette*, dar, mai ales, era marele dans final, cu o coregrafie impresionantă, al porcilor în tutu alb, când eu purtam un maiou bleu, iar Liuba un tutu roz, dansând în ritmul unei sonate de Strauss. Noi, toţi masculii, fuseserăm castraţi. În acea situaţie, era de-a dreptul dificil să te simţi un adevărat porc, mămico. Încercam disperat să mă rostogolesc în nămol, să grohăi cele mai porceşti obscenităţi, dar nu mai era la fel. În fiecare seară, când o îmbrăţişam pe Liuba în lumina reflectoarelor, căutam, mai mult decât contactul şoriciurilor, o uniune a sufletelor. Dar în ochii ei citeam doar repulsia pentru un clovn gras şi castrat. Publicul aplauda atunci lacrimile mele şi tragicul solemn al gestului meu ritmic. Pentru mine, devenea din ce în ce mai important momentul în care, aplecându-mă să culeg omagiul spectatorilor, celebram, în noile plăceri ale vanităţii, triumful înfrângerii mele.

Dar umilirile nu s-au încheiat aici. Într-o zi, în timpul unui turneu în Japonia, o femeie de afaceri texană, mai în vârstă, veni în cabina mea, îmi făcu complimente, îşi luă libertatea de a mă mângâia şi legaliza actul achiziţionării mele, scoţând din buzunar, după cum am aflat pe urmă, o sută douăzeci de mii de dolari, suma cea mai mare, cred, care a fost plătită vreodată pentru un porc.

Am însoţit-o cu avionul până la Dallas şi, apoi, cu un elicopter privat, până la vila ei din Amarillo. Atitudinea uşuratică a bătrânei m-a făcut să cred iniţial că dorea să-şi satisfacă vreun capriciu erotic extravagant. Dar nu era aşa. Şi nici nu activa în cadrul vreunei fundaţii de binefacere pentru rasa porcină.

Bătrâna avea o soră ce dăduse ortul popii de curând, lăsând un testament ce spunea mai mult sau mai puţin aşa: „Las toate bunurile mele porcului de Adrian J. Stinson, unicul ce m-a făcut să mă distrez vreodată şi care ştia să danseze fox-trot făcându-te să crezi că era un tangou”.

Din moment ce bietul domn Stinson murise deja într-un ospiciu, avocaţii bătrânei făceau în aşa fel încât „porcul de Adrian J. Stinson" să devin eu şi, astfel, să fiu eu unicul moştenitor, iar banii să ajungă în buzunarele bătrânei. Era vorba despre un truc murdar, despre o adevărată porcărie, şi nu mi-a fost dificil să demonstrez că „porcul" puteam să fiu doar eu, chiar dacă nu a fost uşor să execut pasul dublu pe ritmul acelei mazurci. Meseria avocaţilor şi puterea bătrânei s-au ocupat de restul. *Lawyers these days can turn a case every which way they want, piggy*[3] - şi astfel m-am trezit în posesia uneia dintre cele mai mari averi din America. Din acel moment, nu au mai existat limite pentru degradarea mea. Am început să-mi înec durerea în şampanie, să mestec trabucuri cubaneze, să frecventez starlete nebunatice şi politicieni corupţi. Până când, într-o zi, în timpul unei recepţii date în onoarea mea, în faţa unei tăvi cu rulouri cu şuncă, am decis să pun capăt la toate. Am încercat inutil să mă spânzur cu cravata de o lustră şi, apoi, într-un final, am găsit modalitatea de a sări pe fereastră. Ghinionul a vrut să ricoşez însă pe o cortină, ca o minge, şi să aterizez pe o grămadă de dovleci. Aşa mi-am rupt oasele, dar nu am pus capăt suferinţelor mele.

Întâmplarea nu a făcut decât să-mi crească popularitatea, şi acum iată-mă mergând de la un *network* la altul, deoarece lansez o nouă linie de produse, adică pozez pentru coperte. Bătrâna spune că voi fi primul animal care va deveni preşedintele Statelor Unite şi, de fapt, banii pentru campanie nu mi-ar lipsi… Ce păcat, mămico, şi când mă gândesc ce sfaturi îmi dădeai…

Lucrul cel mai rău e că, acum chiar, când, datorită puterii mele, se profilează posibilitatea de a face ceva bun pentru lumea porcinelor şi pentru valorile noastre, chiar acum, după cum spuneam, încerc o atracţie din ce în ce mai perversă, o adevărată dependenţă, pentru muzica simfonică, pictura flamandă, flanelele albe, brânzeturile franţuzeşti, vechiul film mut, maşinile Rolls…

Dar îţi promit, mămico, îţi promit că, dacă voi fi ales…

---

[3] Avocaţii din zilele noastre pot transforma un caz după voia lor, purceluşule (engl.).

Ai deschis un drum, Viskovitz

Am înţeles că sunt un geniu încă dinainte de a exista.

În obscuritatea uterului, pe când fraţii mei erau încă nişte embrionaşi informi, nişte excrescenţe pe placentă, găsisem deja drumul ce ducea spre ieşire şi o apucasem pe el cu câteva săptămâni înainte. Ştiam că fusesem destinat unei vieţi excepţionale şi nu voiam să pierd timpul.

— Tu, Visko, mi-a spus tatăl meu, eşti probabil rozătorul cel mai inteligent care a existat vreodată. S-a muncit timp de decenii în acest laborator pentru ca, în urma unui proces de selecţie artificială, să se creeze un fenomen ca tine. Însuşi numele tău, V.I.S.K.O.V.I.T.Z., este un acronim pentru Very Intelligent Superior Kind of Very Intelligent and Talented Zootype[4], fii mândru de asta.

— Am şi de ce să fiu mândru, tăticule.

Nu mi-a trebuit mult timp ca să demonstrez tuturor din ce aluat eram făcut. Încă înainte de a fi încheiată etapa înţărcării, înţelesesem deja că, prin aportul acizilor sau prin coagularea enzimei gastrice, puteam extrage din laptele matern cheag şi diferite tipuri de brânză de maturaţie: brânzeturi moi, brânzeturi de Taleggio şi de Lombardia, caş. Încă din primele zile, începusem chiar să-mi exercit talentul muzical pe barele cuştii şi să fac observaţii interesante în ceea ce priveşte progresiile armonice şi variaţiile modale consonante ale ţipătului de durere emis de şobolanii din celelalte secţii. Şi, cu ajutorul elementelor de contrapunct, reuşisem să rezolv disonanţele într-un mod eufonic decent. Când au încercat să-mi măsoare capacităţile, şi-au dat repede seama că era o muncă imposibilă: în labirinturi nu mă îndreptam niciodată spre coridoarele închise, iar la celelalte teste de deprinderi găseam soluţia înainte ca problema să fie formulată. Cu *ce* puteau să mi le măsoare?

În schimb, la acele probe, punctajul cel mai mic, cel care definea „unitatea de măsură a prostiei”, fusese obţinut de Zucotici, un subiect

---

[4] „Tip superior, foarte inteligent, al unui zootip foarte inteligent şi talentat” (engl.).

extraordinar de obtuz, un produs al procesului repetat de *imbreeding*[5], efectuat asupra celei mai imbecile rase de laborator. Ca o ironie, cuşca acelui cretin era aşezată lângă a mea, iar cercetătorii păreau să-i acorde acelaşi fel de atenţii pe care le primeam şi eu, ca şi cum prostia ar fi fost o virtute comparabilă cu genialitatea. Ciudăţeniile nu se terminau însă aici. Când ne-au fost încredinţate colegele cele mai calificate din punct de vedere genetic pentru a se împerechea cu noi, mi-a fost clar imediat că, în cazul şobolăniţelor, perspicacitatea şi frumuseţea nu erau codificate în aceleaşi gene. Partenera mea, Iana, era o cârtiţă dizgraţioasă şi aloglotă, pe când cea a lui Zucotici, Liuba, de la molarii de ros până la ultimele cojiţe de piele ale cozii, era forma cea mai desăvârşită pe care mintea cea mai fantezistă, adică a mea, ar fi putut să o conceapă. Astfel, în timp ce mie-mi revenea să o ascult pe Iana dizertând pe un ton pedant şi incisiv despre topologie şi alte subiecte enervante, în cuşca de alături, frumuseţea satisfăcea curiozitatea lacomă a idioţeniei.

Nu mă bucuram de cea mai mare consideraţie nici din partea celorlalţi şobolani de laborator. În comunitatea noastră, inteligenţa şi cultura erau o vină, nu un merit. Acei nefericiţi simţiseră pe propria piele metoda experimentală şi nu aveau niciun pic de încredere în promisiunile ştiinţei şi ale raţiunii, în general. Visau să ajungă la Fogna, locul mitic anunţat de un pretins profet ieşit dintr-o latrină: un loc numit Shangri-La, binecuvântat de obscuritate şi depravare, departe de nelegiuirile civilizaţiei şi ale progresului, în care totul se dispersa în lături putrede şi balsamice. În acel climat, firește, nu se punea mare preţ pe funcţia geniului. Dar eu ştiam sigur că intelectul meu fusese conceput pentru un scop, că era parte a unei forţe transcendentale, numiţi-o cum vreţi: poveste, colectivitate a rozătoarelor, intenţie divină… Momentul meu urma să vină, trebuia doar să am răbdare. Şi într-adevăr…

Într-o zi, Petrovici, un gigant „supersobolan" produs de ingineria genetică, luă seama la împrejmuirile cuştii sale şi, rotind mânerul din exterior, eliberă din prizonierat şi pe şobolanii din

---

[5] Încrucişare selectivă (engl.).

celelalte secţii: Chirurgie, Farmacie şi Anatomie. O nefericită adunătură de mizerabili torturaţi şi diformi începu să se îngrămădească pe pardoseală. Nimeni, *ab invidia*, nu dori să ne elibereze pe noi, cei privilegiaţi, din secţia Psihologie. Asta s-a întâmplat doar mai târziu, când a fost clar că niciunul dintre acei limitaţi nu avea nici cea mai vagă idee care ar fi fost drumul ce ducea la canalizare sau la alte forme de eliberare şi au înţeles că mie trebuie să mi se adreseze.

— Cunoscătorule V.I.S.K.O.V.I.T.Z., domn al labirinturilor, îndrumă-ne tu, m-au implorat cu o linguşire onctuoasă. Coridoarele laboratorului erau dispuse în formă de labirint; aşadar, era clar că eu eram şobolanul destinat şi pregătit să duc la bun sfârşit acel exod. Ce alt sens ar fi avut toate lunile pe care le petrecusem dezlegând încrengături complicate, parcurgând ambulacre obscure şi rezolvând probleme subtile? Puteam oare să mă sustrag responsabilităţilor şi să refuz să-mi îndrum rasa?

— La drum! am chiţcăit şi mi-am făcut loc.

M-am îndreptat hotărât către primul coridor la stânga şi apoi al doilea la dreapta, în timpul experienţei mele cu labirinturile, observasem că soluţia cea mai frecventă a fiecărei probleme de orientare era aceea de a face prima la stânga, apoi a doua la dreapta. Nu trebuia să fii geniu ca să înţelegi că, încă o dată, soluţia era aceeaşi. Şi într-adevăr…

După acele două cotituri, am ajuns în faţa closetului. Imediat ce mi-am dat seama că deasupra noastră era un buton foarte asemănător celor pe care apăsam în timpul probelor de deprinderi, totul mi-a fost clar. Apăsând pe acel buton, apele trecerii spre libertate au început să curgă în mod miraculos în faţa poporului meu şi fiecare rozătoare fu absorbită către destinaţia ei. Câteva minute mai târziu, ne bălăceam toţi în mâna pe care o ştiam din profeţie. Tovarăşii mei de drum priveau uimiţi în jur, răpiţi de fascinaţiile peisajului. După ani de medii aseptice şi de băuturi medicinale, se desfătau cu acel ambient contaminat şi absolut impur, cu acel loc ce băltea impregnat de miasme, cu pădurile de mucegai, cu toată murdăria de acolo, împrăştiindu-mi secreţiile, am luat acel loc în mod oficial în posesie în numele poporului meu. Apoi am ţinut un discurs de celebrare şi, folosind cuvinte simple, potrivite ascultătorilor mei, am încercat să

explic bazele juridice pe care intenţionam să clădesc societatea noastră de şobolani. Fără să menţionez termenul *eugenetică*, am căutat totuşi să-i fac să înţeleagă că ar fi fost mai bine pentru viitorul poporului nostru ca eu să am o *liaison1* cu toate superşobolăniţele prezente, pentru a da naştere, pentru noi toţi, unei supergeneraţii de urmaşi, demnă şi capabilă să ne reprezinte.

Dar discursul meu a fost pe neaşteptate întrerupt de asaltul unei hoarde de şoareci nativi, care au semănat panică şi confuzie în rândurile noastre. Cei mai curajoşi dintre noi au opus o rezistenţă onorabilă, dar, în scurt timp, înfrângerea a fost deplină.

Am şters-o, iute, şobolăneşte.

Imediat mi-a fost clar că acel loc, departe de a fi raiul pe care ni l-am închipuit, era

1. Legătură, relaţie (fr.).

În schimb, cutreierat de un soi de şoareci turbaţi, mai mari chiar şi decât super-şoarecii noştri, care făceau să domnească în acele locuri legea dură a forţei şi a dintelui, fără nicio consideraţie faţă de valorile dreptăţii şi ale frumuseţii. Este la fel de adevărat că aceste lucruri nu păreau să-i împiedice pe şoarecii exodului să se adapteze cu succes acelui nou ambient. Pentru ei, obişnuiţi cu violenţa sistematică a omului, cea a semenilor era ca mângâierea unei iubite. Dar ce putea să aleagă de la acea companie deşănţată un suflet sensibil ca al meu?

Cu siguranţă că drumul meu nu se putea sfârşi acolo. Nu în haos şi degradare. Nu întâmplător acele cloace erau şi ele organizate în labirint. Şi, unde există un labirint, există totdeauna o soluţie, un punct nevralgic, ieşirea din cursa şobolanului. Bineînţeles că în acel punct mă aştepta recompensa.

Ca să nu mă ia nimeni la ochi, mi-am dat pe blană cu noroi şi mi-am luat o expresie tâmpă şi anonimă, după care am pornit la drum. Am făcut prima la stânga şi a doua la dreapta, pe urmă iarăşi şi iarăşi. Dar eforturile mele au fost zadarnice. Părea că în acel loc nicio direcţie nu avea mai mult sens decât alta, că nicio cale nu era mai promiţătoare decât alta. Exerciţiul minţii nu-mi era de niciun folos; în acele lături, nu era posibil să recunoşti vreo formă, vreo substanţă sau valoare, totul era corupt şi cufundat în trivialitate decadentă, în platitudinea neghiobiei, în mizerie.

Într-un final, am ajuns la o gură de canal în a cărei scurgere am identificat o concentraţie ridicată de foi imprimate, fascicule şi legături de carte. Am încercat să urc la sursa acelei cunoaşteri. Am găsit gura de scurgere, am parcurs în sens invers conducta de unde provenea şi m-am regăsit în… Biblioteca Universităţii. M-am stabilit acolo. În acel loc liniştit de reflecţie am petrecut cam o lună, în deplină singurătate, ducând viaţa unui adevărat şoarece de bibliotecă, parcurgând de-a lungul şi de-a latul acel labirint imens de coridoare, de idei şi teorii. În scurt timp, am devorat toate marile opere ale culturii occidentale, lăsând doar legăturile mai rezistente. Ei bine, vă mărturisesc că, din toată acea ştiinţă, am obţinut o hrană la urma urmelor complet seacă, simple hârţoage.

Continuau să mă macine mari întrebări. Tot universul nu părea altceva decât o serie interminabilă de labirinturi născute din alte labirinturi, de ţevării, coridoare, canale şi drumuri. Cât ar mai fi trebuit oare să merg până să găsesc ieşirea? Toate căile păreau la fel, închise în ele, mă aduceau mereu în punctul de plecare, nu aveau nici început, nici direcţie, nici sfârşit. Am continuat să caut. Dar întâlneam alte labirinturi: metroul, reţeaua stradală, conducte de apă, instalaţiile pentru aer condiţionat… Şi totuşi, eram sigur: pe undeva exista ieşirea spre libertate din acel interminabil du-te-vino ciclic. Ştiam că, în momentul în care aş fi pus piciorul în acel loc, ar fi fost ca o revelaţie, aş fi găsit eliberarea, *Summum Bonum*. Încă o dată, am făcut prima la stânga şi apoi a doua la dreapta. Şi apoi iar şi iar la fel. În sfârşit, într-o zi, în timp ce parcurgeam descurajat un canal colector întunecos precum sufletul meu, am zărit o neobişnuită formă şoricească, legănându-se de ţevăriile de pe plafon. Era o rozătoare înaripată, cu un aspect misterios, iar atitudinea ei era tot atât de bizară pe cât îi era fizionomia: stătea atârnată cu capul în jos, cu faţa către mine, şi părea că ochii săi închişi îmi indicau un punct, o direcţie.

Apariţiile de acest fel au întotdeauna un *raison d'etre1*. M-am aşezat aşadar în aceeaşi poziţie cu ea, apoi am observat şi am judecat. Datorită acelei totale răsturnări de perspectivă şi a circulaţiei mai bune a sângelui, soluţia mi s-a revelat imediat. Eleganţa sa era evidentă: ar fi fost de ajuns ca, *exact* din punctul acela, să fac prima la stânga şi a doua la dreapta, prima la stânga şi a doua la dreapta, prima

la stânga şi a doua la dreapta… până la destinaţie, până la *topos2*.

Şi într-adevăr…

A fost doar o chestiune de timp, apoi, după cum prevăzusem, am ajuns la ieşire. Am luat-o într-acolo şi am continuat să merg până când lumina m-a orbit…

În ciuda acelei străluciri, am găsit cu uşurinţă intrarea în Secţie.

— După plăcuţa pe care o are la gât, s-ar spune că e dintre ai noştri, comentă un cercetător, dar datele au devenit ilizibile.

— Supuneţi-l încă o dată la teste.

1. Raţiune de a fi (fr.).

2. Joc de cuvinte: *topos* – „loc" (gr. v.); *topo* – " şoarece" (it.) (n.r.).

Astfel, m-am întors ca să locuiesc foarte aproape de punctul din care plecasem. În cuşca alăturată.

Nu a trebuit să aştept mult pentru ca Marea Recompensă să-şi facă intrarea. Blana şi ochii îi erau luminoase precum Revelaţia, înşelătoare precum Cunoaşterea. Liuba mi-a venit în întâmpinare cu paşi mici, legănându-se, articulând fiecare părticică a corpului ei sinuos, până la ultimul fir de păr, mai zăbovind câte puţin. Ah, cât era de frumoasă! Era seducătoare ca o intuiţie, derutantă ca o antifrază, timidă precum adevărul. Proastă ca o poezie.

— Eu sunt V.I.S.K.O.V.I.T.Z., i-am explicat.

Şi ea ce-a spus, Viskovitz?

Cu Liuba a fost iubire la prima vedere. Era cea mai frumoasă papagaliţă din Caraibe. Astfel, m-am dus la ea fără să stau prea mult pe gânduri. Fără multe preambuluri, am privit-o în ochi şi i-am spus:

— Te iubesc.

— Te iubesc, mi-a răspuns.

A fost începutul unei mari pasiuni. Cuibuşorul nostru de dragoste era jungla întreagă, ardoarea nebunească a tinereţii ne mistuia pe sub pene, iar cerul întreg nu ne ajungea pentru a-l cuprinde. Cântam, dansam şi iubeam în ritm de rumba, de mambo, conga şi merengue. Apoi, într-o zi, m-am hotărât şi am întrebat-o:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? mi-a răspuns.

— Bineînţeles, dragostea mea.

— Bineînţeles, dragostea mea, mi-a răspuns din nou.

Astfel, am construit cel mai frumos cuib din arhipelag şi acolo ne-am petrecut luna de miere. Ţinând-o strâns în braţe, i-am spus:

— Aş vrea atât de mult să avem puiuţi. Mi-a răspuns că şi ea îşi dorea. Ni s-au născut doi, nişte comori de puişori întotdeauna de acord cu noi, niciodată neascultători şi mereu gata să ne împărtăşească afecţiunea.

Ce puteam dori mai mult de la viaţă?

Ceva inedit. Şi astfel, am început să mă întâlnesc cu o altă papagaliţă. Într-o zi, m-am confesat Liubei.

— Am o amantă, i-am spus.

— Am o amantă, mi-a răspuns.

— A mea se numeşte Lara, am continuat.

— A mea se numeşte Lara, mi-a răspuns.

Ce să vă mai spun? Am încremenit. Soţia mea era amanta amantei mele. Astfel fiind pusă problema, putea să pară o veste bună, dar mi-a fost imediat clar că acel triunghi nu putea continua. Aşa că m-am dus la Lara şi i-am spus:

— Alege, ea sau eu.

— Ea, mi-a răspuns.

Atunci m-am dus la Liuba şi i-am dat şi ei ultimatumul:

— Eu sau ea!

— Ea!

— La naiba cu tine, i-am spus.

— La naiba cu tine, mi-a răspuns.

Eram sătul până peste cap să fiu permanent luat în râs, să trăiesc din refren în refren. Oare e posibil ca firele nevăzute ale vieţii să ţească situaţii atât de superficiale? Cum se putea trece de acel punct? În disperare, am hotărât să cer sfatul unei minţi luminate, un papagal ce îşi câştigase faima de maestru al înţelepciunii şi de ghid spiritual.

— Maestre, am izbucnit, ce putem face pentru a obţine răspunsuri mai puţin previzibile, pentru a scăpa de această rutină, de această mediocritate? Spune-mi, maestre, ce trebuie să facem?

— Să facem, răspunse înţeleptul.

Dacă tăceai, filosof rămâneai, Viskovitz

Conducătorul nostru de banc, care era şi învăţătorul nostru, ne

spunea mereu: „Un peşte cumsecade se recunoaşte după limbaj. Nu e niciodată vulgar, te priveşte cel puţin într-un ochi când vorbeşte şi, mai ales, spune totdeauna adevărul…”

Ne spunea aceste lucruri înotând de-a lungul unor trasee complicate, alternând ritmul bătăii cozii cu replicile înotătoarei dorsale, întrucât dansul este unica modalitate prin care cea mai mare parte dintre noi, peştii, poate comunica. Un limbaj nepotrivit celor nerăbdători şi fără suflu. Apoi îmi căuta privirea şi, inevitabil, adăuga: „Viskovitz, repetă ce am spus”.

La acele cuvinte răspundeam tăcând.

Viaţa mă învăţase deja că, pentru un peşte, unica modalitate de a spune adevărul într-un mod educat este să tacă. Iar eu eram un peşte adevărat. Am să încerc să vă explic mai bine.

Dacă, pentru a spune cuvântul *hidroelectric*, trebuie să te ridici şi să te laşi de şase ori în jos în apă şi să-ţi atingi înotătoarea anală cu o branhie, ihtiologic vorbind, este imposibil să-ţi poţi privi interlocutorul şi e încă şi mai puţin probabil ca semnificaţia mişcărilor tale să fie pe înţelesul său. În cel mai rău caz, înţelege „tipar” şi se supără. Nu e vina nimănui, ci doar a limbajului, şi de aici se nasc toate problemele noastre, ale peştilor. Să luăm numele meu, Viskovitz. E nevoie de aproximativ zece minute pentru a-l pronunţa corect, iar eu îl foloseam de-acum doar ca pe un exerciţiu pentru slăbit, asta şi pentru că putea fi uşor confundat cu: „Sigur, dacă şi veri-şoara ta este de acord” sau „Acoperă-mă cu sărutări, nimfo”, chiar şi cu ceva de genul: „O serie matematică este perfectă când fiecare termen este limita unei progresii sau a unei regresii şi fiecare progresie şi regresie conţinută în serie are o limită în seria însăşi”.

Confuzia e adâncită de faptul că există tot atâtea limbaje câte bancuri de peşti şi tot atâtea dialecte câţi peşti. Acest lucru nu numai că ne îngreunează vorbirea, dar, în acelaşi timp, şi tăcerea. Chiar şi o acţiune simplă, precum înghiţirea unei sepii, poate fi greşit înţeleasă; cineva ar putea vedea în asta o metaforă: în anumite culturi, substanţa neagră a sepiei reprezintă „răul”, „înşelăciunea”, „iluzoriul vieţii”; osul, în schimb, reprezintă „sufletul”, „puritatea”. Iată de ce mă hrănesc doar cu heringi şi prefer să-i molfăi departe de banc. La baza întregii divizări ce caracterizează oceanul se află dificultatea peştilor de a

învăţa un limbaj. Să mă explic. Dacă îi indici cu gura unui peşte o solă şi apoi cu ajutorul corpului îi desenezi în apă un *S*, el de regulă înţelege că acel S vrea să spună „solă”. Acelaşi lucru poţi să-l faci cu un hering, cu o plevuşcă ori cu un peştelampă cu asperităţi. Dar încearcă să foloseşti acelaşi sistem pentru a explica acelui peşte conceptul de *imensitate* sau conceptul de *clasicitate* sau, şi mai simplu, pe acela de *adevăr*. Peştele va jura că a priceput, dar tu poţi fi sigur că el a înţeles cu totul altceva, cum ar fi „maree joasă”, „scafandru” sau „bulbuci”.

Copiii mei mă întrebau mereu: „Tăticule, cum se nasc peştii?”. La acea întrebare răspundeam tăcând.

Există dintre aceia care se laudă că au ştiut să găsească întotdeauna cuvintele potrivite în acele situaţii delicate şi au ştiut să adopte un ton natural. Mai uşor de făcut decât de zis.

Vreau să spun că nici prin vis nu-mi trecea să stau să explic anumite lucruri, ar fi trecut luni întregi. Pur şi simplu, luam prima femelă în estru care trecea şi îi arătam cum se face, chiar dacă aveam deja o familie numeroasă. Deoarece, printre peşti, cel puţin între noi, pălămidele, sexul nu e niciodată un lucru intim şi îndrăzneţ de care să te ruşinezi: femela depune ouăle, iar noi le fecundăm fără măcar să o atingem. Ne ajunge doar să-i privim coloratura şi să ne bucurăm de baletul pe care îl face în faţa noastră. În realitate, nu e nici măcar necesar să fie o femelă. Studii făcute de oameni au demonstrat că e suficientă doar imaginea ei pe o figurină din carton pentru a ne face să fecundăm acele ouă. Chiar şi când respectivele ouă nici nu există în realitate. Şi nu numai asta, dar continuăm să avem grijă de ouăle inexistente şi să le oxigenăm cu ajutorul cozii. Dar, atenţie! Asta nu înseamnă că suntem nişte proşti. Înseamnă că natura preferă să greşească din cauza excesului decât din cauza lipsei: dacă sexul şi reproducerea nu ar corespunde unui limbaj înnăscut şi ar fi fost lăsate în seama limbajului echivoc al unui peşte, acesta s-ar gândi că vorbeşti despre dansuri cubaneze sau mai ştiu eu ce altceva. Bineînţeles că există şi cazuri extreme, precum cel al lui Zucotici, care a dat unor fii inexistenţi un nume şi o educaţie. Dar acesta e, într-adevăr, un caz limită.

Oricum, cu propriii fii, e o regulă stabilită să comunic cât mai puţin posibil, să mă limitez la precepte simple, precum: „Nu spuneţi

lucruri vulgare – e mai uşor să le faci”, „Nu minţiţi – fiindcă riscaţi să spuneţi adevărul” sau „Nu spuneţi niciodată: «Atenţie, prietene, e o momeală» – mai repede îţi faci un nou prieten”.

Prietenele mele aveau prostul obicei de a întreba: „Mă iubeşti, Viskovitz?”. La acea întrebare răspundeam tăcând. Chiar şi pentru simplul motiv că nu eşti niciodată sigur dacă într-adevăr aceea e întrebarea. Dacă cel care îţi adresează întrebarea e o morsă sau un polip, o poţi exclude prin context; dar, dacă îţi vorbeşte o mamă a fiilor tăi, îţi convine să nu te implici într-un răspuns precis, deoarece, dacă s-a cuplat cu tine, înseamnă că a venit dintr-un alt banc de peşti, iar pentru ea cuvântul *iubire* înseamnă cu siguranţă altceva, cum ar fi „a scărpina vezica înotătoare” sau mai ştiu eu ce altceva. Tot aşa, dacă îţi cere s-o scarpini, în realitate, poate că vrea de la tine mai mult, şi îţi convine să nu te implici.

S-o luăm ca exemplu pe prima mea soţie, Lara. Venea de la un alt atol, iar când am cunoscut-o nu mă înţelegea nici dacă spuneam *sardea*. Astfel, a trebuit s-o învăţ totul de la început, plecând de la concepte precum *bun*, *rău*, *peşte* şi *crustaceu*. După care am ajuns la cele mai recente forme idiomatice şi la expresii arhaice care păstrau o valoare poetică, într-o zi, după un an de căsătorie, mai mult pentru a face conversaţie, i-am spus:

— E în bancul nostru un anume Zucotici, care suferă de rău de mare, poţi să crezi?

Iar ea:

— Lecţii de yoga? Nu, nu cred că ţi-ar face bine.

Perplex, am căutat atunci să schimb subiectul, lansând unul inofensiv:

— E cam friguţ în seara asta, draga mea.

Iar ea:

— Caviar? Nu, sunt împotriva avortului.

Am înţeles atunci că toată povestea noastră de dragoste fusese un echivoc: am găsit explicaţia atâtor priviri pline de ură şi a altora pline de iubire neaşteptată şi mi-am explicat şi acea bizară poveste a bunicului evadat dintr-o conservă de sardele. Am decis că ar fi mai bine să ne despărţim şi, pentru a evita alte complicaţii, am plecat în altă mare.

Apoi am fost pescuit şi am ajuns într-un acvariu. Numai atunci lucrurile au început să meargă mai bine. Acolo am cunoscut-o pe ultima mea soţie, Liuba, cea mai înţelegătoare dintre consoartele mele, cea mai puţin confuză. La început, am avut şi noi dificultăţile noastre: frumuseţea ei desăvârşită mă făcea puţin nesigur, mă subjuga. Apoi, şi datorită răbdării sale, le-am depăşit: cu timpul, ne-am dezvoltat un cod perfect de comunicare, alcătuit din mici 1 semne şi pauze lungi.

Îmi amintesc de ziua în care şi-a deschis sufletul faţă de mine. M-am apropiat de ea cu o piruetă ca şi cum aş fi spus: „Te mângâi cu mintea, ce vrajă profundă mă leagă de tine? Am încredere în solzii tăi fermecători, descopăr în profilul tău tonic secretul infinit al dulceţii". Ea mi-a răspuns printr-un gest nepăsător şi imperceptibil al cozii, care ar fi putut să însemne multe, însă eu l-am interpretat ca pe ceva de genul: „Să nu zăboveşti niciodată, iubirea mea, eu nu mă pot complace într-o existenţă liniştită, ador sexualitatea lacomă şi eliberarea de orice constrângere". Atunci – un lucru neobişnuit pentru un peşte – am sărutat-o.

Din acea zi, de când am înţeles că nu era decât o figurină din carton, relaţia noastră a devenit mai senină, comunicarea mai puţin dificilă, iar sexul fantastic.

Eşti bun de luat în cleşti, Viskovitz

Naşterea nu e niciodată o experienţă frumoasă, dar pentru noi a fost într-adevăr un sfert de oră urât. După ce ne-a născut rapid şi violent, mama ne-a privit scârbită şi a răbufnit:

— Monştri blestemaţi, creaţii ale diavolului, creaturi infame ce sunteţi!

Apoi, arătând cu cleştii către cer:

— Blestemă, o, Preaputernice, aceste progenituri nedemne şi blestemă-le sămânţa, spală Creaţia de neruşinarea lor, Răul să aibă milă de ei!

Nu era chiar genul de încurajare pe care îl aştepţi de la o mamă.

De la o mămică te aştepţi la o formă de afecţiune tipică arahnidelor, să te poarte în cârcă aşa cum fac mamele cu puişorii de scorpion, te aştepţi să-ţi dea o educaţie. Nu să te insulte şi să dispară pentru totdeauna într-un nor de nisip, lăsându-te să-ţi arzi postabilomenul pe pământul deşertului.

Atât de scăzut îi era simţul familiei, încât nu ne-a dat nici măcar nume. Ne-a lăsat, în schimb, nume de familie: Viskovitz, Zucotici, Petrovici şi Lopez.

Nu e de mirare că noi, fraţii, nu ne simţeam fraţi, că am hotărât imediat să ne separăm destinele şi să ne îndreptăm cleştii în direcţii opuse. Petrovici s-a îndreptat către nord, Lopez către sud, iar Zucotici către est. Eu, Viskovitz, am urmat drumul soarelui şi am pornit către occident, să cuceresc Vestul.

Şi, între timp, mă întrebam: „Cum o să mă descurc într-un loc al competiţiei, aşa cum e lumea, fără o familie sau o educaţie?”

Mama ne născuse chiar în mijlocul deşertului Mojave, unul dintre locurile cele mai calde şi mai uscate ale Americii de Nord. Temperatura obişnuită depăşea şaptezeci de grade, iar umiditatea relativă era aproape de zero. Un loc în care nu-ţi puteai permite să plângi.

Pe neaşteptate, sesilele celor opt picioare ale mele au captat vibraţiile unui animal gigantic ce se mişca spre mine şi care, probabil, îmi dorea moartea.

Păcat că deja s-a terminat, mi-am spus, păcat că naşterea mea nu a fost decât o pierdere de timp. Noi, arahnidele, nu suntem plângăreţe precum mamiferele, dar prima mea reacţie a fost chiar aceea de a căuta abdomenul unei mame inexistente şi de a plânge. Apoi am încercat să o iau la fugă. Dar ceva nu funcţiona. Picioarele mele, în loc să urmeze indicaţiile ganglionilor cerebrali, îmi purtau trupul exact în direcţia opusă celei dorite, către sinucidere. Puteam fi oare atât de neîndemânatic? Am ţâşnit exact sub nasul acelui monstru şi, înlemnit, mi-am privit corpu-şorul făcând o serie de gesturi rapide, asupra cărora nu aveam niciun control. La sfârşit, gândacul era întins pe pământ, având coada mea înfiptă în craniu, paralizat de venin. Încă îşi mai mişca antenele, dar începusem deja să-i beau limfa şi să-i devorez apendicele.

Atunci, eu cine eram? Răspunsul este evident: un prădător, o fiară programată să ucidă. Cu un tremur de teroare, mi-am dat seama că nu aveam nicio putere asupra acelor descărcări de reflexe condiţionate, asupra acelor instincte sălbatice. Eram un monstru?

După două zile, în timp ce încă mai rupeam carnea de pe acea

pradă, am primit vizita unui alt scorpion, un neghiob insolent, lung de cel puţin cinci centimetri.

— Nu-mi place să vânezi pe teritoriul meu, mucosule, şuieră. Lasă gândacul şi şterge-o!

Crescusem mult în cele două zile, dar nu suficient cât să-mi pot permite să fiu obraznic cu un asemenea individ. Era una dintre acele situaţii în care trebuie să-ţi pui coada între picioare şi să-ţi laşi palpii în jos.

Am vrut să-i spun: „Scuzaţi-mă, domnule, m-am născut de curând, nu ştiam că acesta este teritoriul dumneavoastră, vă cer scuze din nou”. Dar vocea care mi se ridica dintre spinule sună în realitate aşa:

— Nu-mi place să mi se vorbească aşa, străinule. Să vedem dacă şi coada îţi e la fel de rapidă precum limba.

Încă o dată, corpul nu-mi dădea ascultare şi, împietrit de frică, m-am văzut înaintând cu cleştii legănându-se şi cu coada înarmată în poziţie de atac. Cu ocelii laterali am văzut un grup de termite ce se adunau împrejurul nostru pentru a urmări duelul. Ce puteam să fac? Nimic, doar să privesc, precum acei *peones1*, şi să sper că instinctele mele vor şti să-şi facă treaba. Adversarul meu se mişcă primul, dar coada îi era încă în aer când a mea îşi descărca veninul.

— O să reuşeşti în viaţă, băiete, horeai învinsul. Cum te numeşti?

— Viskovitz, am şuierat.

Am lăsat cadavrul necrofagilor, mi-am curăţat coada şi, din instinct, mi-am făcut o crestătură pe primul segment primitiv. La dracu’, Viskovitz, mi-am spus, la dracu’.

Acel duel nu a fost decât începutul unei lungi serii: de fiecare dată, un scorpion prea îndrăzneţ se proclama stăpânul teritoriului pe care puneam picioarele şi de fiecare dată coada mea hotăra altfel. Acele inutile vărsări de limfă nu ar fi fost necesare, dacă aş fi fost un tip sedentar, dar picioarele mele erau cele ale unui nomad solitar şi nu puteam să fac altceva decât să merg unde mă duceau ele. Până când va îndrăzni cineva să-mi blocheze calea, într-o zi, am auzit, de la o distanţă nu

1. Peoni, zilieri (sp.).

tocmai mare, pe un purtător de cleşti spunând:

— Priveşte, fiule, acela e Viskovitz, coada cea mai rapidă din tot Vestul!

Locuitorii dunelor începură să mi se adreseze pentru a-şi răzbuna nedreptăţile şi a-şi încheia conturile şi erau dintre aceia care ar fi plătit orice preţ, în prăzi sau teritoriu, pentru a avea favorurile mele. Însă ceea ce doream eu era să-mi pun coada în serviciul dreptăţii şi, astfel, când oneştii fraţi Earp mi-au cerut ajutorul pentru a-şi proteja petecul de pământ de atacul prea-bogaţilor şi preaputernicilor fraţi Ewing, le-am luat cu plăcere apărarea. Într-un episod de-acum faimos, după ce-am eliminat unul după altul asasinii plătiţi, i-am înfruntat pe fraţii Ewing la Boot Hill şi i-am pus la pământ pe toţi patru deodată cu o singură lovitură de cleşte, de coadă şi de mandibulă. Dacă s-ar fi terminat astfel, ar fi fost o treabă cu care să te mândreşti. Dar când cei patru fraţi Earp, radiind de bucuria victoriei, m-au întâmpinat să-mi mulţumească… i-am pus la pământ şi pe ei cu o singură lovitură de cleşte, de coadă şi de mandibulă.

Cu inima zdrobită, i-am privit murind, iar unul dintre ei mi-a spus:

— Tu nu poţi face nimic, *skorpio*, aşa eşti tu, eşti un *paruroctonus maesanensis*, o formă brută de viaţă, şi ai supravieţuit numai datorită vitezei reflexelor tale asasine. Nu ai fi atât de rapid, dacă ai putea gândi înainte de a acţiona. Ţi-ajunge doar o vibraţie înăuntrul circumferinţei tale critice şi ţac! reflexele tale obtuze lovesc. Este nebunia acestui ecosistem ce produce maşinării incontrolabile şi stupide ca tine, Viskovitz.

Prin urmare, era adevărat. Eram un străin în propriul corp, neputincios în faţa automatismelor sistemului meu nervos primitiv. Am vărsat o lacrimă şi mi-am blestemat soarta. Înţelesesem într-un final că unicul serviciu ce-l puteam aduce semenilor mei era acela de a mă ţine la distanţă. Din acest motiv, Dumnezeu mă pusese în deşert: pentru a face cât mai puţin rău posibil creaturilor Sale.

Dar, curând, am ajuns la maturitatea sexuală, iar picioarele au început să mă ducă acolo unde era cea mai mare concentraţie de feromoni feminini. Într-o zi, am găsit chiar mai mulţi la o femelă rozalie ce se numea Lara, cu preabdomenul bombat şi cu telsonul

piriform. Văzându-mă ezitând, a vrut să mă asigure:

— Nu-ţi fie teamă, Visko, feromonii sexuali inhibă reflexul de atacator, zâmbi ea sarcastic.

Astfel, am înaintat către ea până aproape să o ating. Pentru prima dată intra în circumferinţa mea critică o fiinţă care chiar rămânea vie. Pentru prima dată simţeam respiraţia unei alte arahnide, căldura metabolismului său. Era un miracol, instinctele mele asasine fuseseră subjugate de frumuseţe şi de dragoste. Am simţit nevoia de a-i transmite toate vibraţiile sufletului meu, toată gingăşia sentimentelor mele, dar unicul lucru pe care am reuşit să-l exprim a fost o descărcare brută şi scurtă de reflexe copulatorii, ce nu-şi găsiră ţinta.

— Îmi pare rău, e clar că în privinţa asta am mai puţină precizie decât în lucrul cu coada, am bâlbâit.

— Sunt lucruri care se întâmplă. Noi, scorpionii, suntem artropode mai curând grosolane. Ai să vezi, cu timpul va fi bine.

— Cu timpul? Şi ce s-ar întâmpla dacă atracţia sexuală s-ar diminua? Reflexul asasin ar putea reveni.

— Nu se va diminua, ai să vezi. Şi apoi, nu cred că acest reflex asasin ar fi ceva fără leac. Vreau să trăiesc lângă tine, Visko, să-ţi cresc fiii şi să îmbătrânesc lângă tine.

Pentru o secundă, mi-am văzut viaţa în acea lumină nouă. Aş fi fost un cap de familie responsabil, mi-aş fi pus coada în ordine şi aş fi trăit în armonie cu toată comunitatea. Duminica aş fi asistat la slujbele religioase, fără să ucid pe nimeni în timpul predicii, iar Dumnezeu m-ar fi binecuvântat.

— OK, Lara. S-o facem şi pe asta. Lara? M-am gândit că poate a adormit. Doar mai târziu mi-am dat seama că avea acul cozii mele înfipt în craniu. Relaţia noastră nu ar fi trecut proba timpului. Considerând că era de datoria mea, am dus cadavrul familiei şi am căutat în vocabularul meu sumar câteva cuvinte de condoleanţe şi scuze, dar tot ce am reuşit să fac a fost să-i omor părinţii şi să-i violez sora. Viaţa socială, într-adevăr, nu era pentru mine.

Acel episod nu a fost decât prima deziluzie a chinuitei mele vieţi sentimentale, ce stătea sub semnul falimentului la fiecare tentativă de a construi o relaţie afectivă stabilă, o familie. De fiecare dată, scenariul

era acelaşi. Se repeta mereu ziua când, întorcându-mă de la vânătoare, îmi găseam fiinţele dragi masacrate de vreun bandit. Atunci juram răzbunare pe mormântul lor şi plecam pe urmele asasinilor. Dar, de fiecare dată, acele urme se închideau într-un cerc, ducând către mine, eu fiind mereu banditul, eu fiind mereu călăul.

În faţa tuturor fărădelegilor mele, căutam în van răzbunare, ridicându-mi coada deasupra capului: cuvântul *sinucidere* nu făcea parte din vocabularul meu genetic. Reflexul meu asasin îşi bătea joc de mine. Cine ar fi putut să curme acele orori şi să facă dreptate?

Noi, scorpionii, suntem la capătul lanţului trofic şi, deci, nu puteam spera să fiu ucis de vreun prădător. Doar o coadă mai rapidă decât a mea ar fi putut să mă pedepsească pentru păcatele mele. Din fericire, ca urmare a crimelor, violurilor şi măcelurilor pe care continuam să le fac, fusese pusă o recompensă substanţială pe capul meu şi au început să-şi facă apariţia primii *bounty killers1*: cele mai curajoase cozi din zonă formaseră potere pentru a

1. Vânători de recompense (engl.).

mă vâna. Zi după zi, în timp ce le făceam craniul bucăţi, continuam să sper că va apărea unul cu adevărat puternic. Măcar unul dintre fraţii mei sau acel tată pe care nu îl cunoscusem niciodată şi care, violând-o pe mama, declanşase acest blestem. Dar silueta pe care am văzut-o apărând, într-o bună zi, la orizont era cu totul deosebită.

Era neagră ca veninul, înflăcărată precum ura şi frumoasă ca moartea.

Coborî de pe o dună, tăcută ca un miraj, unduitoare ca o odaliscă, şi înainta către mine îndoindu-şi natural tarsurile şi curbându-şi scuturile, cu măreţia unei regine a deşertului şi cu maliţia unei zâne carnivore. Se opri la cinci lungimi de mine, îşi lăsă în jos spinulele palpilor tarsieni şi îşi întinse ochii ei de langustă.

— Să nu-ţi faci iluzii, şopti. Sunt aici ca să te ucid.

Mirosul ei mă făcea să-mi pierd capul şi îmi dezarma orice reflex de apărare. Vraja ei mă învăluia, mă paraliza precum veninul ce imobilizează prada înainte de lovitura de graţie. Găsisem, în sfârşit, ceea ce căutam: înfrângerea. Venise momentul să accept sfârşitul cu recunoştinţă. Şi totuşi, dorinţa de a trăi nu fusese niciodată mai puternică decât în acel moment, iar existenţa nu avusese mai mult sens

ca în acele secunde. Şi apoi, ce rost ar mai fi avut moartea mea dacă acea seducătoare diabolică ar fi supravieţuit, acea maşinărie de exterminare şi mai ucigătoare decât mine?

Acel sentiment mi-a dat ura necesară pentru a-mi pregăti coada în poziţie de atac.

Am rămas imobili, fixându-ne cu privirea îngheţată şi golită de orice conştiinţă, cu trupurile dăruite în întregime unicei puteri pe care o cunoşteau – legea cozii, unica lege din Vest. A urmat o tăcere lungă, întreruptă doar de fâsâitul picioarelor de păianjeni, acarieni şi insecte ce se adunau în cerc în jurul nostru pentru a urmări acel ritual străvechi precum deşertul. Şuieratul vântului era sinistru de asemănător unui *dejuello*, unui cânt al morţii.

Apoi a urmat vibraţia pe care o aşteptau reflexele noastre asasine.

Trupurile noastre se aruncară unul împotriva celuilalt şi… uimiţi, le-am observat apoi mângâindu-se şi unindu-se într-o îmbrăţişare fierbinte şi explozivă.

La sfârşit, cea mai ruşinată era prădătoarea.

— N-am mai fost niciodată atât de umilită, nu mi s-a mai întâmplat niciodată… Te urăsc, Viskovitz.

— Nici tu nu-mi eşti simpatică, dar poţi să-mi spui Visko.

— Eu… sunt Liuba, şopti.

În orele şi în zilele ce urmară, acel duel s-a repetat în mai multe rânduri, mereu cu acelaşi rezultat de egalitate. Victoria ar fi fost de partea aceluia care s-ar fi plictisit primul de celălalt. Liuba era convinsă că i se va întâmpla ei mai întâi şi continua să mă atace pentru a mi-o demonstra, până în momentul când eu mă plictiseam de ea, şi atunci sfârşeam prin a o lovi cu coada, dar atât de slab, încât părea o mângâiere. Am continuat astfel săptămâni la rând, până când, într-o zi, i-am spus:

— Liuba, de-acum e clar că între noi există o formă dură de pasiune şi că nu ne dorim moartea. Va fi deci mai bine pentru amândoi să ne despărţim înainte de a ne face rău.

— Cred că ai dreptate, dar ce facem cu micuţii?

— Cu micuţii? Ar fi mai bine să-i ucidem imediat după naştere.

Liuba născu o fetiţă neagră şi rea, ce îi semăna leit, şi un băieţel

cu coada vivace, la fel ca a mea. O fi fost acea asemănare sau ceva în mirosul lor, dar chiar nu am fost capabil să ridic coada asupra lor: de fiecare dată când mergeam să-i ucid, o descărcare de reflexe involuntare mă făcea să doresc să-i port în cârcă, să le cânt balade vechi şi să *le* ofer o educaţie.

În fiecare zi, în zori, când o vedeam pe Liuba punându-i pe micuţi sub nisip pentru a le păstra umiditatea, eram cuprins de groază. Când ar fi plâns pentru prima dată, probabil că i-am fi ucis. Iar dacă noi i-am fi dezamăgit, ne-ar fi ucis ei. Mai devreme sau mai târziu, cineva şi-ar fi pierdut răbdarea.

În fiecare seară, mă întorceam de la vânătoare cu sufletul la gură, aşteptându-mă la tot ce era mai rău. În alte momente, totuşi, mă surprindeam dorindu-mi să se întâmple, invocând catastrofa.

Dar zi după zi, lună după lună, viaţa continua liniştită. Micuţii creşteau sănătoşi, continuând să-şi ucidă colegii de şcoală, iar eu şi Liuba adorându-ne şi mă-sacrându-ne vecinii. Totul mergea înainte în mod armonios şi nu era cu putinţă să scăpăm de acea intolerabilă, sinistră fericire.

Ţi-ai făcut o reputaţie proastă, Viskovitz

Nu e un mare avantaj să te numeşti Viskovitz, când puţinul pe care îl oferă viaţa e distribuit în ordine alfabetică. Acesta era criteriul urmat în furnicarul meu pentru a ne hrăni pe noi, larvele. Mai rău decât mine stătea numai Zucotici. În schimbul nectarului, doicile doreau umoarea noastră zaharoasă. Acele raporturi erau schimburi de secreţii, şi nu de sentimente. Glandele mele, datorită malnu-triţiei şi deziluziilor, se atrofiau şi, când încercam să-mi potolesc foamea sugându-mi propriile exsudate, le găseam, în fiecare zi, mai acide şi mai amare.

Iar o larvă cu secreţii insuficiente, credeţi-mă, este cea mai dispreţuită dintre toate creaturile. „Eşti putred, Viskovitz", au început să-mi spună. „Ne faci greaţă". „Eşti o nulitate". Erau cuvinte care mă răneau.

— E timpul să ne mişcăm, Zuco, am spus într-o zi. E timpul să acţionăm.

— Să acţionăm? Nu era un concept uşor de înţeles pentru o larvă apodă, lipsită de aripi şi asexuată.

— Exact, să ne construim un viitor, să ne luăm destinul în tar suri.

— Tarsuri?

— Un fel de a spune! Ne vom ajuta de proeminenţele mamare, ne vom folosi chiar şi orificiile, dacă va fi necesar. Important e să ajungem până la larvarul regal. Mâncând acel nectar, poţi ajunge regină, frăţioare, şi astfel poţi guverna lumea. Aici, zeama asta chioară nu ne-ar ajunge nici măcar să devenim nişte muncitoare asexuate. Vom rămâne nişte larve pentru tot restul vieţii, Zuco. Am fost destul de clar?

— Nu m-ar deranja să rămân o larvă, Visko. Oricum ar fi, aş rămâne mereu o furnică; e mai bine atunci să rămân o plasmă fără formă. Şi chiar din acest motiv cred că destinul m-a aşezat aici şi mi-a dat acest nume.

Cum puteam să ajung la o înţelegere cu acea creatură acefală? Contractându-mi fiecare fibră şi prinzându-mă cu aparatul bucal de fiecare protuberantă, m-am târât până la ieşirea din celulă. Apoi, căţărându-mă pe pereţi cu ajutorul umorii, am început să urc, să câştig primii milimetri pe scara socială. După o săptămână de gimnastică furioasă, epuizat şi flămând, am ajuns la celulele de la nivelul superior şi acolo am căzut la pământ, gâfâind şi pe jumătate mort. Corpul meu deshidratat era lipsit de secreţii pe care să le pot schimba pe mâncare, dar câteva larve au fost de acord să-mi dea ceva de-ale gurii în schimbul povestirii aventurii mele. Înzdrăvenit, am căzut dintr-odată într-un somn profund şi mi-am visat glorioasa metamorfoză în forme înaripate şi regale. Dar ceea ce ingerasem nu fusese papară regală, iar când m-am trezit, aveam şase picioare, dar nu aveam coroană. Aveam exoscheletul dintr-o cornee dură, iar mandibulele îndoite erau arme: eram un soldat. La prima întrunire, când am putut să mă observ lângă colegii de pluton, am rămas dezamăgit. Malnutriţia mă micşorase într-atât încât era bătător la ochi: segmente întregi ale corpului meu crescuseră atrofiate şi informe, întreaga mea persoană părea subdezvoltată: un spiriduş.

În ordinea înălţimii, eram, din nou, penultimul, luând în considerare şi mascota regimentului, un purece de plantă.

Însă răul cel mai mare era atrofierea glandelor odorifere, organele cele mai importante ale unei furnici. O furnică fără miros e o

furnică fără identitate, fără un furnicar. Este cea mai insignifiantă dintre creaturi, e o ființă fără funcție și fără sens, chiar și după standardul furnicilor. E un zero.

Am observat repede că nimeni nu-mi vorbea și nu-și împărțea mâncarea cu mine. Își dădeau seama de existența mea doar când se ciocneau de mine și, câteodată, nici măcar atunci. Deseori, veneau să mă îngroape, gândindu-se că sunt un cadavru. „La dracu', Visko", îmi spuneau atunci, „dacă ești atât de terminat pe timp de pace, atunci pe vreme de război!…"

Dar când au început ostilitățile cu furnicarul vecin, a fost imediat clar că nici măcar dușmanii nu mă observau. Pentru ei, nici măcar nu eram o insectă, pur și simplu nu existam. Ah, dacă aș fi fost suficient de înalt ca să-i ajung cu mandibulele! Mă supranumiră „soldatul necunoscut".

Râdeau de mine afidele și colembolele, chiar și germenii.

În fiecare seară, pentru a mă ameți, mă îndopam cu secreții de formicide și miriapode și apoi, ascuns după un cocoloș de praf, încercam în van să mă odihnesc. Respiram zgomotos ca să mă conving că trăiesc și mă rugam în liniște. Nu ceream dragoste, pentru că știam că sunt o insectă lipsită de sex și de hormoni. Nu pretindeam satisfacții intelectuale, deoarece eram un soldat. Și nici comuniunea cu un Dumnezeu măreț, ce presăra insecticide. Și, în niciun caz, nu ceream plăceri lumești. Nu. Ceream *putere*.

Puterea de a domina lumea și de a-mi reduce la servitute vecinul, puterea să umilesc și să distrug fiecare creatură mai mare de un micron, să transform fiecare dorință în sentință și fiecare capriciu în verdict. Doar gândul acesta mă făcea să merg înainte.

Am născocit un plan. Chiar dacă eram mic, nu-mi lipseau capacitatea de concentrare și de sinteză. În mine, efectiv, nu era spațiu pentru sentimente sau scrupule. Eram un cinic, predispus de la natură la o condiție umilă. Lipsa mirosului mă făcea pur și simplu invizibil. Puteam intra în orice furnicar fără să fiu oprit și să-mi însușesc mirosul fiecărei furnici doar frecându-mă de abdomenul ei: cadavrele puteau fi folosite cu ușurință în acest scop. Handicapurile mele mi-ar fi devenit arme. Totul a decurs foarte rapid. Făcând naveta între furnicarul nostru și cel rival, am devenit informator, dezvăluind

fiecăruia secretele militare ale celuilalt. Delaţiunile mele erau determinante pentru a hotărî rezultatul bătăliilor şi am urcat repede în ierarhiile ambelor armate şi în ochii respectivelor regine. Astfel, într-o zi, m-am trezit comandantul celor două armate. Am decis să duc la victorie furnicarul unde eram cunoscut cu numele de Viskovitz. Regina furnicarului trădat a fost ucisă, iar poporul ei a fost făcut sclav. Cu ajutorul unora dintre aceşti sclavi, am organizat un complot pentru a ucide regina furnicarului meu. Apoi i-am arestat şi i-am ucis pe ceilalţi conjuraţi, am declarat legea marţială şi mi-am asumat întreaga putere, în ziua următoare m-am proclamat împărat.

În acel moment, eram insecta cea mai puternică din lumea cunoscută. Fiecare cuvânt al meu devenea lege, iar fiecare gest – istorie. De pe acel tron, aş fi putut să cuceresc planeta sau să creez o nouă civilizaţie, abolind castele, castrarea trofică şi exterminarea masculilor, modificând astfel cursul istoriei şi întreaga evoluţie a speciilor.

Însă, dat fiind faptul că o furnică trăieşte câteva luni şi că Dumnezeu, plecând în concediu, lăsase pe masă o bucată mare de pâine uscată, am hotărât că energiile poporului meu ar fi fost mai util folosite în construirea unui monument colosal închinat persoanei mele. Ar fi fost o mărturie veşnică a măreţiei mele mirmidone, opera care m-ar fi făcut gigant şi nemuritor.

Eu însumi am dirijat lucrările, în timp ce mă odihneam, cu picioarele posterioare uşor îndoite şi cu privirea către orizont. Orice altă activitate a fost suspendată şi toţi indivizii apţi au fost chemaţi la muncă, iar cei inapţi au fost sacrificaţi şi corpurile lor, folosite pentru a cimenta construcţia. Fălcile soldaţilor îmi săpau formele în pâine, în timp ce muncitoarele îndepărtau miezul şi cadavrele. Eu mă odihneam răbdător, iar servitorii îmi făceau vânt şi mă parfumau.

Miracolul se împlinea. Plăcerea şi emoţia începeau să se contureze în expresia statuii ce mă reprezenta. Totul era aievea: acele lungi antene îndoite şi mezotoracele imens erau ale mele. Acea capodoperă mă reprezenta mai bine decât o făceau formele mele muritoare şi trecătoare, îmi părea că trăiesc o a doua metamorfoză, îmi simţeam sufletul transferându-se în acel corp perfect şi indestructibil. Era culmea triumfului meu.

Un singur lucru lipsea: Zucotici. L-am regăsit în acelaşi subteran urât mirositor în care îl lăsasem. Mâncând mai nimic, reuşise să amâne metamorfoza şi să rămână o larvă. Era un bebeluş senil şi zbârcit, un cocoloş opac de limfă înăcrită şi de resemnare. Trebuia să-l vezi ca să poţi crede.

— Copilăria s-a terminat, Zuco. E timpul să-ţi pui picioarele la treabă şi să mergi.

— Prefer să stau aici, Visko. Sunt împăcat cu mine însumi. Puţina hrană pe care o primesc mi se oferă gratis, nu sunt o greutate pentru comunitate.

— Nu e un sfat, Zuco, e un ordin. Vreau să văd faţa pe care ai s-o faci când vei avea una. E posibil să nu-ţi dai seama cât de ridicol eşti? Ceilalţi îţi dau de pomană pentru că eşti o paiaţă, pentru că pot râde de tine şi se pot simţi superiori.

— Totuşi, ceva tot valorez şi eu, atâta timp cât însuşi împăratul a binevoit să vină să mă găsească. Te-ar uimi să ştii că lumea vine aici nu ca să râdă de mine, ci ca să-mi ceară sfatul…

— Ajunge, i-am tăiat-o scurt. Gărzi, hrăniţi această creatură, hrăniţi-o cu papară regală, vreau să devină o regină.

Nectarul i-a fost dat cu forţa, dar metamorfoza nu a avut loc, membranele lui uscate nu rezistară acelei forţe, iar corpul i s-a descompus ca un buboi, lichidul gălbui curgându-i pe pământ.

— Îl cunoşteaţi, maiestate? întrebă şeful statului major.

— Era prietenul meu cel mai bun, generale.

— Îmi pare rău, înălţimea Voastră.

— Mie, în schimb, nu, am răspuns iritat. Ce să fac cu un prieten când pot avea milioane de sclavi?

După două zile a avut loc Inaugurarea, în tot imperiul au fost anulate calendarele, iar poporul meu s-a adunat în genunchi în faţa Colosului. Preoţii intonară *Oda împăratului*, iar eu, Viskovitz întâiul cel Mare, am urcat pe podium şi m-am adresat mulţimii:

— Cetăţeni ai imperiului, am tunat asupra lor, această operă extraordinară a inteligenţei este un monument al măreţiei însăşi. Chiar aşa, al măreţiei. Deoarece măreţia, domnilor, nu e ceva ce se măsoară în milimetri, măreţia se măsoară în secole! Un lucru de valoare supravieţuieşte timpului. Iar după judecata timpului, domnilor, mare e

furnica şi mici sunt dinozaurii!… Astăzi, mai mult ca oricând, fiii mei, am o certitudine: când toate speciile animale care există acum se vor stinge, noi vom fi încă aici, construindu-ne furnicare şi, admirând această statuie, vom exclamă: *Cine ar fi zis*, *cel mai mare dintre toţi a fost Viskovitz*!!!

— Uraaa, trăiască împăratul!

Însă chiar atunci am auzit crac-ul. O fi fost de vină acea ovaţie sau poate tropăiturile plebei. Cele două picioare posterioare ale monumentului cedaseră, iar Colosul căzuse pe abdomen.

— Suspendăm ceremonia, Imensitatea Voastră? mă întrebă vizirul.

— Nu, să continuăm, am ordonat. Stricăciunea era ireparabilă: cine ar fi putut ridica la loc acel pietroi? Un singur lucru îmi mai rămânea de făcut.

M-am aplecat asupra mea, mi-am dus mandibulele până în spate şi am retezat scurt. Am căzut, la rându-mi, pe abdomen. Era extraordinar, nu simţeam durere. Încă o dată, asemănarea era perfectă.

— Măreţia, popor al meu… am urlat, acoperind ţipetele.

Crac.

Alte trei picioare zburaseră, acum mai rămăsese doar unul care să susţină construcţia.

Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Măreţia, am strigat, susţinându-mă pe ultimul punct de sprijin, nu e…

Buf.

Mulţimea a început să fugă în toate direcţiile. Sculptura se prăbuşea, descompunându-se în trei trunchiuri; capul şi toracele se fragmentaseră, iar imensa formă ovală a abdomenului, rămasă intactă, se rostogolea către mine.

Nu mă puteam clinti din loc.

Nu atât ideea de a muri mă deranja, cât forma acelui abdomen. Părea o larvă. Era statuia lui Zucotici cea care mă ucidea, şi nu a mea. Nu era portretul unui împărat cel pe care îl ofeream istoriei. Era portretul unei nulităţi.

Cine te crezi, Viskovitz?

— Cine sunt eu? mă întrebam. Negăsind răspunsul, l-am

întrebat pe tata.

— Depinde de context, mi-a explicat. Noi, cameleonii, suntem precum pauza dintre două cuvinte.

— Şi… personalitatea noastră?

— Ce să faci cu o personalitate, fiule, când le poţi avea pe toate? La ce-ţi foloseşte să fii tu însuţi când poţi să seduci sauriene fantastice, să obţii note bune la] şcoală şi să scapi de rivali spunând pur şi simplu că eşti altcineva? Ia exemplu de la mine, care astăzi sunt tatăl tău, dar mâine cine ştie cine voi fi.

Mereu aceeaşi poveste. Era de ajuns să combini puţin culorile şi să umfli diverti-culele pulmonare pentru a lua înfăţişarea oricui ai fi dorit, aşa încât nu puteai avea încredere în nimeni, nici măcar în rude. Nu întâmplător, toţi din familie aveam un nume ce se încheia cu un semn de întrebare. Eu însumi mă numeam *Viskovitz*?

— Nu mai ştiu în ce să cred, tăticule, sunt confuz…

— Bravo, fiule, dacă eşti *confuz*, înseamnă că eşti deja un cameleon pe cinste. E mai bine ca secretul existenţei noastre să nu fie dezvăluit, *Visko*? Mai ales anumitor şerpi. Acum grăbeşte-te, e timpul să mergi la şcoală.

— La şcoală? Ce naiba să fac acolo? Ne dau doar lecţii de limbă.

— Bine, aşa vei învăţa să te exprimi fără să mă loveşti în frunte cu limba.

— Tăticule, te asigur că pentru stăpânirea limbii ar fi mai util un sărut decât atâtea ore de şcoală.

— Nu vreau să te aud vorbind de săruturi, *Visko*? Ştii că sunt periculoase, că te *leagă*. De femele e bine să nu te laşi ademenit.

— Frumos! Şi dacă eşti îndrăgostit?

— Ei, atunci ai dat de bucluc, fiule. Nu există ghinion mai mare decât ăsta, pentru noi, cameleonii.

— Ţie ţi s-a întâmplat vreodată? Gânditor, ridică un ochi, mişcându-l independent de celălalt, către coroana unui *terminaţia chebula*.

— Da, m-am îndrăgostit şi eu o dată. Dar îţi mărturisesc că nu mi-am dat seama niciodată de cine. Pe urmă, nu reuşeam s-o disting niciodată de fundal. Şi atunci deveneam foarte gelos. Dacă cineva atingea o creangă, credeam că îi mângâia coada prehensilă, dacă lingea

rouă de pe o frunză, mi se părea că îi sugea o ureche. I Dacă făcea afirmaţii apreciative cu privire la panoramă… Ei, subînţelegeam tot cel era mai rău. Din fericire, iubirea e un fenomen termic, *Visko*? iar noi, animalele I cu sânge rece, trebuie să ne facem griji doar între orele unsprezece şi paisprezece…

Mă săturasem până peste cap de cinismul acelui saurian, şi apoi, cine ştie dacă era într-adevăr tatăl meu. L-am salutat şi am coborât pe o rădăcină care atârna şi, imediat ce am ajuns pe stratul de arbuşti, am şters-o printre strunţuşori ghimbir. Am trecut lacul cu nuferi, pânt la copacul cameleoniţei pe care o iubeai M-am căţărat încet-încet pe trunchiul une cauliflore, cu cea mai mare grijă, ca să ni mă dau de gol, şi apoi m-am oprit să o admir; iar vederea ei mă umplea de fericire. Era într-adevăr vizibilă! Se oglindea în apa adunată în căuşul frunzei unei epifite şi, fredonând, năpârlea într-un lent striptease, în timp ce corpul ei, în loc să imite fidel înfăţişarea mediului, inventa fantastice culori. Ascuns în spatele unei orhidee saprofite, am ţintit-o pe furiş cu un sărut. M-am întrebat dacă eram singurul care făcea asta. Apoi mi-am întins limba pe o creangă, sperând timid că ea se va lungi acolo.

— Cine e? a ţipat. Probabil făcusem zgomot.

— *Visko*? am recunoscut, oprindu-mă înainte de *vitz*.

Deoarece, dacă pronunţai litere precum *T*, *L*, *D*, *N* sau *Z* cu gâtul uscat, exista mereu riscul ca limba cleioasă să-ţi rămână lipită de palatul superior.

— Şi ce doreşti? şopti. Cu un ochi independent, continua să se uite în oglindă, în timp ce cu celălalt mă privea în ochiul care o privea în ochiul care mă privea. I-am spus adevărul. I-am zis că rămăsesem încântat de cromatoforii ei cutanaţi şi că mă întrebam cum se poate să-ţi foloseşti solzii atât de creativ. Mi-a zâmbit.

— Nu e greu, mi-a răspuns. Ca să fii original trebuie să te întorci la origini, saurianule. Secretul de a fi tu însuţi este să ştii să renunţi. Să te goleşti şi apoi să te laşi inundat. Dacă vei şti cum s-o faci, *voilà*, culorile tale vor începe să vorbească şi, în locul unui semn de întrebare la sfârşitul acelui nume ridicol, vei putea pune unul de exclamare. Eu sunt *Liuba*!

Pronunţase acel nume dificil fără ezitări, pocnindu-şi limba ca un bici.

— Vrei să facem o plimbare? mi-a spus pe neaşteptate.

Am rămas împietrit.

— O plimbare?

— Da, este perioada iubirilor şi, oricum, ori cu tine, ori cu altul, e acelaşi lucru… Vino încoace.

Nu-mi venea să cred cât de norocos 1 puteam fi. Un mucos ca mine să fie cu I acea zână a copacilor! M-am apropiat şi mi-am descoperit culorile, imitându-le pe ale ei: cinabru, turcoaz, roşu aprins; în ape, cu pete sau cu puncte! *Caramba*, mi-am spus, asta trebuie să fie fericirea. Era altceva decât fadele mele colege de şcoală. Pentru ea aş fi urcat munţii, aş fi înfruntat vipere şi zibete. Iar dacă ar fi făcut parte din decor… ei, bine, i-aş fi iubit fiecare frunză, fiecare povârniş, fiecare floare, văzându-i peste tot pielea solzoasă, şi le-aş fi dat tuturor numele de nepronunţat: *Lliuba*!

Am plonjat în acel curcubeu. I-am mângâiat lobii dermici şi i-am cuprins creasta, m-am lăsat dus de ondulările ei şi m-am scufundat în uitare, naufragiind în exu-datele ei lipicioase, adorând fiecare milimetru din acea piele solzoasă. *Buf*! Am căzut amândoi de pe creangă drept în spinii unui salcâm şuierător.

Ei bine, a doua zi, am descoperit că şi ex-logodnica mea, nebuna Lara, precum şi palida şi refulata Iana, colega mea de bancă, aveau aceleaşi răni! Erau aceeaşi cameleoniţă!

Acela a fost momentul când mi-am pierdut orice urmă de certitudine.

Acela a fost şi momentul când, în sfârşit, m-am găsit pe mine însumi. Dar poate că n-am recunoscut.

Ţi-ai găsit liniştea, Viskovitz în inima mea erau doar golul şi beatitudinea.

Odată spulberate armăturile egoului, mintea mea, liberă de dorinţe, de amintiri şi de impulsuri karmice, era concentrată la maximum, absorbită în meditaţie, aproape de punctul în care orice activitate încetează, aproape de starea de conştiinţă sublimată. Transcendenţa, iluminarea, trezirea… în acel moment, corpul meu de diamant ar fi revărsat *prana* strălucitoare de la cap până la coadă, iar eu, Viskovitz, m-aş fi dizolvat, în sfârşit, în lumină, în divinul *Atman*, în orgasmul etern…

Dar chiar atunci, un miros neplăcut începu să-mi inunde cavitatea nazală. Uimiros pe care îl credeam îngropat îi trecut. Am încercat să-mi păstrez starei de concentrare, să-mi latru mantra şi să vizualizez o *mandata*, dar de-acum delicatul echilibru al *samādhi-ului* fusese rupt. Am deschis cu durere un ochi. În faţa mea era Birillo, maestrul nostru spiritual, absorbit în liniştea reculegerii, iar în jurul nostru erau ceilalţi câini din chinovie, unii nemişcaţi în *asana*, alţii mai interesaţi de ofertele depuse pe altarele minore ale pagodei decât de căutarea sinelui. Un ciobănesc german cu părul brun urca scările templului. L-am interceptat la timp, văzându-l cu piciorul din spate ridicat spre un altar.

— Te afli într-un loc sacru, Zucotici! am mârâit.

Era un câine poliţist, ştiam bine că antrenamentul lui nu prevedea niciun fel de educaţie spirituală. Purtasem şi eu acea zgardă.

— Cât timp a trecut, bătrâne lup! latră şi începu să-mi adulmece vesel muşchii feselor.

Îmi vorbi despre vremurile trecute, atunci când lucraserăm împreună la Narcotice. Apoi mi-a spus că venise să-mi ceară un sfat, să-mi vorbească despre o problemă de conştiinţă.

— Mi-am pierdut interesul pentru chestiunile morale, i-am retezat-o.

— Te rog, eşti singurul câine pe care îl respect, ai fost dintotdeauna cel mai înţelept din echipă, ai avut mirosul cel mai…

L-am lăsat să vorbească. Se părea că I instructorul său, Korzybski, şi-ar fi băgat în buzunar puţin praf. Nu un plic sau I două, ci trei kilograme de *China White*. I – Vorbim despre heroină, Visko, făina Satanei, Marele Rahat…

Continua să dea încăpăţânat din cap, ca şi cum ar fi vrut să-l desprindă, gâfâia, gemea şi m-am temut ca nu cumva să înceapă să urle chiar în mijlocul pagodei. J – Ce trebuie să fac, Visko? Doar eu] ştiu că a îngropat acele pliculeţe în grădina lui…

Sărmanul Zucotici, nu aveam nimic personal cu el, dar parcă era de pe o altă planetă, o planetă care pentru mine nu mai avea forţă de gravitaţie. Eu, Viskovitz, pluteam într-un alt plan astral. Cum să-ij explic?

— Îţi înţeleg starea sufletească, Zuce dar îţi pierzi timpul

vorbind cu mine. Sun ani de când am încetat să mai cred în valorile tale. Apoi am încetat să mai ere în valori în general şi, în sfârşit, am încetat să mai cred în însuşi conceptul de *credinţă*. După care am început să mă dizolv în univers… Nu poţi cere sfaturi aerului pe care îl respiri, Zuco…

— La naiba, nu-ţi face bine să trăieşti în locul ăsta, lupule.

Nu era prea multă sete de înţelegere în vocea lui. L-am privit cu duioşie.

— Acum trebuie să plec, am spus. Îţi doresc să-ţi găseşti liniştea.

I-am arătat spatele şi m-am întors pe unde venisem. Ajuns în vârful scărilor, am privit înapoi şi nu l-am mai văzut. Plecase cum se cuvine, în linişte, dar după miros mi-am dat seama că ceea ce curgea pe treptele templului nu era aghiazmă.

M-am dus să mă alătur confreriei, să mă aşez imobil şi să-mi focalizez gândul, dar de-acum, mintea îmi era tulburată de amintiri. Erau amintirile unui timp în care purtasem o insignă şi primisem decoraţii de merit şi de abilitate, un timp în care iubisem o lupoaică şi lupoaica fusese ucisă. Nu, nu aceea era ziua în care puteam găsi pacea Nirvāṇei.

Trecuse o săptămână. În liniştea purificatoare a *sanghăi*, prin controlul respiraţiei şi printr-o senină şi detaşată meditaţie a corpului şi a minţii, înaintam pe calea limpede ce ducea spre Eliberare. Iniţiindu-ne în tehnicile înţelegerii Clare, Birillo ne spusese: „În corpul vostru efemer vă voi face să cunoaşteţi lumea, originea ei, sfârşitul şi calea ce duce la sfârşitul lumii". Eu, Viskovitz, înaintam pe acea cale. La prima vedere, Birillo, un pitic cu o bărbuţă albă, îngrijită timid, ca a unui pui de leu, nu dădea impresia unui ghid spiritual realizat pe deplin, dar oricine ar fi avut norocul să-i primească învăţătura şi să se odihnească în serenitatea privirii lui şi-ar fi dat seama că se află în faţa unui animal sfânt, a unui maestru puternic şi imperturbabil. Nu îl văzuserăm niciodată dând din coadă.

Eram pe punctul de a trece de Cele Cinci Ataşamente către Cei Şapte Factori ai Iluminării şi aproape că începeam să înţeleg cele Patru Adevăruri Nobile, când… i… Am adulmecat în aer un miros de căţea, de lupoaică. M-am concentrat pe *anupasati*, dar acel miros continua să persiste, să devină mai puternic, până m-a învăluit şi, într-un final, a

şuşotit: – Viskovitz?

Am expirat cu putere şi am deschis ochii, privindu-i chipul. De cât timp nu mă mai aflasem atât de aproape de o lupoaică? De doi ani. De la moartea Liubei. Şi a fost mai bine aşa. Ce rost avea să caut acea plăcere efemeră? Am privit-o indiferent: nu dau prea multă importanţă aspectului exterior. Avea un botişor doli-cocefal cu părul galben-roşcat, alb pe muşchiul masticator şi pe jugulară, urechile înalte, buzele cărnoase, nările ce aminteau vag de cele ale unui berbec, barba accentuată şi nasul brun. Blana era de un roşu brun aprins, aproape roz la rădăcină. Şoldurile îi erau arcuite, spinarea oblică şi spatele lung, fesele ferme, pântecele retras, grasetul accentuat, pieptul amplu, gleznele depărtate şi metacarpienele perfect verticale. Din punct de vedere canin, avea într-adevăr un corp superb prin proporţii şi dispunerea maselor, exemplar prin formă şi profil. Era în mod cert o lupoaică provenită dintr-o genealogie importantă şi dintr-o înaltă selecţie. Avea cam un an şi jumătate, judecând după canini.

— Viskovitz, am confirmat.

— Sunt detectiv Lara, de la Narcotice. Mi-a mirosit testiculele, iar eu i-am întors politeţea. E surprinzătoare cantitatea de informaţii pe care o poţi obţine prin miros. Poţi adulmeca cele mai fine vibraţii ale unui suflet sau, dacă ai înclinaţii mai materiale, poţi descoperi totul despre un ciclu hormonal. Am recunoscut semnele clare ale unui preestru: acea căţea, din punct de vedere sexual, era o bombă cu ceas.

— Cu ce pot ajuta legea?

— Unul dintre agenţii noştri, detectivul Zucotici, lipseşte de aproape o săptămână. După părerea unor surse credibile, înainte de a dispărea, v-ar fi contactat pe dumneavoastră, Viskovitz… schelălăi cu o voce stridentă, aproape iritată, în timp ce ochii continuau să-i alunece peste locurile jupuite din blana mea… Dacă într-adevăr vorbesc cu fostul agent special Viskovitz…

— Visko, pentru cei curaţi la suflet.

— Recunosc că mă aşteptam la altceva, Am auzit vorbindu-se despre acţiunile investigatorului Viskovitz încă de când eram pui, de nasul lui legendar, de îndrăzneala lui, şi acum…

În mod sigur, nu făcea niciun efo pentru a-şi ascunde deziluzia.

— Acum poate aveţi şi dumneavoastr ceva de povestit.

— Ei, ce să zic, sfârşitul poveştii nu ar fi prea frumos: eroul nostru distrus de chelbe şi de căpuşe, ajungând să caute prin gunoaie.

— Se numeşte viaţă rătăcitoare, agent Lara. Unii o preferă lanţului şi botniţei.

I-am povestit pe scurt ceea ce îmi spusese Zucotici. Aveam o anumită experienţă în a mirosi necazul şi am sfătuit-o să se ţină departe de acea poveste.

— Sunt sigură că agentul Zucotici şi-a făcut datoria până la capăt. Iar eu intenţionez să fac la fel, a lătrat ea.

Eram copleşit de atâta devoţiune, de capacitatea de iniţiativă şi de dispreţul faţă de pericol, dar nu puteam să nu mă gândesc că era şi un pic de înflăcărare hormonală în spatele acelei evadări. Fie într-un caz, fie în celălalt, căţeaua aceea reprezenta un pericol pentru puritatea sufletului meu. I-am adresat un mârâit de plecare.

Întorcând spatele, lăsă în urmă un iz puternic de hormoni. Şi nu trebuia să fii ghicitor pentru a înţelege că mai erau mulţi alţii acolo, la sursă. Am rămas privind-o perplex, în timp ce adulmeca aerul pentru a simţi ceva ce nu putea să găsească.

Cum poate fi cineva atât de naiv?

— Nu în aer vei găsi mirosul lui Zucotici, detective, m-am auzind spunând. Acel tip de urmă, *airscent*, provine de la glandele sudoripare, apocrine şi ecrine, ale unui animal. Durează cel mult câteva minute. Ceea ce vă interesează este *groundscent*, mirosul de contact, lăsat pe pământ de păr şi de fragmente de piele. Sau, mai bine, urmele de urină: sunt cele care durează cel mai mult, chiar câteva zile, dacă nu plouă şi dacă nu se evaporă prea repede.

— Ştiu ce e o urmă! mârâi, descoperindu-şi frumoşii canini.

Am condus-o politicos la treptele pe care urinase Zucotici. Încă o dată, mirosul ei mă bulversa. Era clar că acea lupoaică era la ovulaţie şi că, dintr-un moment în altul, mirosul s-ar fi simţit în tot Chinatown-ul.

— Pentru prietenia care mă leagă de Zucotici… poate e bine că mă asociezi acestei căutări, agent Lara… am schelălăit. Cred că v-ar putea fi. folositoare… ăăă… acoperirea mea.

Bombăni ceva ce nu reuşi să pătrundă prin căile mele nervoase înfundate, dar nu mi s-a părut că ar fi fost o obiecţie.

Nu era greu pentru mine să mă ţin de urmele lui Zucotici.

Făcând asta, puteam să mai vorbesc liniştit cu Lara. Sau, mai bine, ea era cea care îmi povestea despre dânsa, cu lătratul ei strident, pradă unei excitări ce devenea din ce în ce mai dificil de controlat. Dorea să facă o carieră, spunea, dar nu pentru a-şi satisface vreo vanitate. Era o idealistă şi dorea să îndrepte răul din lume: tăierea cozii, amputarea urechilor, comerţul cu căţeluşi, castrarea, adăposturile municipale. Sângele său bine selecţionat nu o împiedica să urască discriminarea raselor, pedigriul, standardele de puritate, expoziţiile canine. Câteodată, mi se părea că o aud pe Liuba când era la fel de tânără, la fel de visătoare şi plină de hormoni. Văzând că dorea să facă o carieră, m-am gândit că era cazul, în timp ce mergeam, s-o învăţ bazele meseriei sale, principiile elementare ale unei căutări. I-am explicat ce erau *backtracking*, *offtracking*, *crosstracking*, *transfer* de la o suprafaţă la alta: asfalt, praf, gazon. I-am spus că, din când în când, e necesar să-şi folosească gura, unde se află acea glandă nazală, vomerul, ce se află în contact cu bulbul olfactiv. I l-am indicat trecându-mi limba peste a ei şi, ajuns acolo, începusem a să mă las purtat către ondulările părului ei, când…

— Nu-i aşa că sunt drăguţe animăluţele acelea? latră ea.

Era la prima ei ieşire de acest fel şi nu se mai oprea admirând minunile lumii.

— Sunt şoareci, i-am explicat, iar acea movilă consistentă nu e decât o groapă de gunoi.

Doi şobolani încercau să roadă un os; blestemară şi o luară la fugă.

Abandonând orice pretenţie de conduită profesională, schelălăind de fericire, Lara a început să sugă osul, după care l-a îngropat. O priveam fascinat cum dă din coadă. Cum putea avea atâta entuziasm şi atâta vioiciune? Cum putea fi atât de tânără? Am profitat de acea pauză pentru a căuta puţin prin gunoi. Şi apoi, nu e chiar atât de deprimant cum pare a fi. Sunt lucruri putrede ce fac mâncarea mai consistentă. Lara mi se alătură, având în gură un femur destul de mare.

— Aveam nevoie să-mi ascut dinţii. Acum am devenit operativă. Credeţi că vom reuşi să găsim urma agentului Zucotici în mijlocul tuturor acestor mirosuri?

Cum poate fi cineva atât de naiv?

I-am explicat că nu era necesar, că ceea ce avea ea în gură era însuşi agentul Zucotici şi că, în afară de acel femur, el beneficiase deja de înmormântare.

Moartea lui Zucotici nu mă luase prin surprindere şi nici nu mă tulbura. Pentru mine, era doar o ocazie de a reflecta asupra legilor *karmei*, asupra roţii *samsarei* şi a vremelniciei *cittei*. Moartea era prezentă peste tot. Şi, în orice moment, eu, Viskovitz, muream şi mă regeneram împreună cu universul. Dar pentru detectivul Lara acea descoperire fusese devastatoare, fragilul ei echilibru emoţional cedase; începu să schelălăie ca şi cum ar fi fost lovită de un camion şi a continuat astfel ore în şir.

Am făcut tot ce am putut ca s-o consolez, în timp ce îi explicam că viaţa izvorăşte din moarte şi că, în acele locuri, pe acele străzi, moartea se celebra împreună cu viaţa, i-am alunecat pe spate, mi-am sprijinit un picior pe coxal şi cu celălalt m-am ridicat pe şoldul…

Pe neaşteptate, ţâşni înainte.

— Sigur! Korzybski! El e asasinul, latră. Repede, să mergem. Vila lui nu e departe şi poate reuşim să-l prindem cu lucrurile furate. Nu o să mă liniştesc până când nu-l prind pe acel nenorocit.

Se mobiliza imediat şi, dând din şolduri, începu să alerge către Almeda şi cartierele rezidenţiale.

— Dar unde crezi că mergi în starea asta? Nu înţelegi că în scurt timp toţi câinii din cartier se vor lua după tine? într-adevăr. Încă nu terminasem de vorbit, că ne ieşiră în întâmpinare trei copoi cu nişte mutre de duri. Un câine de vânătoare, unul ciobănesc şi un schnauzer pitic.

— Oau, ce lupoaică! latră schnauzerul.

— Ce vor, Viskovitz?

— Ghiceşte.

— Explică-le că sunt de serviciu.

— Vrem şi noi un asemenea serviciu, rânji bracul.

— Aţi auzit ce-a spus doamna. Ştergeţi-o!

— Tu să dispari, unchiule, mârâi ciobănescul.

Era clar că vorba bună nu prea ajuta la nimic. Şi nici n-ar fi fost suficient să-mi arăt caninii. L-am aranjat pe schnauzerul pitic cu o lovitură de picior, pe brac l-am muşcat de spinare şi tocmai îl trânteam

cu putere la pământ, când mă atacă ciobănescul pe la spate. Era mai tânăr şi mai mare decât mine, cu cel puţin optzeci de centimetri la greabăn şi ar fi fost o seară neplăcută dacă nu aş fi fost maestru în artele *bushido*, Calea Războinicului. Cu o fentă, l-am dat pe nenorocit pe spate şi i-am tras una cu ghearele de i-a sunat apa în cap. Bracul o luase deja la fugă. Sângeram la o ureche şi eram trist, deoarece urăsc violenţa.

Lara dispăruse, dar nu şi mirosul ei. Am luat-o la goană şi am ajuns-o din urmă. În acel moment, ne găseam chiar în faţa locuinţei lui Korzybski, o vilă cu prea mulţi metri pătraţi pentru un gardian iubitor de câini. Eram extenuat.

— Sângerezi, Visko.

Era prima dată când îmi spunea pe nume.

— Ai fost curajos.

Începu să-mi lingă rănile cu atingeri lungi, calde şi nesfârşite.

Mi se părea că există doar o singură modalitate de a găsi liniştea. Într-o zi, îmi spuneam, voi fi deasupra tuturor acelor grosolane ataşamente materiale, dar pentru moment… Să lăsăm să curgă apele râului… Nu era oare aceea Calea lui Tao? Eram deja pe lângă coada ei, când *bang*!… împuşcătura venea dinspre vila lui Korzybski. Lara ţâşni în faţă dintr-un salt.

— Repede, Vâsko, să nu-i lăsăm să ne scape!

— Opreşte-te, sunt înarmaţi! am obiectat.

Dar frumoasele ei picioare din spate dispăruseră deja după gard. Era momentul potrivit să întorc coada şi să-mi salvez pielea.

Se auzi o altă împuşcătură.

Am sărit în grădină, blestemând, am găsit o fereastră deschisă şi m-am aruncat în casă.

Corpul sergentului Korzybski zăcea pe pardoseala din bucătărie, înecat în propriul sânge, cu un al treilea ochi în frunte şi cu un alt orificiu deasupra inimii. Ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, Lara lătra în legea ei. După găurile din perete, am apreciat că stricăciunile fuseseră făcute de un calibru 45. Mi-am rotit puţin nasul şi nu mi-a plăcut ceea ce am simţit. Cei doi killeri erau scunzi şi mărunţi, judecând după amploarea unghiului de dispersie a mirosului lor. Respiraţia lor mirosea a *chow mein*, mirosul unui tatuaj proaspăt făcut, iar colorantul

era roşu de *Cannubia*. Puteam să jur că cei doi ucigaşi aparţineau triadei Dragonului Roşu, cea mai puternică din Chinatown. Era un bun motiv în plus pentru a considera acel caz închis.

Se auzi huruitul unui motor pus în mişcare şi bineînţeles că Lara porni în urmărirea acelei maşini, un Mercedes gri. Am urmat-o, deşi nu am fi reuşit niciodată să-i ajungem. Când s-a convins şi ea de asta, i-am explicat că nu era înţelept să vânezi o urmă de pneuri în mijlocul unei autostrăzi şi ne-am îndreptat către un parc public, unde se putea sta în linişte: soarele apunea, iar în jur erau trandafiri. Ajunşi în acel locşor binecuvântat, printre sturzi şi miros de mentă, m-am bucurat de toate împreună cu vechiul Vâskovitz. Mi-am întins blana pe iarba proaspătă şi, în faţa acelui apus, m-am emoţionat ca un câine de vânătoare sentimental. Lara m-a privit în ochi şi mi-a mărturisit:

— O, Visko, nu reuşesc să mă controlez. Iar instinctul este mai puternic decât mine.

— E normal, am spus în şoaptă, tu eşti o căţea în estru, iar eu sunt un lup atrăgător… lasă-te purtată de sentimente.

— Să mă las purtată de sentimente?

— Sigur.

Cu o săritură, Lara ţâşni în faţă, începu să alerge către lac şi să înoate către băţul pe care cineva îl aruncase în apă. Acela era instinctul despre care vorbea. Acel atavic şi servil *aport*. Adusese băţul tipului, iar el l-a aruncat şi mai departe. Şi Lara a fugit din nou. Ce trebuia să fac? M-am aruncat şi eu în apă. Când am ajuns-o, eram istovit.

— Ai văzut cât sunt de bună? latră la mine. L-am găsit chiar şi sub apă! Nu mă întrece nimeni la aport. Nu mi-a scăpat niciodată un băţ!

Cum poate fi cineva atât de naiv? I-am explicat că nu era un băţ ceea ce ţinea în gură, ci un Luger de calibrul 45, cu opt gloanţe în încărcător şi două pe ţeavă. Şi că nu era niciodată sănătos să aduci arma delictului înapoi la asasin.

De data aceasta, Lara reuşi să urmărească maşina ucigaşilor până în inima Chinatown-ului, până la Grădina Celor Trei Pagode, unde începuse călătoria noastră. Cei doi tipi călcaseră pe pământul sfinţit şi se amestecaseră printre credincioşi. În acel moment, a trebuit să-mi avertizez colega că ne aflam într-un loc sfânt, unde erau reuniţi pe

aceeaşi suprafaţă un *Tang*, templu taoist, un *Şi*, templu budist, şi un *Miaw*, un templu confucianist. Fiecare colţişor pe care îl vedea fusese construit după cele mai riguroase principii geomantice ale artei *feng shui*. Era un loc în care se schelălăia cu vocea joasă şi în care nu te puteai prezenta în compania unei căţele în călduri. Însă Lara nu voi să audă de astfel de motive, era convinsă că cei doi aveau la ei heroina din cauza căreia murise Zucotici şi voia s-o recupereze cu orice preţ.

Când am dat din nou de cei doi ucigaşi, eram în compania altor zeci de preoţi cerşetori ai Triadei. Erau şi călugări cu ei. Aveau umbrele de ceremonie şi purtau în procesiune ofrande către altarul principal al templului *Şi*, dedicat lui *Guan Hin*.

Printre acele ofrande erau kilograme întregi de *China White*.

Am oprit-o pe Lara, apucând-o de zgardă. Nu era momentul să deranjezi un consorţiu de suflete atât de devotat. Şi apoi, câinilor nu li se permitea să vadă chipul zeiţei.

— Tu eşti cunoscut aici, Visko, ai putea încerca să atragi atenţia călugărilor.

I-am explicat că şi ei erau de acord cu Triada, că drogurile erau ascunse printre ofrandele menite să aducă protecţia divină, în elefanţii de lemn şi în dragonii de porţelan, că statuetele erau apoi împărţite în cartierele chinezeşti din alte oraşe, având mereu binecuvântarea lui *Guan Hin*, zeiţa iertării. Triadele erau foarte generoase cu divinitatea şi trebuia să fie aşa, dacă doreau un loc în cer. În plicurile roşii se găseau bani gheaţă, pentru călugări. I-am spus că, indiferent ce se întâmpla acolo, nu era treaba mea. Oricine putea să-şi cumpere paradisul cum credea de cuviinţă, chiar şi pe cel din plicurile cu praf. Şi apoi, călugărul stareţ era un iubitor de câini.

— Şi eu iubesc câinii, Visko, dar nu pun în circulaţie acel tip de marfă. La naiba, nu pot să cred că tu ştiai de toate astea şi nu ai avertizat direcţia generală.

Era răvăşită de atâta excitare, tremura de indignare şi de dorinţă.

— O felie din tort e pentru ei, puiule, i-am explicat. Korzybski a făcut greşeala de a lua o bucată prea mare pentru guriţa lui, nu a respectat pactul şi, din cauza asta, l-au eliminat. Cu ani în urmă, când eram încă în serviciu, eu şi agentul Liuba am descoperit pista. Te

asigur că nimeni de la Narcotice nu a mişcat un deget pentru asta. Iar Liuba a plătit cu viaţa…

— Liuba. Era foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Aşa este. Era o lupoaică adevărată.

— Le-o datorăm lor, Visko.

— Hm?

— Ascultă-mă. Ca detectiv, n-oi fi cine ştie ce, dar de un lucru sunt sigură: nu voi pleca de aici până nu voi confisca cel puţin o mostră din acel praf. Le-o datorez lor, lui Zucotici şi Liubei. Iar tu ai să mă ajuţi, Viskovitz. Pentru că ai o treabă de terminat.

Cu o piruetă seducătoare, îmi atinse blana de pe şolduri şi apoi se opri să mă privească în ochi. Ne înţeleseserăm.

— Uită de praful acela. Sunt gărzi înarmate peste tot, chiar şi printre călugări. Nimeni nu poate intra în sacristie.

— E o barbacană acolo jos. Un câine poate trece.

— Da, dar mai sunt câinii pagodei, Lara: dobermani, buldogi. Sunt câini de pază, dresaţi de călugări.

— De ei am eu grijă.

— Hm?

— Nu subestima puterea unei căţele în călduri, Viskovitz.

Chipul îi era aprins, te chema să păcătuieşti. Se îndreptă, dând din şolduri, către grădină şi se înfăţişă câinilor pagodei în acea stare, cu coada ridicată, ca o prostituată.

Ce puteam să fac?

Am schelălăit o *sutra* şi am vizualizat 6 floare de lotus.

Pe Lara am revăzut-o trei ore mai târziu. Purta cu ea mirosul tuturor câinilor de la mănăstire, inclusiv pe cel al lui Birillo. Mergea pieziş şi schelălăia un vechi cântec din Canton.

— Ai reuşit, comoară? se gudură.

Am condus-o în afara templului, la refugiul meu preferat, o veche casă în construcţie care nu mai fusese terminată. În colţ erau trei săculeţe mari. Păreau a fi pline cu var.

— O, Visko!

Pupilele ei dilatate erau verzi precum jadul.

— Vino aici, ce mai aştepţi? Pentru o noapte, pentru acea noapte, am uitat toate grijile existenţei, mirosul de putreziciune,

puricii. Am reuşit să opresc timpul, să dilat spaţiul şi să mă reunesc, în mai multe rânduri, cu Divinul Neclintit.

Veniseră deja zorile, când am reuşit să mă desprind. Fusese o zi lungă.

— Visko, aş spune că, dintre toţi câinii pagodei…

— Nu vreau să ştiu nimic, am mârâit.

— Te iubesc, Visko.

— Să nu spui asta nici măcar în glumă. În câteva zile, vei fi rece precum o sepie şi o să fie mai bine aşa.

— Dar nu vezi că suntem o pereche perfectă? Tu cu mirosul tău, iar eu cu abnegaţia mea…

— …în „serviciu”? Nu, Lara. E uimitor cum câţiva hormoni ne pot înşela mereu. În acest univers, în care totul e instabil şi efemer, nimic nu este mai evanescent ca iubirea dintre câini. Nicio iluzie nu e mai trecătoare. Şi cred că pentru asta avem nevoie de alţi idoli, de alţi stăpâni.

— Nu tu, Visko. Tu nu eşti fidel nimănui, nici Echipei care te-a primit, nici călugărilor de la pagodă şi nici mie. Tu nu ai stăpân.

— Greşeşti, am şi eu lanţul meu, Lara. Mai dureros decât orice zgardă cu zimţi. Mai dulce decât orice altă minciună.

— Liuba?

— Nu.

În acel moment merita să ştie. Am arătat către blestemăţia aia cu nasul. Lara privi gânditoare şi scutură din cap.

— Nu înţeleg. Praful? Te distrezi confiscându-l?

Cum poate fi. cineva atât de naiv? Am încercat să-i explic.

— Vezi tu, când ţi-l pun sub nas încă de când eşti pui, un nas hipersensibil ca al meu… zi de zi, la fiecare blestemată de sesiune de dresaj… ei bine, creierul o ia razna, e altceva decât zahăr sau un biftec. Într-o săptămână devii sclav. Şi atunci nu mai există altceva în viaţă. Din acest motiv eram un poliţist atât de bun: fiindcă nu eram în stare să fac altfel, în niciun caz pentru că voiam să fac pe plac picioarelor plate care mă drogau… Simţeam frig şi îmi curgeau bale.

— Am să te-ajut să scapi, Visko. Dragostea mea e mai puternică. Te-aş iubi chiar dacă…

— Chiar dacă ce? Chiar dacă ţi-aş spune că acel lucru se află aici

de o săptămână, din ziua în care l-am dezgropat din grădina lui Korzybski? Chiar dacă ţi-aş spune că acum Korzybski e mort fiindcă nu a predat drogurile Triadei? Chiar dacă ţi-aş spune că l-am ucis pe Zucotici pentru că şi-a băgat nasul în treburile mele?

— Nu cred, nu cred, nu cred… Lătra şi se dădea înapoi către ieşire, cu un săculeţ între dinţi.

— Lasă-l, Lara! M-am aruncat asupra ei.

Dar chiar în acel moment, atraşi de zgomot, ieşiră pe neaşteptate doi indivizi în uniformă. Lara se eliberă dintr-o mişcare, iar zgarda ei îmi rămase între dinţi.

— Ai pierdut, Viskovitz, latră ea în timp ce alerga către agenţi pentru a cere ajutor.

Cum poate fi cineva atât de naiv? Cei doi hingheri o imobilizară cu un laţ şi o târâră la furgonetă.

— Ce v-a apucat? Opriţi-vă! Sunt Lara de la Narcotice, detectivul Lara. La raport, detectiv Lara!!! Părea într-adevăr un câine turbat, atât de murdară, răvăşită, fără acea frumoasă zgardă şi fără medalion.

Nu aveam să o mai văd niciodată.

Am rămas acolo pentru un moment, să reflectez asupra caducităţii lucrurilor. Simţeam o teribilă nevoie să urlu, dar m-am controlat. Deoarece eram în Chinatown. Am prizat puţin praf şi imediat m-am simţit mai bine. De-acum nu-mi mai era somn; m-am îndreptat către pagodă.

Chinatown se trezea pentru o nouă zi. Pe trotuare, bătrâni şi tineri îşi făceau primele exerciţii de *tai-chi*. În aer, pluteau mirosuri de ghimbir şi de ceapă şi lătratul îndepărtat al unui saxofon. Fiecare se întorcea la ocupaţiile zilnice, cufundându-se în riturile grăbite ale existenţei, gata să celebreze misterul lui *Anicca*, Marea Iluzie, Visul lui Brahman, Dansul lui Shiva şi Eterna Glumă Cosmică.

Câinii din chinovie începură exerciţiile de respiraţie. Mi-am încrucişat picioarele din spate şi m-am aşezat în poziţia lotus. M-am concentrat pe *muladhara* pentru a recupera energiile şi a le face să se îndrepte către *chakrele* superioare. Aveam nevoie de asta pentru a-mi elibera mintea de orice impuritate şi pentru a începe călătoria către locul mântuirii, dincolo de bine şi de rău, de plăcere şi de durere. Către inima pulsaţiei generatoare, către ochiul adevăratei înţelepciuni, către

Marea Liniște, Marea Liniște…

Cât ai decăzut, Viskovitz!

— Liuba, de ce nu mă iubești? am întrebat.

— Pentru că ești un vierme, ești laș, nu ai șira spinării, nu ai ficat.

— Și apoi?

— Pentru că ești insipid, nu ai cap, nu ai caracter, nu ești sensibil.

— Și apoi?

— Nu știi să iubești, nu ai inimă.

— Și apoi?

— Ai un penis minuscul.

— Nimic altceva?

— Da, Visko. Nu te gândești niciodată la mine, ești un egoist, un parazit, știi doar să primești, trăiești pe spinarea mea, nu faci nimic, nu ai interese, mă enervezi, mă iriți mereu. Când o să încetezi să mă mai chinui?

Fu străbătută de un tremur de greață și de silă ce îi zgudui tot corpul, apoi încă de unul și încă de unul.

M-am lipit bine cu ventuza de mucusul secretat de intestinele sale pentru a lăsa să treacă furia, am curățat trompa de sânge și am întrebat:

— Și care ar fi *defectele* mele?

Sângele apă nu se face, Viskovitz

— Tăticule, ție cum îți mergea când erai mic?

— Copilăria este perioada cea mai frumoasă din viața unui rechin, Junior. Mama mea a fost un mare pește, ea a știut într-adevăr să mă hrănească. Bineînțeles că mi-a luat ceva timp până am reușit s-o înghit, eram atât de mic, încă în gestație. Am început din interior și mi-am croit drum printre organele cele mai bine irigate cu sânge; așa că nu pot spune că am cunoscut-o. Îmi amintesc însă că a avut o inimă bună.

— Ai fost singurul fiu?

— Nu, aveam doi frați gemeni. „Visko”, m-au dojenit ei, „acum cine ne va mai educa?”. În acele zile, nu-i puteam digera.

Mai târziu, pe stomacul gol, am început să-i educ eu.

— Nu ai suferit de singurătate?

— Ei bine, la un moment dat, am simţit un gol. Dar au avut grijă să-l umple unchii, verişorii şi bunicii. Familia o am în sânge, Junior. Chiar şi amicii m-au ajutat să mă menţin. Totul a mers ca uns până la adolescenţă, aş spune. Apoi am avut parte de primul meu peşte-ventuză.

— De ce fel?

— Dintre cei mai răi. Încă îmi mai amintesc numele lui: Zucotici.

— Ţi-a făcut multe probleme?

— Ei bine, da. Ştii cum sunt bestiile alea. Se dau drept simbioţi, dar în realitate sunt nişte paraziţi. Ţi se prind de burtă cu ţepii înotătoarelor şi nu-ţi mai dau drumul. Dar cel mai rău lucru e ipocrizia lor. Îţi critică fiecare înghiţitură şi te fac să te simţi vinovat. Îţi povestesc viaţa personală a tonilor şi a heringilor, astfel că, atunci când îi mănânci, îţi pierzi entuziasmul, iar lor le rămân mai multe resturi. Am văzut peşti-ventuză mai graşi decât rechinii, fiule.

— Nu puteai ruga pe cineva să te scape de ei?

— Da, dar în acea perioadă nu aveam prea mulţi prieteni. Şi, în fond, Zucotici era unica mea companie. Ştii, când eşti tânăr, un peşte-ventuză expert te poate convinge că îţi este util. Dar când m-am trezit că îi am pe burtă şi pe Petrovici şi Lopez, am înţeles că sosise momentul să fac ceva şi am început să caut un rechin care să mă poată ajuta. Cineva care să vrea să întoarcă o favoare. Astfel, am cunoscut-o pe mama ta, Liuba.

— Avea mulţi peşti-ventuză?

— Avea atât de mulţi, încât reuşeai să-i vezi doar înotătoarele. Şi nu era puţin, te asigur. Înotătoarele pectorale le avea mari precum vatoşii, iar înotătoarea anală mlădioasă ca o algă. Chiar şi carenajul pedun-culului codai se vedea, dar ceea ce te izbea cel mai tare era ochiul, roşu şi afundat în orbită, rău precum veninul.

— V-aţi înţeles din prima clipă?

— Ei bine, primele contacte au fost dificile, pentru că peştii-ventuză nu sunt proşti. Ştiu să recunoască pericolul şi nu stau pe gânduri prea mult ca să-ţi înfigă dinţii în dermă. Încet-încet, s-a născut însă o simpatie între paraziţii mei şi ai mamei tale. Şi apoi, chiar o legătură afectivă. Gândeşte-te că, la un moment dat, peştii mei ventuză

făceau tot ce doreau cu cei ai mamei tale, iar noi ne atingeam înotătoarele şi ne priveam în ochi.

— Nu puteai să… da, în sfârşit…

— Peştii săi ventuză se localizaseră mai ales pe sex.

— Şi nu îi puteai îndepărta?

— Sigur, dar nu voia dânsa. îi era groază să rămână însărcinată.

— Da, ca toate femelele rechin.

— Oricum, la un moment dat, am trecut peste toate ezitările şi i-am devorat. Ea mi-a întors gestul şi s-a născut o mare dragoste. Eliberaţi de orice piedici, pasiunea noastră deveni furibundă, Junior. Ne iubeam în trupurile spintecate ale ceta-ceelor, pe carnea macră a prăzilor noastre. Doar muşcând din carnea altcuiva puteam evita să ne devorăm unul pe altul, înţelegi? La orice adâncime coboram, aduceam scandal şi devastare, iubire şi moarte, senzualitate şi doliu. Bineînţeles că nu puteam avea pretenţia să nu suferim nici măcar o zgârietură. Astfel, într-o zi, concentraţia sângelui ei în apă a fost mai mare decât cea a hormonilor. Şi, în acel moment, a trebuit s-o devorez. În momentul în care îi devoram carnea ţi-am văzut căpşorul. Oceanule adânc! Chiar m-ai înduioşat.

Înotătoarea ta dorsală era ceva mai mică decât un solz. Te-ai născut prematur, Junior; e unul din motivele pentru care ai venit pe lume atât de handicapat.

— Dar eu nu sunt handicapat, tăticule.

— Bineînţeles că eşti. Şi e vina mea. Nu e frumos pentru un micuţ să-şi vadă tatăl devorându-i mama şi să nu-i lase nici măcar o înghiţitură. Ură, vinovăţie, frică… într-un final, toate te fac să ajungi aşa cum eşti tu. Ai crescut fără simţul răutăţii, fără dorinţa de sânge. Mai întâi, te-am văzut zbenguindu-te cu acel mer-luciu, de ce nu l-ai ucis?

— Îmi era simpatic, tăticule.

— Vezi…

— Poate există totuşi un mod de a trăi fără să faci rău celui de lângă tine.

— Sigur, să trăieşti pe spatele meu. Ca un blestemat de peşte-ventuză! La naiba, ţi-am explicat deja că nu e nimic care să facă mai bine decât răul. Aici, singura judecată căreia ceilalţi i se supun este a noastră, a dinţilor noştri. Noi facem să funcţioneze blestematul ăsta

de ocean, e clar? Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă oricărui incompetent i s-ar permite să trăiască fără să fie devorat.

— Poate am înota toţi mai relaxaţi, poate am învăţa să ne respectăm.

— Respectul trebuie câştigat, băiatule, chiar şi cel al unui hering. Ei ştiu că îi ucidem pentru binele lor. Din acest motiv ne respectă.

— Dar…

— Dar nimeni nu te respectă pe tin Junior. Priveşte în jurul tău: tonii şi ceilalţi peşti marini râd de tine. Vorbeşti precum un peşte-ventuză, te comporţi ca un peşte-ventuză şi stai agăţat de înotătoarea mea. Devii un parazit, la naiba! Alaltăieri, când tipa aceea m-a întrebat dacă vreau să mă ajute să scap de tine, ce crezi că am simţit? Fiul ei e de vârsta ta şi-a devorat deja cinci sau şase babysitters, îţi dai seama? Lucrurile nu mai pot continua aşa. Nu, dacă numele nostru e Viskovitz.

— Am alte interese, tăticule.

— Da, să te distrezi cu peştii sferici şi cu căluţii de mare. Să colecţionezi diato-mee. Ascultă-mă bine: în seara asta vin la cină Lara şi fiicele ei. Să nu mă facij să-mi ies din pepeni, ca data trecută cu acele morse sau ieri seară cu pescarii

— De ce? Ce am făcut?

— Ai mai mult de trei sute de dinţi, Junior. Nu ţi i-am dat ca să zâmbeşti cu ei ca un prost. Îţi repet: prânzul nu înseamnă să te întorci întristat către cel de alături şi să îl întrebi: „Scuzaţi-mă, îmi puteţi da acel naufragiat?” Înhaţi şi spinteci, distrugi şi devorezi, smulgi prada din gura celorlalţi şi îi muşti şi pe ei. Am fost clar?

— Chiar şi pe invitaţii la masă?

— Bineînţeles. De exemplu, în seara asta ar fi drăguţ ca tu să spinteci cel puţin una dintre fete.

— Dar sunt fiicele invitatei!

— Bineînţeles, idiotule. Se aduce mereu ceva cu care se contribuie la cină, aşa e frumos… Priveşte, iată-le că vin, ai gri-l jă, bunele maniere… Bună, Lara! Bună, fetelor!

— Bună, Visko. Şi acesta e fiul tău, nu-i aşa? Bine, bine… Măi, măi, măi! Aceia sunt tonii despre care îmi vorbeai? O, Visko, nu trebuia… toni argintii… ce raritate!

— Da, Lara. Hai, copii, să nu-i lăsăm să scape!

Hrrr… Trosc… Bum… Ţac… Au… Zob… Cogâlţ…

— Mulţumesc, Junior, pentru seara asta frumoasă. Tatăl tău a fost delicios.

— Nici mama voastră n-a fost rea. Noapte bună, fetelor.

Eşti galben ca ceara, Viskovitz!

Eram atrăgător încă din stadiul larvar.

— Va deveni un trântor mare! repetau doicile.

— Dacă aşa arată schiţa, imaginaţi-vă opera completă.

În întregul stup, metamorfoza mea a fost primită ca un eveniment monden important, ca o mare premieră. Imediat ce antenele mele au ieşit din gogoaşă, au şi început să ţipe în faţa acelei opere de artă. Aprecierile au fost unanime: vivacitatea cromatică, soliditatea soluţiilor arhitecturale, rafinamentul modelului. Au fost, în schimb, mai puţin unanime în interpretare.

— Câte aere îşi dă trântoraşul ăla, spuneau unele doici. Nu cine are abdomenul zborul nupţial. Cu capuş câştiga succesul «P-tde> dar noi mai curajoasa: Viskov.

Trebuia să se.<°ce™orul nupţial, 8 i, astfel, cu o! lm-e, bOntMiiorşi se prezenta în fagurele

ceacevedetiân-av-ael-l loc sacrul «*fiZZ* îmi întotdeauna, de la umo

diat ce soarele va * ««™ sunt de grade cuh-SLĂ traseul sau de nesemmbat. Cine scurt

nr\iier: Sfir; iucis. Şi, aşa turifalsevafidescal

cum spune n° ya învinge i privirea asupra tuturor, în această încercare va cunoaşte Gloria alături de mine. Să câştige cel mai bun, cel mai trântor.

Vă pot asigura, atunci când spunea acele cuvinte, nu se gândea nici la Petrovici şi nici la Lopez. În realitate, se stabilise deja în secret că, după plecare, odată ce ne-am fi împrăştiat, m-ar fi ajuns sub stejarul uscat.

Am dormit bine şi, a doua zi, m-am trezit într-o formă excelentă, vioi ca o viespe. Am ras o porţie dublă de miere, mi-am lustruit perii, mi-am scuturat aripile şi m-am prezentat la linia de plecare ca toţi pretendenţii. Am făcut puţină încălzire, un pic de *stretching* şi câteva

decolări de probă. Puteţi crede ce vreţi, dar zborul nupţial e întotdeauna un mare eveniment. Suporterii erau toţi de partea lui Petrovici, deoarece era favoritul şi toţi pariaseră pe el. îl vedeam fluturându-şi nervos aripile şi mestecând rozmarin, un stimulent. La semnalul de start, plecă pe neaşteptate, cu furie, şi imediat ateriza în cap. Ne începurăm cursa. Aplecaţi toţi la nouăzeci de grade, făceam cabraj la curbe, piruete, zigzaguri, pentru a nu-i lăsa pe ceilalţi să treacă. Era prea periculos să profiţi de urmele mirosului cu ajutorul acelor. Regulamentul? Simple cuvinte frumoase. Se auzeau doar zbârnâituri, urlete şi blesteme. M-am săturat curând de toate şi, imediat ce m-am depărtat de prisacă, m-am deprins de grup, am planat uşor până la stejar şi m-am întins comod într-un mac.

Nu m-a făcut să aştept mult.

— O, eroul meu, s-a extaziat. Luaţi odată cu mine şi gloria voastră!

Iar eu, Viskovitz, am luat gloria.

— O, cavalerul meu, a spus mai târziu suverana, îmi place totul la dumneavoastră: palpii, submentumul, trompa… într-adevăr, frumuseţea are chipul şi numele dumneavoastră! Ştiu că, în conforj mitate cu tradiţia, acum ar trebui să vă castrez şi să vă ucid, dar, de data aceasta, se va face o nobilă excepţie. De data aceasta va trebui, în schimb, să vă cer să veniţi să locuiţi cu mine la palat. Nu cred că aş reuşi să mă lipsesc de corpul dumneavoastră, de miros…

— Văd că ne înţelegem. Am şi eu o anumită nevoie.

În acea seară m-am mutat în fagurele regal. Ceilalţi masculi au fost alungaţi şi ucişi. Nu aş fi putut face nimic pentru ei, cred.

Viaţa de rege nu era mai rea decât mi-o imaginasem, iar luna noastră de miere era foarte dulce. Dimineaţa mă trezeam târziu şi-mi luam micul dejun format din papară şi polen din cel mai bun, în timp ce muncitoarele îmi încreţeau perii şi îmi călcau aripile. Am devenit repede tată, iar cromozomii mei începură să vină gata formaţi, cu un tiraj de cinci mii de exemplare pe zi.

Dar nu era totul roz. Într-o zi, când m-am întors la stup, am găsit-o pe Lara ghemuită în faţa tronului, plângând.

— Larvele, Visko. În fiecare zi trebuie să mă gândesc la cinci mii de nume noi, aţi putea măcar să mă ajutaţi.

— Să-i numim pe toţi Viskovitz, nu e un nume urât. Aşa vom avea mai mult timp pentru noi, steluţa mea.

— Sfinţi faguri! izbucni. E posibil să fiţi atât de imbecil? Să vă gândiţi numai la perii dumneavoastră? Acoperiţi-i, la naiba. Şi nu vă mai ţineţi aripile desfăcute când vă plimbaţi prin fagure. Şi înncitoarele au suflet! Niciuna nu mai înnceşte aici înăuntru: adunătoarele nu l-ai adună nectar, meliferele nu îi în miore mai fac

— Ei, bine, nu e drept ca plăcerea frumosului să rămână un privilegiu doar pentru câţiva aleşi! m-am hazardat.

— Ajunge!!! Dispăreţi!!!

M-am convins că venise momentul să n-o mai lungesc. Şi apoi, nu avusesem niciodată intenţii monogame. Prin însăşi natura mea, trebuia să polenizez, zburând din floare în floare. Gândisem din totdeauna că datoria mea precisă era să cultiv şi să răspândesc frumuseţea. Şi în acel spirit m-am bronzat şi m-am parfumat mereu, încercând să fiu, în acelaşi timp, cum să spun, artist, operă şi răspânditor.

Promovarea imaginii mele a fost însă mai uşoară decât crezusem. Curtezanele îmi aranjau întâlniri cu reginele şi, zi după zi, genele mele erau traduse în noi versiuni, difuzându-se în milioane de exemplare. Era apoteoza. Dar suveranele nu erau obişnuite să mă împartă, şi chiar şi muncitoarele începură să-şi ceară partea lor. Izbucniră scandaluri diplomatice şi tensiuni sociale. Apoi se declanşa chiar şi un război între stupi şi caste. Iar viaţe mea deveni un infern.

Astfel, am decis să pun capăt. Să *vai* urâţesc. M-am furişat până la galeriile subterane ale albinelor soH

apărut! „*lmini*”, °a se Când”»— n „Scutoropri; nnno – recu.

moasă. Avea aceeaşi h, ** frU”.

a perilor mei Dri” „Cromatică”.

ar a for» Se bucal! „**?” „* curMW a, CEEETET oase. Într-un cuvânt o sPongialtă femelă din stup *T* Ce Ei°nalitate. Şi cWaldL P°Seda: Pers?”

«ara era cu Siguranţs f – vă-o, cerule! abâlbâitime4 t-a.

ei * «„*e «—*

mota” tlOPle? ita în şi-a acelui atâta Sokritarte dăfui *Wei* Creat™ ale Itait as6 menea ** Vădita

— Ei, bine, sincer să fiu, nici eu nu credeam că…

Eram emoţionat ca o mică larvă.

La naiba, îmi spuneam, pentru prima dată întâlnesc o albină care într-adevăr mă înţelege, care poate da un sens frumuseţii mele şi tocmai ei trebuie să-i cer să mă urâţească! Am încercat să-i explic motivul vizitei mele.

— Ah, gemu ea. Nu spune erezii! Nu aş putea face asta niciodată. Când lucrez pe o insectă o fac pentru a crea forme care să semene alor tale. Şi acum, când îmi apare perfecţiunea, tu îmi ceri să… în celulele ochilor ei compuşi erau mii de imagini ale chipului meu, iar în ai mei erau mii de imagini ale chipului ei. Fiecare imagine a ei reflecta, la rândul său, mii de imagini ale mele, care oglindeau tot atâtea imagini ale ei într-un unison extatic vizual ce se prelungea dincolo de orice saţietate…

— Să fugim împreună, Visko, lumea va fi fagurele nostru, viaţa – nectarul…

— Nu, Liuba, ar fi mereu aceeaşi poveste. Ştiu cât e de crud, dar trebuie să alegem între frumuseţe şi viaţă.

— Nu acum, şopti. Să celebrăm pentru o noapte uniunea lor…

— Dar, Liuba… nu putem aduce pe lume alte creaturi destinate nefericirii. Cu părinţi ca noi, trăsăturile lor…

— Vei vedea, un pic de ceară poate face minuni…

A doua zi, îmi făcu o demonstraţie. Ne-am jurat dragoste eternă, oricare ar fi fost măştile pe care viaţa ne-ar fi făcut să le purtăm, apoi mi-a arătat afecţiunea ei, urâţindu-mă în aşa fel încât nici unei alte insecte nu i-ar fi venit în minte să mi se alăture. Cu protezele ei de ceară îmi transformă părţile cefalice în adevărate linii funebre şi tot chipul meu într-o „mâzgălitură insipidă, opacă şi retorică”. Şi aşa, într-un final, mi-a fost posibil să zbor pe câmp fără a fi deranjat şi să descopăr plăcerile simple ale vieţii: dragostea, munca, familia.

Liuba depuse ouă în primăvară şi am ajutat-o să aprovizioneze celulele incubatoare, să vegheze asupra larvelor, să ţină departe prădătorii şi paraziţii. Viaţa curgea liniştită, dar mă chinuia un gând: era clar că trebuia să-i acoperim şi pe micuţi cu ceară, altfel le-ar fi smuls tarsurile. Pentru o perioadă scurtă ar fi funcţionat. Dar ce se va întâmpla oare când sezonul cald ne va fi topit măştile? Eram deja în

aprilie…

Într-o seară, la întoarcerea în galerie, o omidă mă anunţă:

— S-au născut, toţi îţi seamănă.

— Mie?

I-am arătat apendicele azuriu. Cu siguranţă nu mie cel de acum, mi-am spus. Doar poate Liubei. Am coborât în celule şi am controlat. Omida avea dreptate. Nu putea fi ceară, deoarece tocmai se sfârşea stadiul de nimfă. Semănau cu mine, cu masca pe care o purtam, erau lipsiţi de peri, opaci şi diformi!

— Liuba!!! am strigat. Ce naiba se întâmplă? Cine e tatăl acestor monştri?!?

— Tu eşti, Visko, îţi jur, a răspuns ea. Lacrimile îi şiroiau pe chip, înlăturându-i liniile de ceară, descoperindu-i palpii înfricoşător de urâţi de afaniteră, încă şi mai urâţi decât cei ai micuţilor. Am simţit că-mi vine rău.

— Iartă-mă, Visko, dar nu aveam curajul să-ţi spun… Hai, nu face asta. Ceea ce contează e să ştii să creezi frumuseţea. Nu am jurat, oare, să ne iubim indiferent de măştile pe care va fi să le purtăm? Care dintre noi ar trebui să se plângă? Tu, care trebuie doar să-ţi imaginezi urâţenia mea, sau eu, care sunt constrânsă să o văd în fiecare zi? Voi aranja totul, ai să vezi, chiar şi micuţii vor fi în regulă, au nevoie doar de puţină… unitate stilistică.

Sub ochii mei începu să-i mânjească pe faţă cu ceară. Ei, bine, într-o jumătate de oră reuşi să le dea graţie şi demnitate, să-i transforme în două păpuşele durdulii şi inocente, nişte ghemuleţe de gingăşie şi drăgălăşenie, fiii pe care orice părinte ar fi dorit să-i aibă sau, cel puţin, să-i vadă. Îmi părea că visez.

— Acum nu trebuie să-i facem să plângă, deoarece li se va îndepărta ceara, m-a prevenit. Ţine-ţi departe figura aia urâtă, s-ar putea să-i sperii.

Ce puteam să fac? Erau un băieţel şi o fetiţă pe care îi botezarăm Junior şi Sherba.

Am încercat să mă conving că nu se întâmplase nimic. În fond, ea era albina care ştiuse să mă facă fericit mai mult decât oricare alta. Aceea era *realitatea* care conta. Dar ce se va întâmpla când se va topi ceara? Nu îndrăzneam să-mi imaginez. Deoarece, dacă micuţii erau

atât de urâţi, deşi aveau un tată ca mine, ea cum putea fi?… Eram deja în mai.

Într-o zi, când mă întorceam la fagure, ca să mă distrez, m-am oprit să văd un zbor nupţial. La plecare erau şase regine, iar în mine puţină nostalgie, poate; găsisem un loc la umbră şi încercam să scot puţin polen din coşuleţe ca să fac o înţepătură, când am înţeles că ceva nu era în regulă. Încetase orice zgomot, iar toţi ochii, compuşi sau nu, erau îndreptaţi spre mine.

— La naiba! Soarele, am gândit, îmi topeşte ceara.

Mi-am învârtit iute aripile şi am decolat, însă reginele, cele şase regine, mă ajunseseră deja. Au început să mă tragă de membrane, de peri şi de antene.

— Mă predau, am strigat, nu mă faceţi bucăţi!

S-au oprit imediat, stupefiate.

— Ceară!… E tot plin cu ceară! M-au curăţat cu spatulele şi au rămas privindu-mă furioase.

— Cât de urât e! Părea atât de interesant… în schimb, e un nătâng ca toţi ceilalţi!

— Toţi ceilalţi?

Doar privindu-i pe ceilalţi trântori am înţeles. Niciun fir de păr nu era dezordonat, niciun detaliu nu era vulgar. Erau toţi fiii mei, sigur că erau identici cu mine.

Eram tatăl întregii noi generaţii, al întregii blestemate de naţiuni, chiar şi muncitoarele aveau trăsăturile mele. De-acum, mediocre.

— Faceţi să dispară acest impostor!

Am fost îndepărtat cu lovituri, printre insulte.

Liuba mă privea de pe o floare, râzând batjocoritor. Soarele îi topea ceara, scoţându-i la vedere toată monstruozitatea corpului şi a chipului. Cu un fior, am înţeles că judecata ar fi fost unanimă în aprecierea „vivacităţii cromatice, a soliditătii soluţiilor arhitecturale, a rafinamentului…”

Ineacă-ţi amarul, Viskovitz!

— Tăticule, vreau să mă las de băut.

— Nu spune prostii, Visko, eşti un burete.

— Ce înseamnă asta? Că va trebui să stau toată viaţa agăţat de

această stâncă, să filtrez şi să învolbur apa ca o fiinţă vegetală?

— Tu eşti o fiinţă vegetală, Visko. Sau, oricum, un zoofit. Ce tot vorbeşti…

Eram disperat. Toate încercările mele de a-mi construi o viaţă plutitoare şi de a-mi urma idealurile dădeau greş. Ah, dacă aş fi avut muşchi pentru a mă împinge până la buretele calcaros pe care îl iubeam şi să ne contopim într-un unic *sycon*! Ah, dacă aş fi avut ochi pentru a o privi, o gură cu care să-i spun că o iubesc!

Frumoasei mele îi cunoşteam doar parfumul azotat care îmi era adus de curent. Acelor particule în suspensie le dădusem o formă, pori şi un nume: Liuba.

Unicul mod de a încununa povestea noastră de iubire era să ajung la ea cu câţiva spermatozoizi, dar curentul continua să-i poarte în direcţia opusă, către mama mea, către surorile şi bunicile mele, creând încurcături familiare şi complicaţii genealogice. Situaţia era şi mai echivocă datorită schimbărilor periodice de sex, pe care noi, bureţii hermafrodiţi, trebuie să le savurăm. Nu era uşor pentru mine să accept faptul că tatăl meu era soţia mamei sale, că fiica sa, adică sora mea, era bunicul său şi bunica sa îi era chiar şi frate, adică unchiul meu. Acele raporturi deveneau şi mai morbide prin îngrămădirea corpurilor; era dificil să înţelegi unde te terminai tu şi unde începeau rudele de gradul întâi. Şi nu era uşor să-ţi dezvolţi o personalitate sănătoasă când diverticu-lele camerelor flagelilor le aveai în copro-prietate cu o mamă retrasă, cu surori incestuoase şi cu un tată bisexuat. Când unicele trăsături anatomice pe care puteai să-ţi construieşti o identitate erau cavitatea gastrică şi orificiul osculului.

Drama de a fi o fiinţă vegetală era imposibilitatea de a te sinucide. Avantajul de a fi un burete era posibilitatea de a-ţi îneca amarul în băutură.

Mă rugam să se întâmple ceva. O mişcare telurică, o traumă ecologică, venirea unei sepii care să mă ajute sau altceva. Şi, într-un final, ceva se schimbă. Curentul, îşi schimbă direcţia şi îmi oferi, în sfârşit, şansa de a fecunda buretele iubit! Ah! Eram fericit, emoţionat. M-am gândit imediat să-mi creez sperma în gemule şi să încep tragerea la ţintă.

Dar nu am găsit nimic.

— Tăticule, am strigat, sunt steril!

— Nu eşti steril, Visko, eşti femelă, cum sunt şi eu.

Am simţit că-mi vine rău. Cum puteam fi atât de ghinionist? auzi, femelă. Şi, între timp, Liuba devenise mascul, iar ejaculările sale nu mă puteau ajunge, deoarece eu mă găseam acum în contra curentului!

La durerea în care mă aflam se adăugă o cruntă bătaie de joc: începu să mă plouă sperma mamei, a surorilor, a bunicilor…

La naiba, am blestemat. La naiba!

Chiar şi fiica mea mă lăsase însărcinată.

Eram propria mea soacră. Blestemăţie, *propria mea soacră*!!!

CineZ P, „biM> am „«murat. Cine, ţie dacă nu cumva astfel voi începe a urase nora din mine. Cine atie da-Snu

Sunt lucruri care te fac feroce, Viskovitz

Ce mai rămânea, îmi răgeam mie însumi, din paradisul nostru natural, cavitatea din Ngorongoro, cel mai mare crater terestru, leagănul creaţiei? În jurul meu vedeam doar un pământ al cinematografiei, corupt de *show busine*ssul naturalist. Conta doar să-ţi arăţi părul, să-i faci pe ceilalţi să vorbească despre tine. Şi când mai ajungeai la succes? Din ziua în care am apărut printre protagoniştii unui serial despre marile feline, devenisem unul dintre starurile parcului, urmărit de operatori cinematografici, zoologi şi zoofili. Ei bine, nu mai suportam. Nu mai suportam suita mea de fiare şic şi de rumegătoare snoabe, nu mai suportam să aud hienele lătrând despre apariţiile şi dispariţiile încrucişate de pe ecran şi nici planurile americanilor. Aveam nevoie de o vacanţă.

Mă întâmpină o tânără gazelă Thompson, o tipesă oarecum fotogenică, plăpândă, neavând mai mult de 60 de centimetri la grea-băn. Strălucirea părului său ar fi stârnit invidia multora dintre starletele pe care le cunoşteam, dar se mişca natural, nu părea să fie una dintre obişnuitele nim-fete lipsite de suflet. M-a întrebat dacă sunt Viskovitz, leul. Era inutil să neg.

— Te rog, sfâşie-mă.

— Se poate aranja, am suspinat, dar mai întâi va trebui să dai o mică probă.

— Nu ne-am înţeles. Vorbesc serios. Vezi asta? E o zgardă cu unde radio. Vezi aceste cicatrici? Sunt de la proiectilele narcotizante. Şi

vezi aceste plăcuţe din urechi? Nu mai am linişte, la naiba!

Nu juca teatru, era într-adevăr nefericită.

— Te înţeleg, dragă, dar nu mie trebuie să mi te adresezi.

— Sunt foarte fragedă, am păscut din totdeauna doar vlăstari.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar ceea ce ai văzut sunt doar documentare, doar nu crezi că eu…

— Şi necrofagii de colo ce fac? Nu stau acolo aşteptând rămăşiţele mele?

— O, nu, am zâmbit. Hiena e Zucotici, se crede impresarul meu. Şacalul şi cealaltă hienă sunt Petrovici şi Lopez, doi figuranţi. Au mereu aceeaşi expresie.

— Ei bine, o mai fi rămas vreo fiară adevărată pe undeva…? răcni ea impacientată.

— Nu la Ngorongoro. Aici, moda printre carnivore e să fie vegetariene, imaginează-ţi cum ar fi să sfâşii carne vie. Doar dacă nu le dă vreunul peste cap vreun prim-plan, vreau să spun. În acel caz, chiar şi o antilopă şi-ar folosi dinţii. Am auzit însă spunându-se că, în afara craterului, în Serengeti, lucrurile sunt diferite, cam ca în vremurile trecute. Te sfătuiesc să încerci acolo, mi-am scuturat coama în direcţia Mandusi. Dar fii atentă: prin acele locuri, viaţa s-ar putea să-ţi placă.

Îşi întoarse botişorul, suspinând.

— Acolo?

— Da, dincolo de lac e o cărare ce urcă la coroană. Când ajungi la Seneto, întreabă… Stai, ştii ce? Te însoţesc o bucată de drum, mi-ar prinde bine.

Am trecut pe lângă nişte eucalipţi şi am înaintat de-a lungul malului de nord al râului Makati pentru a ocoli taberele de corturi, pista de aterizare şi aşa-zisele *lodges1*. Între timp, îi dădeam sfaturi ce i-ar fi putut fi utile în noul ambient, dacă viaţa i-ar fi redevenit dragă. îi povesteam vechi istorii despre Masai, despre braconieri şi *white hunters*, despre savana de odinioară, pe când coama leului era coroana unui rege, iar răgetul nostru era lege. În acest timp, inima îmi bătea cu putere şi îmi părea că văd craterul copilăriei, când de pe lac se ridicau în zbor păsări flamingo, raţe pitice, ţigănuşi, marabu, lopătari şi cocostârci, iar în Mandusi dormitau hipopotamii, sub ochii bâtlanilor şi ai stârcilor de noapte, văduve ale lui Jackson şi păsări cu cozile evantai.

Gazela îmi explică faptul că nu lăsa nimic drag pe acele păşuni, pe nimeni care să merite să-i spună adio, că nu mai avusese un comportament de grup de când şefii lor de turmă au decis să interzică reproducerea, pentru a stinge puţin specia şi pentru a fi luaţi în seamă de *wildlife management*. Încercam s-o încurajez, dar, 1. Camere de închiriat (engl.).

la rândul meu, nu mă puteam abţine să nu mă plâng de criza de autoritate a felinelor masculi, de puterea tot mai mare a leoaicelor, care deveneau din ce în ce mai musculoase, mândre şi ambiţioase, de comunitatea noastră ce părea că se aseamănă din ce în ce mai blestemat de mult cu cea a hienelor, care, de un timp, trăiau în societăţi matriarhale, cu rezultatele pe care le vedeam cu toţii.

Râzând şi glumind, am ajuns la povârniş şi acolo am decis să urc şi eu până la creastă, pentru a arunca o privire la ce era de partea cealaltă: muntele Kilimanjaro, marile câmpii, lacul Victoria. Îmi prindea bine, i-am explicat eu, să arunc o privire, în apropierea vârfului, am decis să facem o pauză. Am înaintat pe un drum făcut de elefanţi şi bivoli printre arbuşti şi am găsit adăpost într-o pădurice de nuxia, arbori de cauciuc şi ienuperi răsuciţi, în compania unui cercopitec şi a câtorva babuini galbeni. Acolo, ne-am întins picioarele şi ne-am culcat capul pe muşchiul unei *argia varia*. Ea plângea liniştită, cu mici suspine. Eu îi ţineam un picior sprijinit pe spate, în timp ce mă întrebam ce ar trebui să simţi când îţi înfigi colţii în acel gât subţire, când smulgi hălci din acea carne tânără şi sângerândă. Probabil o greutate în stomac, greaţă şi mustrări de conştiinţă, îmi spuneam, dar poate şi o plăcere teribilă…

— Ce bine miroşi, behăi dintr-odată.

— *Pardon*?

Piciorul pe care-l ţineam ridicat elibera un damf de subsuoară: îşi bătea joc de mine?

— Miroşi a leu, un miros de mascul.

— M-m-ascul?

— Da, voi, leii, sunteţi masculii cei mai frumoşi din savană, atât de regali, de musculoşi… Arătaţi mult mai bine decât acele femeiusti de erbivore. Te-ai întrebat vreodată de ce toate rumegătoarele au coarne?

— Nu, eu…

— Ştii, între noi, bovinele, nu există aproape deloc dimorfism sexual… şi mi s-a părut dintotdeauna firesc să ies cu indivizii ăia…

Se întoarse către mine şi îşi aplecă dunga de deasupra sprâncenei într-un mod languros, vicios, în timp ce vântul îi răvăşea coama.

Ce puteam să fac? O fi fost de vină acea căldură, singurătatea…

— O, Visko! A fost minunat, spuse apoi.

— Da, a fost frumos, am minţit eu. Nu fusese frumos, fusese fantastic. Acea căpriţă avea mai multă feminitate decât toate *divinele* din jurul meu laolaltă, un panteon de pisici convinse de-acum că plăcerile cărnii erau biftecuri. Şi îmi plăcea şi numele ei: Liuba…

— Păcat că nu poate dura, behăi.

— Nu? Ce vrei să spui?

— Ce viitor am avea? Nu putem rămâne mereu ascunşi pe aceste înălţimi. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să coborâm la câmpie. Dacă am coborî către Serengeti, acolo jos cineva m-ar sfâşia. Tu nu ai, îmi pare, nici vârsta şi nici experienţa pentru a mă apăra de acei prădători. Iar dacă e să fim sinceri, va trebui să facem faţă mentalităţii unui ambient ce a rămas mai mult sau mai puţin neschimbat din ziua Creaţiei, nu-i aşa? De altfel, chiar dacă am decide să ne întoarcem, situaţia nu ar fi mai bună: imaginează-ţi ce s-ar întâmpla când mass-media ar mirosi o poveste ca a noastră. Şi apoi, e «model am fi pentru tinerii noştri? E bine! să nu fii rasist, dar e bine să se menţină I distanţa dintre specii. Şi oricum, nici aicfl nu am fi în siguranţă: nu uita că port zgardă cu unde radio şi ne-ar găsi, mai devreme sau mai târziu. Adio, Visko.

Vărsă o lacrimă, îşi întoarse codiţa şi, legănându-se, se îndreptă în jos pe povârniş, către Olduvai şi Serengeti.

— Ei, un moment. Un moment… Dar deja mergea repede, cu paşi mărunţi, cobora coasta ca o antilopă. Nu era cu putinţă s-o ajung. Ce trebuia să fac? M-am uitat împrejur. Panorama îţi tăia respiraţia: am rămas pentru un moment acolo sus, să mă îmbăt la vederea acelor spaţii ample, a podişurilor sălbatice şi nesfârşite ce se întindeau pe sute şi mii de kilometri până la Masai Mara… La stânga vedeam lacul Ndutu şi savanele întinse din Maswa, iar la dreapta trecătorile din Olduvai… îmi bătea inima ca unui pui de leu. Curaj, bătrâne pui de leu,

mi-am zis, cine a spus că nu mai eşti la vârsta la care să trăieşti astfel?

Am luat-o pe cărarea ce ducea în vale şi am înaintat iute pe lângă drumul ce cobora prin trecătoarea din Naabi Hill către Serengeti. La trecerea mea, se ridicau în zbor cocori încoronaţi, păsări-arcaş, dropii şi nagâţi lugubri. Prin acele părţi, a fi leu încă mai însemna ceva.

Până la urmă, am luat-o pe o câmpia nesfârşită cu iarbă scurtă, din care ţâşneau colosalele mase granitice ale câtorva *kopje*. Păşteau acolo gazele Thomson şi Grant, zebre, antilope gnu cu coada neagră, antilope Jackson, antilope cu gâtul scurt, struţi şi antilope oryx, sub privirile atente ale gheparzilor, hienelor, şacalilor şi ale câtorva semeni ai mei. Nu puteam să nu admir eleganta demnitate a acelor rumegătoare şi m-am surprins zăbovind cu privirea pe curburile spinărilor lor. Se trezise în mine 9 nouă sensibilitate pentru anumite spectacole simple ale naturii: gâtul I subţire al antilopelor şi al căpriorilor de 1 stâncă, nuanţele bălţate ale antilopelor kudu şi oryx, părul scurt al antilopelor impala, codiţa antilopelor dik-dik, fundu-l leţul unor girafe. Nu ştiu dacă instinctul I de supravieţuire sau pudoarea le făcu să se îndepărteze de mine cu o anumită nelinişte, şuşotind şi acoperindu-se cu cozile. Am salutat politicos câţiva prădători, dar nu am simţit nevoia să cer informaţii. Aveau o privire de lincşi, de *serial killer*. Erau indivizi care nu glumeau: sfâşiau. Şi cine ştie ce altceva mai făceau prăzilor, de oarece nu aflai nimic din niciun documentar. Cu un tremur, m-am gândit la Liuba

O săptămână întreagă m-am plimbat în lung şi-n lat, mişcându-mă circumspect printre trunchiuri înalte, stând mai mult pitit, pentru a nu răni orgoliile stăpânilor acelor teritorii şi, într-un final, am găsit-o prin părţile Kopje din Moru. Păştea în compania unui grup de antilope dik-dik şi a marilor suni. M-a primit cu o anumită răceală, dar nu am reuşit să descifrez natura rezervei sale. Oricum, m-a invitat să rămân peste noapte. Mi-a spus că fusese adoptată de erbivorele din acele părţi, că îşi găsise o familie nouă, părinţi, fraţi şi surori.

— Hai, rămâi să mănânci cu noi, behăi deodată.

— Nu mi se pare că ar fi într-adevăr cazul, Liuba, am obiectat.

Dar nici nu a vrut să audă.

— Mămico, tăticule! ghiciţi cine vine la cină?

Îmi făcu loc printr-o turmă de bovine, iar eu am urmat-o docil, repejor şi civilizat, încercaseră să nu trădeze nicio emoţie, dar rămăseseră împietriţi, ca muşcaţi de un şarpe mamba. Am fost prezentat unor gazele ce îmi vorbiră jenate şi cu răceală şi unor antilope, care se limitară să se uite la mine cu o vădită aversiune. Mi-am dat seama că primele două erau mama şi tatăl, iar celelalte reprezentau cina.

— *Jambo*, *habarigani*? *Mimi Viskovitz*, am comunicat cu răgetul cel mai corect posibil din punct de vedere ştiinţific şi am complimentat-o pe doamnă pentru cină.

Ceea ce avea să urmeze a demonstrat că făcusem o confuzie: cele două gazele erau prietene de familie, iar cele două antilope erau părinţii adoptivi. Dar de-acum gafa fusese făcută, iar cina era deja servită.

Pentru tot restul serii, am rămas pril vându-ne jenaţi, în linişte.

— La naiba, spuse apoi Liuba. Mi-ai l spus că eşti vegetarian.

— Da, dar credeam că aici…

— Vezi, ţi-am spus că nu poate să dureze.

— Dă-mi timp, Liuba.

— Nu, Visko, suntem prea diferiţi, d «ce nu vrei să înţelegi?

Am dat din cap.

— Şi apoi, acum sunt logodită. Arătă cu botul către cele două capriţ»

Invitate la cină; una dintre ele tremura (ca o frunză.

— Dar nu e numai asta, Visko. Tu eşl la o vârstă când ai putea să-mi fii…

Începuse să facă un calcul. Dacă ea avea un an, puteau fi cincisprezece generaţii diferenţă.

— Ei, bine, în sfârşit, am fi ridicoli împreună, înţelegi? Iar timpul nu te face să întinereşti.

Îşi aplecă privirea.

În acel moment, se termină povestea noastră.

Cu coada între picioare, am luat drumul calderei. Mă făcuse să sufăr. Nu atât pentru ceea ce-mi spusese; în fond, avea dreptate. Cât pentru felul în care o făcuse. Cu o mutrişoară plină de compasiune şi jenă. Cunoşteam acea senzaţie, eu însumi o încercasem privind alte

fiare ce îndurau umilirile îmbătrânirii, când până şi animalele cele mai urâte îşi băteau joc de ele. Când până şi ultimul băiat de la producţie le evacua de pe platoul de filmare, deoarece compromiteau planul îndepărtat. Când până şi turiştii lăsau jos video-camerele.

Mi-a făcut plăcere să-mi regăsesc vechii prieteni, fetele, puii. Până şi pe hiene.

Din ziua acelei cine, nu am mai iubit rumegătoarele. Şi nici nu le-am mai mâncat. Cu excepţia acelei Liuba, vreau să spun, sau cum s-o mai fi numind ea.

Pentru scurt timp, grăsimile ei mi-au îngreunat stomacul, dar, cu trecerea timpului şi cu exerciţiu, *grrr*, le-am digerat.

Eşti un animal, Viskovitz

Eu, Viskovitz, eram un microb.

— Nu mărimea contează, Viskovitz, auzeam spunându-se. Important este să fii tu însuţi.

Ca şi cum ar fi fost uşor. Nici nu prinsesem încă drag de numele meu, că deja deveniserăm doi microbi, VISKO şi VTTZ. Imaginaţi-vă când am devenit patru: VI, ISKO, VI şi TZ. Eram frânt.

Cu toţii eram făcuţi bucăţi atunci, în precambrian. Ce să-i faci, se spunea, aşa *i* viaţa. „Metabolismul" îmi părea un termen mai potrivit. Ideea noastră de distracţie era sedimentarea în compania unor coacervate şi a unor proteinoide, iar netanul şi amoniacul erau considerate a o „atmosferă plăcută". Când au început să mă numească V, I, î, KO, V, I, T, Z, am înţeles că venise momentul să fac ceva. Dar ce? Şi mai întâi, cine? Eram în minoritate chiar în mine însumi, lumea îmi spunea „ei". Atunci am auzit acea Voce:

— V, I, S, KO, îmi spuse, e timpul să devii un animal.

— Animal?

În acel moment, fiecare sugestie trebuia luată în seamă: ceea ce pentru unul era degenerare, pentru un altul putea fi evoluţie.

— Nu aş şti de unde să încep, ne-am confesat noi.

— De la a fi egoişti, plini de sine. Te agăţi cu toată forţa de micul tău eu, nu ar trebui să-ţi fie greu…

Am încercat. Ceea ce rămăsese din mine în cei opt microbi ai mei avu o zvâcnitură de orgoliu, o creştere a vâscozităţii şi, cu I un efort eroic, îi făcu să se unească într-un singur plasmodiu. Acela, cred,

a fost primul organism pluricelular şi a fost primul eu adevărat. Chiar aşa, eu, Viskovitz.

— Şi acum? am întrebat.

— Hm… acum trebuie să înveţi să ucizi şi să-ţi devorezi aproapele. Aşa mare cum ai devenit, n-ar trebui să-ţi fie greu.

— Alte fiinţe vii?

— Numai până le ucizi, Visko. Nu e nimic rău în asta: se numeşte *viaţă hetero-trofă*.

Nu părea periculos, vecinii erau mai degrabă jigăriţi. Am privit împrejur şi am găsit imediat ceva pe măsura mea: Zucotici, barilul, Petrovici, vibrionul, şi Lopez, spiritul. Trei paleogermeni septici şi virulenţi ce mă îmbolnăviseră cu toxinele lor pe toată perioada arheozoică. M-am dus la ei, i-am bumbăcit bine şi i-am devorat. A fost primul exemplu de „supravieţuire I a celui mai puternic", un concept ce avea să înregistreze un mare succes.

— Şi acum?

— Acum trebuie să înveţi să… faci acel lucru… Da, în sfârşit… Să te uneşti cu un alt organism şi să te înmulţeşti. Găseşte-ţi pe cineva care să-ţi placă şi schimbă puţin ADN.

— Dar…

— Nu e nimic indecent în asta, Visko, urmează-ţi inima.

M – am gândit că se referă la VITZ, cele patru celule care se agitau în centrul sarcinii mele, şi pe care, cu puţină fantezie, le puteai considera o inimă. L-am ejectat pe V şi l-am urmărit să văd unde merge. A întins-o imediat, înaintând cu torsiuni şi flexiuni plasmatice. L-am urmat, dând din flageli, până când l-am văzut că ajunge la o gelatină albuminoidă de micoplasme argintii, înconjurată de cili lungi, filamen-toşi şi apendice roşiatice. Acolo i-am pierdut urma.

— Hei, tu, gelule! am strigat. Greşesc sau mi-ai luat inima?

— Aici inimile vin şi pleacă, rânji hoţul de inimi. Cum era a ta?

— O micoplasmă sferică, mai degrabă elastică şi maleabilă, aşa era ultima dată când am simţit-o palpitând.

— Ei bine, o poţi avea din nou, dacă vrei. Dar va trebui să vii s-o iei singur, plasmodiule.

— Plasmodiu e morfotipul, numele e Viskovitz.

— Iar gelul ar fi mătuşa ta, numele ei e Liuba.

M-am apropiat cu grijă şi m-am lipit de masa ei vâscoasă, după care l-am extras pe I, l-am întărit şi l-am înfundat în corpul acelei individe, ca să găsească acolo prietenul fugar. Tot aşa am sfârşit prin a-l pierde şi pe I, care a alunecat şi s-a scufundat, plasmă şi periplasmă, în U-ul ei

„* < pe geiate ei: răte

— Numea* asts *JET* avea' Izbucni în ră «f continuând < = is o «W «„tracta *sif ZZÂT d** * * * asându-mă acdo e SPĂ TU ** «™*

În centrul fii" tei *J*-°*, ** Prăpastie f°* un nume urat* WSKOTZ ar fi

««urnele «*m* ** * ** *> «nal redus ia ™, O, din «nit, al „nu-i

— Netruies*c în* %? * decis să *" ™I rămăşiţea ei i t PO" glUCido b – Nu face asta, Ch. – brăsi tu! am wi °Jeni vocea.

° „«ta pent™ *tEZ* P°ale * – En t… vo-i Hne „aibă eşti?

Morobul Primordial T" * „"* *„au*

— Aţi născut tot, «… „" oco nla din care

— Poţi's»-mi; PEIU, arei a cuprinde pe

— Vi? p Vi-PO care ai împrăştiat?? 3 * «», fiul meu. V1 în întregii vieţi.

— Asculta

Discursul lui avea o anumită logică, ceva din primul microb putea să fii. rămas în mine. Şi în ceilalţi.

— Aşa că plasma ta se află în noi toţi, chiar şi în acea Liuba, dacă tot e să pronunţ un nume.

— Chiar aşa. Şi îţi promit un lucru: o vei regăsi, Visko, o vei regăsi. Şi poate îţi va merge puţin mai bine. Poate.

— Nu cumva erai şi în Zucotici, Petrovici şi Lopez?

— Da, şi încă sunt. Şi pe ei îi vei reîntâlni, Visko, fantezia mea e ceea ce e…

— Ai vrea să-i faci şi pe ei să evolueze?

— Nu să „evolueze". E un cuvânt care nu îmi place. Un altul, mai distractiv, e „schimbare", Viskovitz.

— Un moment. Mi-ai spus Viskovitz, dar ştii bine că acel nume nu mai are sens.

— Ştiu ce spun. Priveşte în inima ta şi vei vedea că am dreptate. Hai, nu-ţi fie teamă, nu e un exerciţiu spiritual…

M-am încovoiat, am făcut o hidroliză poliglucidă şi am privit cu atenţie. Bineînţeles că i-am văzut doar pe T şi pe Z. i Numai că, la acel contact apropiat, V şi I] din Visko începură să prindă viaţă, să se înmulţească, să-şi contureze câte doi lobi, să-şi definească forma bilobată şi să se separe. După câteva minute, regenerarea era completă şi mă aflam în faţa lui: VITZ.

— Să fiu eu… am strigat. Eram din nou eu, vechiul animal, mai în formă ca niciodată. Bine, mi-am spus, bine, aici nu mă mai opreşte nimeni, a venit momentul să dau o lecţie tuturor, ecosistem tâlhar! Am izbucnit în plâns şi în râs, ca un băieţel. Eram convins că din lacrimile mele sărate ar fi luat naştere marea – da, domnule, marea – şi de acolo ar fi început viaţa, adevărata viaţă…

— Bravo, acum eşti un animal, mă complimentă vocea, dar îţi rămâne încă un lucru de învăţat…

— Să auzim. Meioza? Fermentarea? I Ontogeneza?

— Moartea, Visko.

— Glumeşti.

— Nu mai eşti un microb, Visko. Animalele mor.

— Un moment, prietene, un moment… Să renunţ la tot?

— La t… ot.

Cuprins

Prolog… 7
Cum îţi merge, Viskovitz?…8
Dar la sex nu te gândeşti niciodată.
Viskovitz?…20
Îţi pierzi capul, Viskovitz. …32
Nu căuta nod în papură, Viskovitz…35
Ai coarne, Viskovitz. …48
Nu tot ce străluceşte este aur, Viskovitz…58
Porcării frumoase, Viskovitz. … 71
Ai deschis un drum, Viskovitz…81
Şi ea ce-a spus, Viskovitz?…93
Dacă tăceai, filosof rămâneai, Viskovitz…96
Eşti bun de luat în cleşti, Viskovitz…104
Ţi-ai făcut o reputaţie proastă, Viskovitz…119
Cine te crezi, Viskovitz?… 130

Ţi-ai găsit liniştea, Viskovitz…136
Cât ai decăzut, Viskovitz. …161
Sângele apă nu se face, Viskovitz… 163
Eşti galben ca ceara, Viskovitz. … 171
Înecă-ţi amarul, Viskovitz!…184
Sunt lucruri care te fac feroce, Viskovitz…188
Eşti un animal, Viskovitz…201